II

(Neleģislatīvi akti)

LĒMUMI

KOMISIJAS LĒMUMS

(2010. gada 26. janvāris)

par valsts atbalstu C 56/07 (ex E 15/05), kuru Francija piešķīrusi *La Poste*

(izziņots ar dokumenta numuru C(2010) 133)

(Autentisks ir tikai teksts franču valodā)

(Dokuments attiecas uz EEZ)

(2010/605/ES)

EIROPAS KOMISIJA,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību (turpmāk tekstā – LESD) [1], jo īpaši tā 108. panta 2. punkta pirmo daļu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas zonas līgumu, jo īpaši tā 62. panta 1. punkta a) apakšpunktu,

pēc tam, kad ieinteresētajām personām ir lūgts iesniegt savus apsvērumus saskaņā ar minētajiem pantiem [2],

tā kā:

1. PROCEDŪRA

(1) 2005. gada 21. decembrī Komisija apstiprināja *La Poste* (Francijas Pasts) bankas un finanšu darbību nodošanu tā filiālei *La Banque Postale* (Pasta banka) [3]. Komisija savā lēmumā uzsvēra, ka jautājumu par valsts neierobežoto garantiju par labu *La Poste* izskatīs atsevišķā procedūrā.

(2) Saskaņā ar 17. pantu Padomes Regulā (EK) Nr. 659/1999 [4], ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (turpmāk tekstā – "procedūras regula"), Komisija 2006. gada 21. februārī informēja Francijas valsts iestādes par saviem provizoriskajiem secinājumiem attiecībā uz valsts neierobežotās garantijas esību, kas izriet no *La Poste* statusa un kas uzskatāma par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, un aicināja minētās iestādes iesniegt apsvērumus. Tā kā šķietamā valsts neierobežotā garantija bija spēkā jau pirms 1958. gada 1. janvāra, Komisija piemēroja procesuālos noteikumus par esošo atbalstu saskaņā ar minētās procedūras regulas [5] 1. panta b) punktu.

(3) Komisija Francijas valsts iestāžu atbildi saņēma 2006. gada 24. aprīlī.

(4) Saskaņā ar procedūras regulas 18. pantu Komisija 2006. gada 4. oktobrī aicināja Franciju ne vēlāk kā līdz 2008. gada 31. decembrim atcelt garantiju, kuru *La Poste*, ņemot vērā tā statusu, izmanto visām savām saistībām.

(5) Komisija 2006. gada 6. decembrī saņēma Francijas valsts iestāžu paziņojumu, kurā bija apstrīdēti Komisijas 2006. gada 4. oktobra vēstulē ietvertie secinājumi.

(6) Pēc tikšanās ar Komisijas par konkurenci atbildīgajiem dienestiem (turpmāk tekstā – "Konkurences ĢD") Francijas valsts iestādes 2007. gada 16. janvāra vēstulē iesniedza Komisijai projektu grozījumiem dekrētā par to, kā piemērot 1980. gada 16. jūlija Likumu Nr. 80-539 par administratīvajās lietās pasludinātajām kavējuma naudām un par juridisko personu, uz kurām attiecas publiskās tiesības, izpildītajiem spriedumiem [6] (turpmāk tekstā –"1980. gada 16. jūlija likums"), proti, 1981. gada 12. maija Dekrētu Nr. 81-501, kas pieņemts, lai piemērotu 1980. gada 16. jūlija Likumu Nr. 80-539 par administratīvajās lietās pasludinātajām kavējuma naudām un par juridisko personu, uz kurām attiecas publiskās tiesības, izpildītajiem spriedumiem [7] (turpmāk tekstā – "1981. gada 12. maija dekrēts").

(7) Pēc Komisijas pieprasījuma sniegt paskaidrojumus Francijas valsts iestādes nosūtīja paziņojumu, kas tika saņemts 2007. gada 1. februārī un kurā bija izskaidrota *La Poste* kreditoru situācija *La Poste* finansiālu grūtību gadījumā.

(8) Francijas valsts iestādes 2007. gada 19. marta paziņojumā izteica papildu priekšlikumu, proti, kopīgi ar *La Poste* nodrošināt to, ka visos finansēšanas līgumos un emisijas prospektos ir pieminēta garantijas neesība.

(9) Komisija 2007. gada 29. novembra vēstulē informēja Franciju par lēmumu attiecībā uz šo pasākumu uzsākt LESD 108. panta 2. punktā noteikto procedūru (turpmāk tekstā – "lēmums par procedūras uzsākšanu").

(10) Lēmumu par procedūras uzsākšanu publicēja *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* ([8]). Komisija aicināja ieinteresētās personas iesniegt savus apsvērumus par attiecīgo pasākumu.

(11) Komisija nesaņēma ieinteresēto personu apsvērumus par šo jautājumu.

(12) Komisija saņēma Francijas apsvērumus, kas bija izklāstīti 2008. gada 23. janvāra vēstulē.

(13) Komisija Konkurences ĢD tīmekļa vietnē publicēja uzaicinājumu piedalīties konkursā, lai veiktu pētījumu par Francijas Republikas neierobežoto garantiju *La Poste*. Līdz konkursa termiņa beigām 2008. gada 21. aprīlī bija saņemti četri piedāvājumi. Pētījuma veikšanu uzticēja universitātes profesorei tiesību zinātņu doktorei *Sophie Nicinski*, kas pasniedz publisko tiesību priekšmetu un ir publicējusi rakstus par valsts garantiju valsts rūpniecības un tirdzniecības iestādēm. Eksperte (turpmāk tekstā – "Komisijas eksperte") iesniedza savu ziņojumu 2008. gada 17. novembrī.

(14) Pēc tam, kad presē bija parādījusies informācija par to, ka Francijas valdība ir pieņēmusi likumprojektu par *La Poste* statusa maiņas apstiprināšanu, Komisija 2009. gada 20. jūlijā jautāja Francijai, vai tā uzņemtos pārveidot *La Poste* par akciju sabiedrību, kurai piemērojamas vispārējos tiesību aktos noteiktās sanācijas un likvidācijas procedūras. Tajā pašā vēstulē Komisija pārsūtīja Francijas iestādēm minētās ekspertes ziņojumu.

(15) Francija 2009. gada 31. jūlija paziņojumā informēja Komisiju, ka Ministru Kabinets 2009. gada 29. jūlijā pieņēma likumprojektu par *La Poste* un pasta darbībām, paredzot *La Poste* pārveidošanu par publisku akciju sabiedrību 2010. gada 1. janvārī. Francijas iestādes arī norādīja, ka nosūtīs savus apsvērumus par Komisijas ekspertes ziņojumu.

(16) Pēc divām Komisijas atgādinājuma vēstulēm, kas datētas ar 2009. gada 9. septembri un 6. oktobri, Francija 2009. gada 27. oktobra paziņojumā darīja zināmas savas piezīmes par Komisijas ekspertes ziņojumu un pārsūtīja universitātes profesora un juridiskās fakultātes pasniedzēja *Guy Carcassonne* atzinumu (turpmāk tekstā – "Francijas iestāžu eksperts").

(17) 2009. gada 11. decembrī tika iesniegti grozījumi likumprojektā par *La Poste* un pasta darbībām, nosakot, ka *La Poste* tiek pārveidota par publisku akciju sabiedrību 2010. gada martā.

2. **PASĀKUMA APRAKSTS**

(18) Ar 1990. gada 2. jūlija Likumu Nr. 90-568 par pasta un *France Télécom* sabiedrisko pakalpojumu organizēšanu ([9]) (turpmāk tekstā – "1990. gada 2. jūlija likums") bijušo Pasta un telekomunikācija ģenerāldirekciju pārveidoja par divām publisko tiesību juridiskām personām – *La Poste* un *France Télécom*.

(19) Atsevišķas publisko tiesību juridiskās personas nav ar likumu noteiktas par publiskām iestādēm ar administratīvu raksturu (PIAR) vai publiskām iestādēm ar rūpniecisku un komerciālu raksturu (PIRK) ([10]). Tā ir arī *La Poste* gadījumā. Tomēr Kasācijas instances tiesa 2001. gada 18. janvāra (otrās civillietu palātas) spriedumā ([11]) nolēma, ka ir piemērojams princips, saskaņā ar kuru *La Poste* ir pielīdzināms PIRK ([12]). *La Poste* statusa tiesiskās sekas ir šādas:

2.1. *MAKSĀTNESPĒJAS UN BANKROTA PROCEDŪRAS NEPIEMĒROJAMĪBA LA POSTE*

(20) Saskaņā ar 1990. gada 2. jūlija likuma 1. pantu *La Poste* ir juridiska persona, uz kuru attiecas publiskās tiesības. Francijā juridiskām personām, uz kurām attiecas publiskās tiesības, nepiemēro vispārējos tiesību aktos noteiktās sanācijas un likvidācijas procedūras grūtībās nonākušiem uzņēmumiem.

(21) Maksātnespējas un bankrota procedūru nepiemērojamība juridiskām personām, uz kurām attiecas publiskās tiesības, izriet no attiecīgo personu īpašuma neaizskaramības vispārīgā principa, ko Francijas judikatūra un jo īpaši Kasācijas instances tiesa atzinusi kopš XIX gadsimta beigām ([13]).

(22) Turklāt 1985. gada 25. janvāra Likuma Nr. 85-98 attiecībā uz uzņēmumu sanāciju un likvidāciju tiesas ceļā ([14]) (turpmāk tekstā – "1985. gada 25. janvāra likums"), kurā ir definēta vispārējos tiesību aktos noteikto sanācijas un likvidācijas procedūru piemērošanas joma Francijā, 2. pantā, kas ir pārstrādāts par Komerckodeksa L 620-2. pantu, ir paredzēts: "Sanācija un likvidācija tiesas ceļā ir piemērojama ikvienam komersantam, profesiju reģistrā reģistrētai personai, lauksaimniekam un privāto tiesību juridiskai personai". No šā panta formulējuma, kā arī Francijas judikatūrā sniegtā skaidrojuma ([15]) izriet, ka publisko tiesību kolektīvās procedūras nav piemērojamas juridiskām personām, uz kurām attiecas publiskās tiesības.

2.2. *1980. GADA 16. JŪLIJA LIKUMA UN PRINCIPA PAR VALSTS KĀ PĒDĒJĀS INSTANCES ATBILDĪBU PAR TĀDU JURIDISKU PERSONU PARĀDIEM, UZ KURĀM ATTIECAS PUBLISKĀS TIESĪBAS, PIEMĒROJAMĪBA* LA POSTE

(23) *La Poste* kam saskaņā ar 1990. gada 2. jūlija likumu ir noteikts publisko tiesību juridiskas personas statuss, ir piemērojams 1980. gada 16. jūlija likums.

(24) 1980. gada 16. jūlija likuma 1. panta II punktā ir noteikts: "Ja tiesas pieņemtā un galīgā tiesas nolēmumā ir noteikts, ka vietējai pašpārvaldei vai publiskai iestādei jāmaksā naudas summa, kuras apjoms ir noteikts minētajā nolēmumā, atļauja vai rīkojums tās samaksai ir jāsniedz divu mēnešu laikā no tiesas sprieduma paziņošanas. Ja atļauja vai rīkojums attiecīgajā termiņā netiek noteikts, attiecīgais valsts pārstāvis vai uzraudzības iestāde izdod rīkojumu administratīvā kārtībā. Apropriāciju nepietiekamības gadījumā attiecīgais valsts pārstāvis vai uzraudzības iestāde nosūta pašpārvaldei vai iestādei prasību nodrošināt nepieciešamos līdzekļus; ja pašpārvaldes vai iestādes lēmējstruktūra nav atbrīvojusi vai nodrošinājusi minētos līdzekļus, attiecīgais valsts pārstāvis vai uzraudzības iestāde attiecīgā gadījumā izdod rīkojumu administratīvā kārtībā."

(25) 1981. gada 12. maija dekrēta 3-1. panta ceturtajā daļā ir paredzēts, ka, "ja pēc noteiktā termiņa beigām prasība nokārtot parādus nav izpildīta ([16]), valsts pārstāvis vai uzraudzības iestāde ieraksta izdevumus saistības neizpildījušās pašpārvaldes vai publiskās iestādes budžetā. Vajadzības gadījumā nepieciešamos līdzekļus ņem, vai nu samazinot apropriācijas, kuras paredzētas citiem izdevumiem un ir vēl pieejamas, vai arī palielinot līdzekļus." Visbeidzot, iepriekšminētā dekrēta 3-1. panta piektajā daļā ir noteikts, ka, "ja astoņu dienu laikā pēc paziņošanas par apropriācijas ierakstu vietējā pašpārvalde vai publiskā iestāde nav izdevusi rīkojumu par attiecīgo summu, valsts pārstāvis vai uzraudzības iestāde veic to administratīvā kārtā viena mēneša laikā".

(26) Iepriekšminētais 1981. gada 12. maija dekrēts tika atcelts un aizstāts ar 2008. gada 20. maija Dekrētu Nr. 2008-479 par valsts un vietējām pašpārvaldēm piespriesto finanšu sankciju izpildi. Tomēr jaunā dekrēta 10. pantā ir ietverti 1981. gada 12. maija dekrēta 3-1. panta ceturtās un piektās daļas noteikumi ([17]). Tātad pasākuma būtība netiek mainīta.

(27) Cita starpā 1989. gada 16. oktobra apkārtrakstā ([18]) ir paredzēts: "Apropriāciju nepietiekamības vai neesības gadījumā 1980. gada 16. jūlija likuma 1. panta II punkta otrajā daļā paredzētajā situācijā kredītrīkotāja pienākums ir četru mēnešu laikā informēt kreditoru, nosūtot ierakstītu vēstuli ar paziņojumu par saņemšanu, kurā precizēta summa, par kuru vēlāk tiks izdots rīkojums. Minētais rīkojums attieksies vai nu uz pilnu attiecīgo summu pilnīgas apropriāciju neesības gadījumā, vai uz atlikumu apropriāciju nepietiekamības gadījumā."

(28) No šiem noteikumiem izriet, ka 1980. gada 16. jūlija likums un tā piemērošanas noteikumi ir attiecināmi tikai uz tādu tiesas pieņemtu un galīgu nolēmumu izpildi, kuros ir noteikts, ka valstij, vietējai pašpārvaldei vai publiskai iestādei jāsamaksā noteikta naudas summa. Tie neparedz sanācijas vai likvidācijas procedūru.

(29) Jāpiebilst, ka 1980. gada 16. jūlija likumā un tā piemērošanas noteikumos ir skaidri noteikts, ka valsts ir kompetentā iestāde attiecībā uz publisko iestāžu parādu piedziņu. Valstij ir ievērojamas priekšrocības: no vienas puses, runa ir par rīkojumu administratīvā kārtā un, no otras puses, par pietiekamu līdzekļu nodrošināšanu. Līdz ar to ir nepieciešams izpētīt, cik lielā mērā kreditoriem pieejamās atlīdzības iespējas, ņemot vērā valsts atbildību *La Poste* finansiālu grūtību gadījumā, var pielīdzināt garantijas formai.

(30) Papildus iepriekšminētajiem diviem elementiem (maksātnespējas procedūras nepiemērojamība un 1980. gada 16. jūlija likuma piemērojamība) Komisija lēmumā par procedūras uzsākšanu ir norādījusi, ka atsevišķām PIRK piemērojamos noteikumus var piemērot arī *La Poste*.

2.3. *LIKVIDĒTAS PIRK SAISTĪBU NODOŠANA CITAI PUBLISKAI IESTĀDEI VAI VALSTIJ*

(31) 2002. gada 18. jūlija Kodificējošā priekšrakstā Nr. 02-060-M95 par valsts iestāžu ar rūpniecisku un komerciālu raksturu finanšu un grāmatvedības regulējumu ([19]) (turpmāk tekstā – "kodificējošs priekšraksts") ir noteikts, ka, likvidējot PIRK, kurai ir publisks grāmatvedis, ir iespējami divi varianti:

— jauna publiska iestāde aizstāj bijušo PIRK un pārņem tās īpašumus, tiesības un pienākumus, vai

— dokumentā tiek paziņots par publiskās iestādes darbības pārtraukšanu; šajā gadījumā "dokumentā par iestādes darbības pārtraukšanu jau var noteikt atlikuma tiesību pēcteci, parasti valsti" ([20]).

(32) 2006. gada 14. novembra Rokasgrāmatā par valsts līmeņa publisko iestāžu un publisko interešu grupu izveides, pārveidošanas un darbības izbeigšanas finanšu organizāciju (turpmāk tekstā – "finanšu organizācijas rokasgrāmata"), kas ir pieejama Finanšu ministrijas tīmekļa vietnē, ir sniegts šāds precizējums ([21]): "Dokumentā, ar kuru izbeidz iestādes darbību, ir skaidri jāparedz attiecīgās iestādes tiesību, īpašumu un pienākumu nodošana struktūrai, kas pārņems tās darbības vai kapitālu (proti, publiska iestāde vai valsts). (..) Plašākā nozīmē ir jāparedz tas, ka jaunā iestāde aizstāj juridiskās personas, kuru darbības tā pārņem, īstenojot tiesības un pienākumus, kas izriet no līgumiem, kuri noslēgti tai noteikto uzdevumu veikšanai."

(33) Lai gan kodificējošā priekšraksta un finanšu organizācijas rokasgrāmatas noteikumi ir piemērojami tikai PIRK, kurās ir iecelts publisks grāmatvedis, atsevišķi elementi norāda, ka arī tādām PIRK, kurās nav iecelts šāds grāmatvedis, izbeidzot darbību, to parādi tiks nodoti valstij vai citai publiskai iestādei.

(34) Tādējādi *Charbonnages de France* (Francijas Akmeņogļu valde) 2000. gada 31. decembra finanšu pārskata piezīmēs norādīja, ka darbības izbeigšanas gadījumā visas PIRK tiesības un pienākumi ir nododami citam publisko tiesību subjektam vai pašai Francijas valdībai un šādas nodošanas nosacījumi ir nosakāmi likumā, kas pieņemts attiecīgās PIRK darbības izbeigšanai. Šāds apgalvojums ir attiecināms ne tikai uz PIRK, kurās ir iecelts publisks grāmatvedis; *Charbonnages de France* ir PIRK, kurā nav iecelts publisks grāmatvedis.

(35) Turklāt atsevišķas reitinga aģentūras uzskata, ka arī *ERAP* ([22]) darbības pārtraukšanas gadījumā tās parādu un aktīvu atlikums tiks nodots valstij, kaut arī *ERAP* arī ir PIRK, kurā nav iecelts publisks grāmatvedis. Saskaņā ar reitinga aģentūras *Fitch* ([23]) apgalvojumu, "tā kā *ERAP* ir PIRK, tai nav piemērojama likvidācijas procedūra. Tās darbību var pārtraukt tikai, piemērojot likumdošanas procedūru, un šajā gadījumā parāda un aktīvu atlikums tiks nodots valstij." Saskaņā ar reitinga aģentūras *Moody's* ([24]) apgalvojumu "*ERAP* nevar piemērot spriedumā par likvidācijas procedūru noteikto pārstrukturēšanu. Tādējādi sabiedrības darbības pārtraukšanas gadījumā tās aktīvi/pasīvi tiks nodoti par tās izveidi atbildīgajai struktūrai, proti, valstij."

(36) Ņemot vērā šos elementus, kā arī to, ka *La Poste* nav iecelts publisks grāmatvedis ([25]), iespējamās likvidācijas gadījumā ir jāapsver, vai *La Poste* ir piemērojams princips, ka parādi tiek nodoti valstij vai citam publisko tiesību subjektam, ņemot vērā, ka *La Poste* ir pielīdzināms PIRK. Tādējādi kreditoram būtu garantija, ka tas nezaudēs savu prasījumu, un varētu noteikt mazāku procentu likmi vai izstrādāt tādus nosacījumus un maksājumu grafiku, kas ir labvēlīgāki nekā, ja minētās garantijas nebūtu. Līdz ar to šāda parādu nodošana būtu pielīdzināma garantijai.

2.4. *TIEŠA PIEEJA VALSTS KASES KONTIEM*

(37) Saskaņā ar *Fitch* ([26]) "*ERAP* likviditāti garantē tās tūlītējā pieeja Valsts kases avansa kontiem". Tā kā *ERAP* ir PIRK, ir jāizskata jautājums par *La Poste* iespējamo pieeju Valsts kases avansa kontiem.

3. **FRANCIJAS IESTĀŽU APSVĒRUMI UN IEROSINĀJUMI**

(38) Pēc lēmuma par procedūras uzsākšanu pieņemšanas Francijas iestādes 2008. gada 23. janvāra vēstulē paziņoja Komisijai savus apsvērumus un priekšlikumus. Minētā vēstule papildina tos apsvērumus un priekšlikumus, kas bija izklāstīti iepriekšējās Francijas valsts iestāžu vēstulēs ([27]) un apkopoti lēmumā par procedūras uzsākšanu.

3.1. *FRANCIJAS VALSTS IESTĀŽU APSVĒRUMI*

(39) Francijas valsts iestādes apstrīd garantijas esību, no vienas puses, un priekšrocības *La Poste*, no otras puses.

3.1.1. GARANTIJAS NEESĪBA

(40) Francijas valsts iestādes uzskata, ka, no vienas puses, publiskām iestādēm netiek piešķirta automātiska garantija, balstoties uz to statusu, (A) un, no otras puses, Komisijas argumentācija lēmumā par procedūras uzsākšanu ir kļūdaina (B).

A. ***Publiskām iestādēm netiek piešķirta automātiska garantija, balstoties uz to statusu*** [28]

(41) Pirmkārt, nevienā tiesību aktā vai nolēmumā nav minēts princips, saskaņā ar kuru valsts principā neierobežoti garantētu PIRK parādus.

(42) Otrkārt, ir izstrādāta judikatūra par garantiju neesību. Īpaši nolēmumā par Albas viesnīcas sabiedrību (*Société de l'hôtel d'Albe*) [29] Valsts padome lēma, ka "valsts tūrisma birojs, kam piešķirts juridiskas personas statuss un finansiāla autonomija, (..) ir uzskatāms par publisku iestādi, un līdz ar to valstij nav jāatlīdzina parādsaistības, kuras minētā iestāde ir uzņēmusies; tas nozīmē, ka sabiedrisko būvdarbu ministrs pamatoti atteicās apmierināt [kreditora] prasību". Tāda pati argumentācija tika izmantota attiecībā uz vietējām pašpārvaldēm divos Valsts padomes lēmumos Kampoloro lietā (*affaire Campoloro*) [30].

(43) Treškārt, 2001. gada 1. augusta Budžeta noteikumu ietvara likumā [31] (turpmāk tekstā – "BNIL") ir paredzēts, ka garantiju var noteikt tikai ar finanšu likuma noteikumu [32]. Līdz ar to Francijas valsts iestāžu eksperts uzskata [33], ka kopš BNIL spēkā stāšanās 2005. gada 1. janvārī nav iespējams likumīgi piešķirt netiešu garantiju. Līdz ar to uz parādsaistībām, kuras *La Poste* uzņēmies kopš 2005. gada 1. janvāra, nav attiecināma netieša garantija. Savukārt attiecībā uz parādsaistībām, kuras uzņemtas līdz 2005. gada 1. janvārim, Francijas valsts iestāžu eksperts uzskata, ka, tā kā nav lēmuma par strīdu izskatīšanu, attiecīgi nav iespējams noteikt, vai pirms 2005. gada 1. janvāra piešķirto netiešo garantiju, kuru piešķiršana nebija skaidri paredzēta finanšu tiesību aktos, spēkā esību ir iespējams atcelt, pamatojoties uz kreditoru tiesībām, kas ir aizsargātas konstitūcijā.

(44) Ceturtkārt, ja PIRK būtu pieejama valsts garantija, to statusa mainīšana nozīmētu, ka būtu jānodrošina kreditoru tiesību aizsardzības pasākumi. Tomēr šāds mehānisms nekad nav bijis paredzēts. Gluži pretēji, mainot Pasta un elektrosakaru pārvaldes statusu 1991. gada 1. janvārī un pārveidojot to par autonomu juridisku personu (*La Poste*), valsts 1990. gada 31. decembra lēmumā piešķīra tiešu garantiju parādsaistībām, kuru uzņemšanās notikusi pirms 1990. gada 31. decembra un kuras nodotas *La Poste*. Tas nebūtu bijis nepieciešams, ja likumā būtu noteikts, ka *La Poste* kā PIRK pielīdzināmai iestādei pienākas garantija. Tika pieņemtas arī tiesību un reglamentējošas normas, saskaņā ar kurām noteiktām *ERAP* un Francijas Attīstības aģentūras (*Agence française du développement*), kuras abas ir PIRK, darbībām tiek izsniegta valsts garantija.

(45) Visbeidzot, Francijas valsts iestādes atsaucas uz Valsts padomes Strīdu izskatīšanas nodaļas bijušā priekšsēdētāja *Daniel Labetoulle* rakstu [34]. Viņš raksta, ka "tiesību akti neparedz automātisku minētās garantijas [valsts garantijas, kas *ipso jure* piemērojama valsts iestādēm] piešķiršanu, saņemšanu un darbības jomu".

B. ***Komisijas argumentācija par garantijas esību ir kļūdaina*** [35]

a) **Individuālu prasījumu atmaksa netiek garantēta**

1. *1980. gada 16. jūlija likums nenosaka garantiju*

(46) Francijas valsts iestādes uzskata [36], ka 1980. gada 16. jūlija likums uzraudzības iestādei piešķir pilnvaras aizstāt vadošo darbinieku ar personu, kura to aizstāj. Tādējādi minētā iestāde var uzņemties vienīgi attiecīgā vadošā darbinieka pienākumus, kas neietver iespēju rīkoties ar valsts budžetu. Tāpēc 1980. gada 16. jūlija likums neuzliek valstij par pienākumu uzņemties saistības par saviem līdzekļiem.

(47) Lai pamatotu šo skaidrojumu, Francijas valsts iestādes atsaucas uz 1980. gada 16. jūlija likuma sagatavošanas procesu. Laikā, kad tika apspriests minētais likums, valdība iebilda pret grozījumiem, kas paredzēja uzlikt valstij par pienākumu izmaksāt ārkārtas dotāciju vietējai pašpārvaldei, kurai nepietiek līdzekļu tiesas lēmuma izpildei.

(48) Vēl Francijas valsts iestādes atsaucas uz doktrīnas rakstiem [37]. Tajos tiek atgādināts, ka 1980. gada 16. jūlija likuma 1. pantā lietotais formulējums "*y pourvoit*" norāda uz "aizstāšanas" pilnvaru, kura "ir balstīta uz principu, ka aizstājējam ir tādi paši uzdevumi kā aizstājamajai personai", turklāt ārkārtas dotācijas piešķiršana "neietilpst aizstāšanas pilnvaru lokā", tāpēc tā nav paredzēta 1980. gada 16. jūlija likumā.

(49) Visbeidzot, Francijas valsts iestādes atsaucas uz Valsts padomes 1999. gada 10. novembra ([38]) un 2005. gada 18. novembra ([39]) lēmumiem Kampoloro lietā. Valsts padome atzina, ka valsts līdzekļu ieguldīšana saistības izpildīt nespējīgā kopienā neietilpst 1980. gada 16. jūlija likumā noteikto pienākumu sarakstā. Turklāt, izskatot jautājumu par to, vai ir pamats attiecībā uz konstatēto (smago) vainu atsaukties uz valsts atbildību, Valsts padome principā izslēdza jebkāda veida *ipso jure* atbildību un tādējādi arī jebkāda veida garantiju.

2. *Valsts stingra atbildība, pamatota tikai ar aktīvu nepietiekamību, nav pieņemama*

(50) Turklāt Francijas valsts iestādes apgalvo, ka atlīdzības iespējas, kuru pieejamību publisko tiesību subjektu kreditoriem noteiktos apstākļos nodrošina atbildības īstenošana, nav pielīdzināmas garantijai. Garantija paredz, ka garantijas devējs uzņemas atbalstīt garantēšanas faktu. Ja ir jāuzņemas vaina vai stingras atbildības gadījumā – konkrētas rīcības sekas –, garantija nav piemērojama.

(51) Turklāt Francijas valsts iestādes uzskata, ka jebkurā gadījumā valsts atbildība nav piemērojama, pamatojoties tikai uz to, ka prefekts vai uzraudzības iestāde nav spējusi veikt nekādus pasākumus prasījuma atmaksai, aizbildinoties ar pašpārvaldes vai publiskās iestādes finanšu vai kapitāla situāciju.

(52) Attiecībā uz (smagu) vainu prefekta vai uzraudzības iestādes atturēšanās no savu pilnvaru īstenošanas, ja nav pieejami pasākumi pašpārvaldes vai publiskās iestādes parādu atmaksai, pati par sevi nenorāda uz vainu.

(53) Savukārt attiecībā uz stingru atbildību vismaz divi elementi norāda uz tās nepieņemamību:

— pirmkārt, personas, no kuras tiek pieprasīta atlīdzība, atbildību var piemērot tikai tad, ja inkriminētā darbība (vai bezdarbība) ir tiešais zaudējumu iemesls. Taču aktīvu nepietiekamības gadījumā kreditoram nodarīto zaudējumu iemesls nav vis pārvaldes iestādes darbība vai bezdarbība, bet gan pašpārvaldes vai publiskās iestādes maksātnespēja,

— otrkārt, stingra atbildība izriet no publisko pienākumu vienlīdzības principa. Taču Francijas valsts iestādes uzskata, ka konkrētajā gadījumā ir grūti izšķirt, kādā situācijā kreditoram radītos zaudējumus varētu uzskatīt par publisko pienākumu vienlīdzības principa pārkāpumu. Pretēji *Couitéas* lietā pieņemtajam spriedumam ([40]) šajā gadījumā neviena valsts iestāde nepieņem lēmumu neizpildīt spriedumu, pamatojoties uz vispārējo interešu iemesliem. Konkrētajā gadījumā valsts iestādei šķēršļus radītu reālā neiespējamība veikt pasākumus, kas nepieciešami tiesas nolēmuma izpildei un atlīdzības izmaksāšanai kreditoriem, nevis neiespējamība, kuras pamatā būtu vispārējo interešu prasības. Francijas valsts iestādes uzskata, ka saukšana pie atbildības par publisko pienākumu vienlīdzības principa pārkāpumu nedrīkst būt balstīta tikai uz maksātnespējas fakta konstatāciju. Attiecībā uz Komisijas norādīto argumentu lēmuma par procedūras uzsākšanu 59. apsvērumā, saskaņā ar kuru "gadījumā, ja valsts pārstāvis izvēlas nodrošināt sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktību, nevis ievērot kreditora tiesības attiecībā uz prasījuma atlīdzināšanu, nav izslēgts, ka var piemērot valsts stingru atbildību", Francijas valsts iestādes atzīst, ka 1980. gada 16. jūlija likumā noteiktās procedūras īstenošanai valsts pārstāvja pienākums ir nodrošināt sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktību. Tomēr Francijas valsts iestādes uzskata, ka pat tādā gadījumā, ja tiesa lemj par atlīdzības izmaksu kreditoram, gala rezultātā kreditors nonāks tādā pašā situācijā, kādā nonāktu, piemērojot vispārējos tiesību aktus, jo otrajā gadījumā attiecīgais īpašums tiek nodots un visi kreditori saņem atbilstīgu summu. Tātad kreditoram tas nedod nekādas priekšrocības.

b) **[...]** (*)

1. *Vispārējos tiesību aktos paredzētās sanācijas un likvidācijas procedūras nepiemērojamība valsts personām neizslēdz PIRK bankrotēšanas iespēju vai pret to vērstas bankrota procedūras uzsākšanu.*

(54) Francijas valsts iestādes uzskata, ka Komisijas analīzes pamatā ir 2000. gada paziņojums par valsts atbalstu garantiju veidā ([41]), jo īpaši tā 2.1.3. punkts, kurā teikts, ka "Komisija uzskata, ka atbalsts garantijas veidā nozīmē arī labvēlīgākus finansējuma noteikumus, ko iegūst uzņēmumi, kuru juridiskā forma izslēdz bankrotu vai citas maksātnespējas procedūras vai nodrošina noteiktu valsts garantiju vai zaudējumu segšanu no valsts līdzekļiem".

(55) Norādot, ka Līguma noteikumi prevalē pār tiem, kas ietverti Komisijas 2000. gada paziņojumā par valsts atbalstu garantiju veidā, Francijas valsts iestādes uzsver divus elementus, kas, pēc to uzskatiem, nosaka minētā paziņojuma nepiemērojamību konkrētajam gadījumam:

— Komisijas 2000. gada paziņojumā par valsts atbalstu garantiju veidā ir uzsvērts tas, ka iespējamais atbalsts izriet no "labvēlīgākiem finansējuma noteikumiem", kas attiecināmi uz bankrota procedūras iespējamības izslēgšanu, tomēr Komisija nav pierādījusi šādu "labvēlīgāku finansējuma noteikumu" pastāvēšanu,

— Komisijas 2000. gada paziņojumā par valsts atbalstu garantiju veidā ir paredzēts gadījums, kurā juridiskā forma izslēdz nevis kādu konkrētu procedūru, bet jebkādu bankrota vai maksātnespējas procedūru, taču Komisija nav konstatējusi, ka *La Poste* nevar bankrotēt, nedz arī to, ka nav iespējama maksātnespējas procedūra.

(56) Francijas valsts iestādes uzskata, ka 1985. gada 25. janvāra likums ir tikai procedūras likums. Šā likuma nepiemērojamība PIRK nenozīmē, ka PIRK nevar nonākt situācijā, kurā tiek pārtraukti maksājumi, kā arī tajā nav aizliegta sanācijas, likvidācijas vai *ad hoc* bankrota procedūras piemērošana PIRK.

2. *1980. gada 16. jūlija likumā noteiktās "procedūras" piemērošana vispārējos tiesību aktos paredzētās maksātnespējas procedūras vietā nerada nekādas priekšrocības kreditoram.*

(57) Pēc lēmuma par procedūras uzsākšanu 68. apsvēruma analīzes Francijas iestādes secina, ka Komisija izmanto divus kritērijus, lai novērtētu, vai konkrētas procedūras piemērošana maksātnespējas gadījumā dod priekšrocības minētajai procedūrai pakļautajam subjektam salīdzinājumā ar uzņēmumiem, kuriem ir piemērojamas komerctiesības:

— publiskojamības kritērijs: *La Poste* maksātnespējas gadījumā attiecīgā procedūra būtu jānosaka un jāpublisko,

— līdzvērtības kritērijs: attiecīgajai procedūrai jābūt vai nu privāttiesībās paredzētai procedūrai, vai arī procedūrai, saskaņā ar kuru *La Poste* kreditoriem tiek piešķirtas tādas tiesības, kas nav pārākas par tiesībām, kuras tiem tiktu piešķirtas, piemērojot komerctiesības.

(58) Lai gan Francijas iestādes apstrīd šo abu kritēriju ([42]) ievērošanas nepieciešamību un nav vienisprātis ar Komisiju par to nepieciešamību un pietiekamību, tās nolēma izmantot tos, lai veiktu analīzi par to, vai 1980. gada 16. jūlija likuma noteikumu piemērošana rada lielākas priekšrocības publisko tiesību subjektu kreditoriem nekā vispārējos tiesību aktos paredzētās maksātnespējas procedūras piemērošana uzņēmumu kreditoriem.

(59) Attiecībā uz publiskojamības kritēriju Francijas iestādes secina, ka reitinga aģentūras ir pareizi sapratušas, ka 1980. gada 16. jūlija likumā noteiktā procedūra ir piemērojama PIRK maksātnespējas gadījumā; par to liecina Komisijas pieminētās aģentūru piezīmes par *ERAP*.

(60) Attiecībā uz līdzvērtības kritēriju Francijas iestādes izšķir gadījumus, kuros sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktības prasība ir piemērojama, un gadījumus, kuros tā nav piemērojama.

i) 1980. gada 16. jūlija likumā noteiktās "procedūras" analīze no līdzvērtības kritērija viedokļa – nepiemērojot sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktības prasību

(61) Francijas iestādes uzskata, ka gadījumā, ja *La Poste* nespētu nokārtot savas parādsaistības un nebūtu piemērojama neviena sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktības prasība, būtu jāievēro šāda procedūra: mazticamajā finanšu grūtību gadījumā un pirms aktīvu nepietiekamības rašanās uzņēmums vispirms tiktu iesaistīts pārrunās ar kreditoriem par pasīvu sanācijas plāna īstenošanu. Pēc tam, ja plāns nesniegtu pietiekamus rezultātus vai arī neļautu novērst finanšu grūtības, kā arī netiktu panākta jauna vienošanās ar kreditoriem, tie – vai daži no tiem – varētu vērsties kompetentajā tiesā, lai panāktu parādnieka notiesāšanu, tādējādi liekot atzīt to prasījumus. Tādā gadījumā piemērotu 1980. gada 16. jūlija likumā noteikto procedūru. Attiecīgā gadījumā tās rezultātā uzraudzības iestāde varētu aizstāt *La Poste* vadošos darbiniekus, lai pieņemtu lēmumus, kas nepieciešami prasījumu atmaksai no uzņēmuma līdzekļiem. Ja 1980. gada 16. jūlija likumā noteikto procedūru nebūtu iespējams piemērot *La Poste* aktīvu nepietiekamības dēļ un uzraudzības iestāde praktiskas aktīvu nepieejamības dēļ nevarētu nodrošināt attiecīgās summas samaksai nepieciešamos līdzekļos, 1980. gada 16. jūlija likumā noteiktā procedūra tiktu izbeigta.

(62) Tāpēc Francijas iestādes uzskata, ka gadījumā, ja nav piemērojama neviena sabiedrisko pakalpojumu prasība, 1980. gada 16. jūlija likumā noteiktās "procedūras" piemērošana dotu iespēju realizēt visus *La Poste* aktīvus, bet to nepietiekamības gadījumā attiecīgā procedūra

liegtu nokārtot saistības ar visiem *La Poste* kreditoriem. Procedūras noslēgumā tāda subjekta kreditori, kuram ir piemērojams 1980. gada 16. jūlija likums, būtu atguvuši tādu pašu summu kā tāda subjekta kreditori, kuram ir piemērojamas komerctiesības, proti, summu, kas iegūta aktīvu realizācijas gadījumā.

(63) Šai procedūrai un saskaņā ar komerctiesībām piemērojamajai procedūrai ir tikai divas atšķirības:

— visu kreditoru gadījumu neizskatīšana vienlaikus: pretēji privāttiesībās paredzētajai procedūrai, saskaņā ar kuru visi prasījumi tiek izskatīti kopumā un tiek apmierināti dilstošā privilēģijas secībā un proporcionāli pieejamajām summām, 1980. gada 16. jūlija likumā noteiktā procedūra ir īpaša ar to, ka tikai kreditora rīcība ļauj tam saglabāt savas tiesības. 1980. gada 16. jūlija likuma pamatā ir doma "kurš pirmais ierodas, tas pirmais tiek apkalpots",

— valsts pārstāvis, kas administratīvās tiesas uzraudzībā (smagas vainas uzraudzība saskaņā ar Valsts padomes noteikto iepriekšminētajā 2005. gada novembra nolēmumā Kampoloro lietā) uzņemas likvidatoram un tiesu izpildītajam līdzvērtīgu funkciju.

(64) Francijas iestādes uzskata, ka procedūras noslēgumā kreditoriem vairs nebūtu pieejams neviens tiesību aizsardzības līdzeklis. Tās uzskata, ka valsts atbildību nevar piemērot, tikai pamatojoties uz aktīvu nepietiekamību. Līdzīgā veidā saskaņā ar privāttiesībās paredzēto procedūru kreditoriem "vairs nav iespējas atgūt tiesības ierosināt individuālu procesu", izņemot likvidācijas procedūras noslēgumā ([43]).

ii) 1980. gada 16. jūlija likumā noteiktās procedūras analīze no līdzvērtības kritērija viedokļa, ņemot vērā sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktības prasību

(65) Gadījumā, ja ir jānodrošina sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktība, Francijas iestādes pieļauj, ka valsts pārstāvis, īstenojot 1980. gada 16. jūlija likumā piešķirtās pilnvaras, varētu pieņemt lēmumu nenodot atsevišķus aktīvus, kuri nepieciešami sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu veikšanai. Atsevišķu īpašumu nenodošana ar mērķi ievērot sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktības prasību nozīmētu to, ka gadījumā, ja valsts nepiešķirtu attiecīgu atlīdzību, tiktu pārdots mazāk aktīvu un attiecīgi samazinātos tās summas, kuras varētu atgūt kreditori. Saskaņā ar procedūru *La Poste* kreditoru tiesības nebūtu plašākas kā gadījumā, ja tiktu piemērotas komerctiesības. Francijas valsts iestādes uzskata, ka tādējādi būtu *a fortiori* izpildīts Komisijas noteiktais līdzvērtības kritērijs.

(66) Tomēr Francijas iestādes piekrīt, ka šajā gadījumā būtu iespējams piemērot valsts stingru atbildību un tā rezultātā kreditori varētu pieprasīt atlīdzību to zaudējumu apmērā, kādus tie cietuši, proti, lielākais atbilstoši to aktīvu tirgus vērtībai, kurus valsts pārstāvis likumīgā kārtā nolēmis nenodot. Francijas valsts iestādes tomēr uzskata, ka šīs iespējamās atlīdzības rezultātā kreditors vienkārši nonāktu tādā pašā situācijā, kādā tas nonāktu, piemērojot vispārējos tiesību aktus, tāpēc tas neiegūtu plašākas tiesības attiecībā uz līdzvērtības kritēriju salīdzinājumā ar tām, kas tam pienāktos saskaņā ar vispārējiem tiesību aktiem.

(67) Francijas iestādes secina, ka 1980. gada 16. jūlija likumā noteiktajā procedūrā ir ievēroti Komisijas noteiktie līdzvērtības un publiskojamības kritēriji un ar tiem pietiek, lai atspēkotu jebkādas priekšrocības esību. Tāpēc tās uzskata, ka nav pamatojuma *La Poste* tieši piemērot vispārējos tiesību aktos paredzēto grūto un sarežģīto procedūru.

3. *Komisijas minētie akti par nākotnē paredzamajiem pienākumiem pēc iestādes resursu izsīkšanas nav piemērojami* La Poste.

(68) Francijas valsts iestādes uzskata, ka akti, kurus Komisija minējusi lēmumā par procedūras uzsākšanu, īpaši tā 69. apsvērumā, nav nedz piemērojami, nedz transponējami attiecībā uz *La Poste*.

3.1.2. PRIEKŠROCĪBAS NEESĪBA

(69) Francijas iestādes uzskata, ka Komisijas analīze attiecībā uz selektīvās priekšrocības esību ir veikta no diviem viedokļiem:

— apļveida argumentācija, kuras pamatā ir 2000. gada paziņojums par valsts atbalstu garantiju veidā,

— varbūtējā pasākuma iespējamās ietekmes uz reitinga aģentūrām analīze.

A. ***Komisijas 2000. gada paziņojums par valsts atbalstu garantiju veidā konkrētajā gadījumā neļauj izdarīt secinājumus par priekšrocības esību***

(70) Francijas iestādes uzskata, ka lēmuma par procedūras uzsākšanu 77. apsvērumā Komisija ir nepareizi interpretējusi 2000. gada paziņojuma par valsts atbalstu garantiju veidā 2.1.3. punktu. Tās uzskata, ka 2.1.3. punktā ir noteikts, ka tāda uzņēmuma gadījumā, kura juridiskā

forma izslēdz bankrotu vai citas maksātnespējas procedūras, ja tas iegūst labvēlīgākus finansējuma noteikumus, tie ir uzskatāmi par atbalstu garantijas veidā. Francijas iestādes uzskata, ka nekas Komisijas 2000. gada paziņojuma par valsts atbalstu garantiju veidā 2.1.3. punktā nenorāda uz Komisijas viedokli, ka gadījumā, ja uzņēmuma juridiskā forma izslēdz bankrotu, tas nozīmē, kas minētais uzņēmums iegūst labvēlīgākus finansējuma noteikumus.

(71) Turklāt tās uzskata, ka *La Poste* nav piemērojams Komisijas 2000. gada paziņojuma par valsts atbalstu garantiju veidā 2.1.3. punkts, jo tajā ir paredzēts gadījums, kurā juridiskā forma izslēdz jebkādas bankrota vai citas maksātnespējas procedūras, nevis kādu konkrētu procedūru. Taču saskaņā ar Francijas valsts iestāžu viedokli Komisija nav konstatējusi, ka *La Poste* nevar bankrotēt, nedz arī to, ka nav iespējama maksātnespējas procedūra.

B. ***Attiecināmības un valsts līdzekļu neesība***

(72) Lēmuma par procedūras uzsākšanu 79. apsvērumā Komisija atgādina par reitinga aģentūru ietekmi uz uzņēmumu kredītsaistību nosacījumiem.

(73) Pēc reitinga aģentūru trūkumu uzskaitījuma Francijas iestādes apgalvo, ka reitinga aģentūras paustā nostāja, īpaši, ja tās pamatā nav precīza spēkā esošā tiesiskā ietvara analīze, nevar būt pamats valstij piedēvējamai priekšrocībai, ko varētu uzskatīt par valsts atbalstu. Turklāt, pat ja novērtējums praksē dod PIRK priekšrocību attiecībā uz kredīta pieejamību, tas negarantē pieeju valsts līdzekļiem, kas būtu nepieciešams, lai varētu konstatēt valsts atbalsta esību.

(74) Francijas valsts iestādes piebilst, ka aģentūru analīzes nav uzskatāmas par objektīvu tiesisku vērtējumu, bet to pamatā ir subjektīvs spriedums par to, kāds būtu valsts atbalsts, ja attiecīgo uzņēmumu piemeklētu grūtības.

C. ***Argumentācijas apļveidīgums***

(75) Francijas iestādes uzskata, ka Komisijas argumentācija ir apļveidīga:

— Komisijas ekonomiskais pamatojums būtībā ir balstīts uz reitinga aģentūru izteikumiem,

— tirgus un reitinga aģentūras ir ņēmušas vērā valsts garantijas neesību attiecībā uz *La Poste*, tomēr tās turpina paust bažas, kuru vienīgais pamatojums ir Komisijas nostāja.

D. ***Nav vērojama ietekme uz La Poste reitingu***

(76) Katrā ziņā Francijas valsts iestādes uzskata, ka lēmumā par procedūras uzsākšanu nav konstatēta La Poste reitinga paaugstināšana iespējamās valsts neierobežotās garantijas dēļ.

a) **Ar reitinga aģentūru noteikumiem nepietiek konkrētas ietekmes pierādīšanai.**

(77) Francijas valsts iestādes izsaka vairākas piezīmes par *Standard and Poor's* pētījumu "Valdības atbalsta ietekme uz reitingu" (*Influence of Government Support on Ratings*), kuru Komisija minējusi lēmuma par procedūras uzsākšanu 80. apsvērumā. Šajā pētījumā *Standard and Poor's* izšķir vairākas "valdības atbalstītu pasta uzņēmumu" (*government supported postal companies*) kategorijas; atbilstoši klasifikācijai ir nosakāma *Standard and Poor's* piemērojamā metode minētā subjekta reitinga noteikšanai.

(78) Francijas iestādes norāda, ka piederība 1. kategorijai ([44]) pamatojas uz atbilstību plašiem kritērijiem, piemēram, darbības dabai vai ekonomiskajai un sociālajai videi, bet tā neietver atsauci uz novērtējamā komersanta statusu.

(79) Francijas iestādes atzīmē, ka 2004. gada 22. novembrī Francijas un Itālijas Pasts tika iekļauti 2. kategorijā ([45]). Pēc *Standard and Poor's* dokumenta izskatīšanas Francijas iestādes secina, ka *Poste Italiane* finanšu rādītāji nesniedz pamatojumu tā reitingam. Francijas iestādes uzskata, ka Itālijas Pasta reitingu ir ietekmējis tā īpašnieks, lai gan *Poste Italiane* ir vispārējos tiesību aktos paredzētais akciju sabiedrības statuss.

(80) Francijas iestādes piebilst, ka galu galā *Standard and Poor's* ir iekļāvusi *La Poste* 3. kategorijā ([46]). Francijas valsts iestādes uzskata, ka kopš 2004. gada nogalē veikto būtisko pārmaiņu rezultātā *Standard and Poor's* ir pakāpeniski mainījusi kategoriju, līdz beidzot piešķirusi *La Poste* trešo kategoriju. Līdz ar to Francijas iestādes secina, ka nevar apgalvot, ka *La Poste* reitings ir piedēvējams tikai tā statusa vai kāda valsts garantijas mehānisma dēļ un ka šo reitingu var uzskatīt par valsts atbalsta elementu.

(81) Tomēr Francijas iestādes piekrīt, ka *Standard and Poor's* 2004. gada pētījumā bija minēts *La Poste* statusa jautājums. Taču Francijas valsts iestādes apliecina, ka kopš *Standard and Poor's* pētījuma publicēšanas notikusī saziņa ļāva gūt skaidrību šajā jautājumā. Vēl Francijas valsts iestādes ir informējušas *Fitch* par to, ka *La Poste* nav piešķirta nekāda valsts garantija, un pēc šīs informācijas saņemšanas aģentūrā uzsāka attiecīgā jautājuma pārskatīšanu.

b) **Privātajā sektorā ir ļoti daudz gadījumu, kuros meitasuzņēmuma reitings ir saistīts ar mātesuzņēmuma reitingu**

(82) Francijas iestādes uzskata, ka stabila vairākuma akcionāra esības ietekme, kurai reitinga aģentūras pievērsa uzmanību *Poste Italiane* gadījumā neatkarīgi no konkrētajam statusam atbilstošajām iezīmēm, ir vērojama arī privātgrupu gadījumā. Francijas valsts iestādes kā piemērus min *Standard and Poor's* 2003. gada 3. decembra paziņojumu par *AGF* ([47]), paziņojumu par *Volkswagen Bank GmbH* ([48]) un paziņojumu par *VWFS* ([49]). Francijas iestādes uzskata, ka līdz ar to šāda veida pieeja nekādā gadījumā nav uzskatāma par valsts sektoram raksturīgu specifisku iezīmi.

c) ***La Poste* reitings netiktu mainīts statusa izmaiņu gadījumā**

(83) Veicot *Standard and Poor's La Poste* noteiktā reitinga analīzi, Francijas iestādes cenšas pierādīt, ka reitings nav atkarīgs no *La Poste* statusa.

(84) Pirmkārt, Francijas iestādes norāda, ka laikā, kad tās formulēja savas piezīmes, *Standard and Poor's* bija piešķīrusi *La Poste* novērtējumu AA-, nākotnes izredzes vērtējot kā stabilas. *Standard and Poor's* pamatoja reitinga samazinājumu ar to, ka ir gaidāma grupas finanšu struktūras pasliktināšanās, jo *La Poste* jānovirza 2 miljardi euro ierēdņu pensiju finansējuma reformai, kā arī ņemot vērā "*La Poste* autonomijas palielināšanos attiecībā pret akcionāru". Francijas valsts iestādes uzskata, ka minētais pasliktinājums, kuram par iemeslu nebija pārmaiņas *La Poste* statusā, nav skaidrojams ar *La Poste* statusu.

(85) Otrkārt, par spīti *Standard and Poor's* precizējumam ([50]) 2007. gada 3. aprīļa paziņojumā, uz kuru bija norādīta atsauce lēmuma par procedūras uzsākšanu 84. apsvērumā, Francijas iestādes neizprot, kā *La Poste*, ja tam būtu valsts garantija, varēja saņemt vērtējumu, kas ir par *3 notches* zemāks nekā valsts reitings. Līdzīgi, ja aģentūru interpretācijā 1980. gada 16. jūlija likuma noteikumi nosaka tāda mehānisma, kas ir pielīdzināms valsts garantijai, izveidi attiecīgo juridisku personu kreditoru labā, Francijas iestādēm nav saprotams, kā vietējās pašpārvaldes varēja saņemt novērtējumu BBB+, ja to valsts novērtējums ir AAA.

(86) Treškārt, Francijas iestādes uzsver, ka *Standard and Poor's* 2007. gada 3. aprīļa paziņojuma pamatā ir uzņēmuma stipro un vājo vietu uzskaitījums, kurā nav pieminēts tā statuss. Divi elementi, ko *Standard and Poor's* ir pieminējis kā pamatojumu reitingam, proti, *La Poste* sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu tautsaimnieciskais nozīmīgums un spēcīgais akcionāru atbalsts (*strong shareholder backing*), lielā mērā ir spilgtas *La Poste* statusa specifiskās iezīmes. Francijas iestādes uzskata, ka jēdziens spēcīgais akcionāru atbalsts (*strong shareholder backing*) neietver finansiālu atbalstu, kas būtu pretrunā Eiropas Savienības tiesībām, bet drīzāk valsts interesi par *La Poste* attīstību godīgas konkurences (*at arm's length*) apstākļos ([51]). Līdz ar to Francijas iestādes secina, ka statuss nav novērtējuma būtiska sastāvdaļa.

(87) Ceturtkārt, Francijas iestādes atgādina, ka iepriekšminētajā 2007. gada 3. aprīļa paziņojumā reitinga aģentūra norāda, ka tā vadās pēc lejupvērstas (*top down*) metodes, kas ļauj novērtēt subjektu līdz pat divas kategorijas zemāk nekā tā valsti. Aģentūra uzskata, ka šīs metodes pielietojumu pamato tas, ka valstij vidējā termiņā būtu jāpaliek *La Poste* 100 % akciju īpašniecei. Francijas iestādes secina, ka šī pieeja nav pamatojama ar *La Poste* statusu. Visbeidzot, atsaucoties uz *Standard and Poor's* ([52]), Francijas iestādes apgalvo, ka ne jau izmaiņas statusā, bet kapitāla atvēršana mudinātu *Standard and Poor's* pieņemt augšupvērstu (*bottom up*) metodi attiecībā uz *La Poste*. Tās piebilst, ka šādas izmaiņas metodoloģijā ne obligāti ietvertu izmaiņas novērtējumā, ņemot vērā *La Poste* pamatrādītāju paredzamo uzlabojumu.

(88) Piektkārt, Francijas iestādes atgādina, ka reitinga aģentūras noteiktās nākotnes izredzes ir stabilas, neraugoties uz Komisijas uzsākto procedūru attiecībā uz valsts neierobežotu garantiju, kuru *La Poste* saņemot, pateicoties savam statusam. Ja statuss ietekmētu uzņēmuma maksātspēju, tā iespējamās izmaiņas būtu jāatspoguļo ar negatīvām, nevis stabilām nākotnes izredzēm. Cita starpā *Standard and Poor's* pamato stabilās nākotnes izredzes ar to, ka valstij arī turpmāk būtu jāpaliek 100 % uzņēmuma akciju īpašniecei nākamos divus gadus, neraugoties uz iespējamām izmaiņām statusā. Pamatojoties uz citu *Standard and Poor's* citātu ([53]), Francijas valsts iestādes secina, ka *Standard and Poor's*, nosakot novērtējuma attīstību, ņem vērā paša uzņēmuma veikumu un akciju īpašnieku nomaiņas iespējamību, nevis iespējamās izmaiņas statusā.

(89) Sestkārt, citējot vēl vienu *Standard and Poor's* 2007. gada paziņojuma fragmentu ([54]), Francijas iestādes uzsver, ka reitinga aģentūra nepiekrīt Komisijas apgalvojumam, saskaņā ar kuru statusa dēļ *La Poste* būtu pieejami labāki finanšu nosacījumi. Pamatojoties uz *Standard and Poor's* apgalvojumu, saskaņā ar kuru "šis ieteikums neietekmēja *La Poste* reitingu, jo mēs uzskatām, ka izmaiņas *La Poste* statusā nenozīmēs samazinājumu spēcīgajā valsts atbalstā, kas ir *LP* reitinga pamatā un ko no jauna apstiprināja nesenie valdības lēmumi" ([55]), Francijas iestādes secina, ka *La Poste* statusam nav ietekmes uz tā novērtējumu.

E. ***Nav vērojama ietekme uz La Poste finansēšanas nosacījumiem***

(90) Visbeidzot, lai noteiktu, vai La Poste spēkā esošos finansēšanas nosacījumus ietekmē šķietamā valsts garantija, Francijas iestādes izskata šos nosacījumus.

(91) Francijas iestādes uzskata, ka ne Komisijas paziņojums par šķietamās garantijas esību, tās iespējamo nesaderību ar Eiropas Savienības tiesībām un nākotnē paredzamo atcelšanu, ne tas, ka Francijas iestādes ir noliegušas reitinga aģentūrām un plašsaziņas līdzekļiem garantijas esību, nav ietekmējis *La Poste* finansēšanas nosacījumus. 2006. gada oktobrī *La Poste* emitēja obligāciju aizņēmumu 1,8 miljardu euro apmērā ar diviem termiņiem (7 un 15 gadi) tieši pēc tam, kad Komisija paziņoja savu ieteikumu par lietderīgiem pasākumiem. *La Poste* pieminēja šo ieteikumu prospektā un apspriežu ar ieguldītājiem laikā precizēja, ka tas nesaņem valsts garantiju. Emisijas rezultātā *La Poste* finansējuma izmaksas nav būtiski mainījušās ([56]). Tradicionālie *La Poste* ieguldītāji no Eiropas, proti, ieguldītāji, kas saglabā savas saistības līdz prasījuma atdošanas termiņam, aktīvi izmantoja abas emisijas. Francijas iestādes secina, ka Komisijas paziņojums, kurā tika pieprasīta šķietamās garantijas atcelšana un informācijas publiskošana par valsts nostāju šajā jautājumā, nav ietekmējis *La Poste* finansēšanas nosacījumus obligāciju tirgū. Minētie tirgi uzskatīja, ka *La Poste* finansēšanas nosacījumu pamatā nav *de jure* vai *de facto* garantija.

(92) Francijas iestādes secina, ka:

— analīze, ko Komisija veikusi lēmumā par procedūras uzsākšanu, ir kļūdaina: patiesībā *La Poste* nesaņem valsts garantiju,

— Komisija nav pierādījusi, ka *La Poste* būtu pieejamas priekšrocības, kuras izriet no tā statusa,

— līdz ar to Komisija nav pierādījusi *La Poste* atbalsta esību.

3.2. *FRANCIJAS IESTĀŽU PRIEKŠLIKUMI*

(93) Tomēr, lai kliedētu visas Komisijas šaubas, Francijas iestādes ir norādījušas, ka gadījumā, ja Komisija piekritīs slēgt procedūru, pieņemot lēmumu par atbalsta neesību saskaņā ar procedūras regulas 7. panta 2. punktu, tās ir gatavas veikt šādus pasākumus:

— precizēt 1980. gada 16. jūlija likuma piemērošanas dekrētu,

— ievietot precizējumu par garantijas neesību *La Poste* līgumos, kas paredz parādsaistības,

— paredzēt mehānismu, ka *La Poste* atlīdzina valstij jebkādu negatīvu ietekmi uz starpību (*spread*), kas būtu saistīta ar vispārējos tiesību aktos paredzētās kolektīvās maksātnespējas procedūras nepiemērošanu *La Poste*.

3.2.1. 1980. GADA 16. JŪLIJA LIKUMA PIEMĒROŠANAS DEKRĒTA PRECIZĒŠANA

(94) Francijas iestādes uzskata, ka attiecīgajos noteikumos nav nepieciešams veikt grozījumus pēc būtības, bet tikai precizēt to interpretāciju. Tāpēc tās ierosina veikt grozījumus likuma piemērošanas dekrētā ([57]). Grozījumi tiktu veikti dekrēta 3. panta 1. punkta ceturtajā daļā, kurā noteiktas prefektam vai uzraudzības iestādei piešķirtās uzraudzības pilnvaras. Grozījumu mērķis ir kliedēt jebkādas Komisijas šaubas par frāzi "*y pourvoit*". Tāpēc ir izteikts ierosinājums precizēt, ka valsts pārstāvis vai uzraudzības iestāde atbrīvo pašpārvaldes vai iestādes budžetā esošos resursus.

(95) Dekrēta noteikumi pēc to grozīšanas būtu šādi:

"Ja pēc noteiktā termiņa beigām prasība nokārtot parādus nav izpildīta, valsts pārstāvis vai uzraudzības iestāde ieraksta izdevumus saistības neizpildījušās pašpārvaldes vai publiskās iestādes budžetā. Vajadzības gadījumā nepieciešamos līdzekļus ņem no pašpārvaldes vai iestādes budžeta, vai nu samazinot apropriācijas, kuras paredzētas citiem izdevumiem un ir vēl pieejamas, vai arī palielinot līdzekļus" (grozījumi ir pasvītroti).

(96) Francijas iestādes uzskata, ka šis priekšlikums kopā ar piezīmēm un doktrīnas rakstiem, kas tika iesniegti diskusijās pirms vēstules par procedūras uzsākšanu saņemšanas, izslēdz iespēju, ka prefekts vai valsts pārstāvis 1980. gada 16. jūlija likumā paredzētās procedūras ietvaros varētu palielināt attiecīgās pašpārvaldes vai iestādes līdzekļus, izmantojot valsts dotāciju vai piešķirot publiskos līdzekļus.

3.2.2. PRECIZĒJUMA PAR GARANTIJAS NEESĪBU IEVIETOŠANA *LA POSTE* LĪGUMOS, KAS PAREDZ PARĀDSAISTĪBAS

A. ***Francijas iestāžu sākotnējais priekšlikums***

(97) Lēmuma par procedūras uzsākšanu 59. apsvērumā Komisija pauž uzskatu, ka Francijas iestāžu priekšlikums par grozījumu veikšanu 1980. gada 16. jūlija likuma piemērošanas dekrētā "neļauj izslēgt gadījumu, kurā *La Poste* līdzekļu izsmelšanas situācijā kreditors, kas nav saņēmis prasījumu atmaksu 1980. gada likuma piemērošanas ietvaros, vēršas tiesā, lai sauktu valsti pie atbildības, pamatojoties uz publisko pienākumu vienlīdzības principa pārkāpumu".

(98) Lai gan Francijas iestādes iebilst, ka valsts atbildību varētu piesaistīt, pamatojoties vienīgi uz *La Poste* maksātnespēju, lai kliedētu Komisijas šaubas, Francijas iestādes ir izteikušas priekšlikumu, kas balstīts uz pieņemtā riska izņēmumu. Minētais izņēmums ir piemērojams gan valsts atbildības ar vainu, gan valsts stingras atbildības gadījumā, un tas ir balstīts uz principu, saskaņā ar kuru zaudējumu rašanās situācijā, kurai zaudētājs ir sevi apzināti pakļāvis, nedod tam tiesības tos atgūt (sk. Valsts padomes nolēmumus par *Sille* ([58]) un *Meunier* ([59])).

(99) Tāpēc, lai nodrošinātu šā izņēmuma piemērošanu, Francijas iestādes ierosina oficiāli apstiprināt *La Poste* kreditoriem, ka uz prasījumiem nav attiecināma valsts garantija un uzņēmuma maksātnespējas gadījumā valstij nebūs pienākuma sniegt finansiālu atbalstu prasījumu atmaksai. Šāda informācija nav pretrunā likumam, jo tas neparedz, ka *La Poste* maksātnespējas gadījumā valsts pienākums būtu sniegt finansiālu atbalstu uzņēmumam tā prasījumu atmaksai.

(100) Papildus 1980. gada 16. jūlija likuma piemērošanas dekrēta precizējumam Francijas iestādes kopā ar *La Poste* apņemas katrai darbībai iekļaut šādu norādi visos finansējuma līgumos (visiem finansējuma instrumentiem, uz kuriem attiecas līgums):

"Emisijai/programmai/aizņēmumam netiek nodrošinātas nekādas tiešas vai netiešas valsts garantijas. Maksātnespējas gadījumā valsts nav atbildīga par La Poste parādu atmaksāšanu."

B. ***Komisijas bažas, kas paustas lēmumā par procedūras uzsākšanu***

(101) Lēmuma par procedūras uzsākšanu 61. apsvērumā Komisija darīja zināmas šādas bažas par iepriekšminēto Francijas iestāžu priekšlikumu:

— pieņemamā riska izņēmums ir ar judikatūru ieviests noteikums, kurā ir iespējamas izmaiņas,

— "minētais priekšlikums, kas izriet no publisko tiesību pamatprincipiem, izmantojot sekundāro tiesību instrumentus, ir nepilnīgs, jo konflikta gadījumā minētos instrumentus var salīdzinoši viegli atcelt",

— visbeidzot, *La Poste* parādsaistības ir ne tikai finanšu, bet arī komerciāla un cita rakstura; šādi gadījumi nav aplūkoti Francijas valsts iestāžu papildu priekšlikumā.

C. ***Francijas iestāžu sniegtā informācija minēto šaubu kliedēšanai***

(102) Saskaņā ar Francijas iestāžu iepriekš norādīto valsts stingra atbildība nevar iestāties, pamatojoties tikai uz *La Poste* aktīvu nepietiekamību, jo, lai iestātos valsts atbildība, ir nepieciešams valsts lēmums par vai pret šādu rīcību, un šajā situācijā ir praktiska neiespējamība rīkoties. Līdz ar to Francijas iestāžu priekšlikuma vienīgā funkcija ir papildu paskaidrojuma sniegšana kreditoriem – pateicoties pieņemamā riska izņēmumam, priekšlikums ļauj izvairīties no jebkāda valsts stingras atbildības riska.

(103) Francijas iestāžu skatījumā Komisijas pirmais iebildums rosina uzskatīt, ka pat tādā gadījumā, ja dalībvalsts tiesību akti neparedz kādu noteikumu, risks, ka judikatūrā, t. i., valsts tiesībās, tiktu veiktas izmaiņas, vien varētu nozīmēt valsts atbalstu. Francijas iestādes iebilst pret šo argumentāciju. Tās apgalvo, ka pieņemamā riska izņēmums ir vispārējs publisko tiesību princips, kas ir plaši pielietots judikatūrā, nekad nav apstrīdēts un ir plaši komentēts. Komisija nevar iespējamu atbalsta pasākumu pamatot ar varbūtējām izmaiņām tiesību aktos, kuras šajā konkrētajā gadījumā ir praktiski neiespējamas.

(104) Otrais Komisijas iebildums attiecas uz to, ka sekundāro tiesību instrumenti konflikta gadījumā ir viegli atceļami. Neapšaubāmi, normatīvie akti dominē pār līgumiem. Bet, lai Komisijas iebildumam būtu reāls pamatojums, tajā būtu jāietver atsauce uz augstāka līmeņa dokumentu. Pretējā gadījumā Francijas iestādes uzskata, ka Komisijas apgalvojumam šajā jautājumā nav nekāda pamatojuma.

(105) Toties Francijas iestādes atzīst, ka trešais iebildums, kura pamatā ir konstatējums, ka obligāciju emisijas nav vienīgais parādsaistību avots, ir pamatots, lai gan tā atbilstība reālajai situācijai *La Poste* gadījumā ir salīdzinoši ierobežota, jo finanšu parāds veido *La Poste* parādu lielumu un tā pamatā ļoti lielā mērā ir obligācijas.

D. ***Priekšlikuma papildinājums***

(106) Līdz ar to Francijas iestādes norādīja, ka gadījumā, ja Komisija izbeigs oficiālo izmeklēšanas procedūru, pieņemot lēmumu par atbalsta neesību procedūras regulas 7. panta 2. punkta izpratnē, tās būtu gatavas papildināt priekšlikumu, iekļaujot norādi par garantijas neesību visos ar parādsaistībām saistītajos līgumos. Francijas valsts iestādes apgalvo, ka šāds papildinājums ļautu izvairīties no jebkāda riska, ka valsts stingra atbildība varētu iestāties, pamatojoties tikai uz *La Poste* maksātnespēju. Gadījumā, ja iestātos valsts stingra atbildība, pamatojoties uz uzraudzības iestādes lēmumu par sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktībai nepieciešamo aktīvu nepieškiršanu, nozīmētu tikai to, ka *La Poste* kreditori nonāktu situācijā, kādā tie būtu, ja būtu publiskas akciju sabiedrības kreditori.

E. ***Francijas iestāžu novērtējums par atbalsta esību pēc to priekšlikumiem***

(107) Francijas iestādes uzskata, ka abi iepriekš minētie precizēšanas pasākumi sniegtu *La Poste* kreditoriem lielāku skaidrību par to tiesībām. Līdz ar to Francijas iestādes nevarētu, kā Komisija norādījusi lēmuma par procedūras uzsākšanu 74. apsvērumā, tikt uzskatītas kā "atbildīgas par *La Poste* kreditoru cerībām attiecībā uz garantijas esību" un kā tīši radījušas "juridiskā ziņā neskaidru situāciju", kuras rezultātā valstij "var nākties atmaksāt *La Poste* parādus, ja tas vairs nespētu izpildīt savas saistības".

(108) Francijas iestādes uzskata, ka, no vienas puses, vispārējos tiesību aktos paredzētās kolektīvās maksātnespējas procedūras nepiemērošana *La Poste*, kā arī 1980. gada 16. jūlija likuma noteikumu piemērošana tam neļauj izdarīt secinājumu par valsts garantijas esību, savukārt, no otras puses, piedāvātie izskaidrošanas pasākumi ļauj izvairīties no jebkādas valsts atbildības par tirgū it kā valdošo pārliecību par šādas garantijas esību.

(109) Šādos apstākļos valstij nevarētu uzlikt atbildību par iespējamām sekām. Tāpēc pretēji Komisijas apgalvojumam lēmuma par procedūras uzsākšanu 76. apsvērumā nav izpildīts atbildības piedēvēšanas kritērijs.

(110) Līdzīgā veidā lēmuma par procedūras uzsākšanu 75. apsvērumam, kurā Komisija atsaucas uz iepriekšminēto 2000. gada paziņojumu par valsts atbalstu garantiju veidā, lai pamatotu valsts līdzekļu klātbūtni, nav pamata, jo nav faktu, kas apliecinātu valsts garantijas esību.

3.2.3. ATLĪDZINĀŠANAS PASĀKUMS

(111) Lai pilnveidotu piedāvāto pasākumu, Francijas iestādes ir gatavas kopā ar Komisiju izskatīt šādu pieeju.

(112) Piedāvātā pieeja ir Komisijas 2000. gada paziņojuma par valsts atbalstu garantiju veidā 2.1.3. punktā paustās nostājas analīzes rezultāts: "Komisija uzskata, ka atbalsts garantijas veidā nozīmē arī labvēlīgākus finansējuma noteikumus, ko iegūst uzņēmumi, kuru juridiskā forma izslēdz bankrotu vai citas maksātnespējas procedūras vai nodrošina noteiktu valsts garantiju vai zaudējumu segšanu no valsts līdzekļiem." Lēmuma par procedūras sākšanu 114. apsvērumā Komisija norāda, ka tā saskata problēmu faktā, ka "Francija neveic visus vajadzīgos pasākumus, lai nepieļautu to, ka minētais statuss rada uzņēmumam, kas darbojas konkurējošos tirgos, labvēlīgus ekonomiskos apstākļus".

(113) Francijas iestādes apstrīd Komisijas 2000. gada paziņojuma par valsts atbalstu garantiju veidā 2.1.3. punkta piemērojamību *La Poste* un uzstāj, ka Komisijai nebija nekāda pamatojuma konstatēt, ka privātajās tiesībās paredzētās kolektīvās maksātnespējas procedūras nepiemērošana *La Poste* rada labvēlīgākus finansēšanas nosacījumus.

(114) Tomēr Francijas iestādes ierosināja Komisijai kopā ar to apsvērt atlīdzināšanas pasākumu, ko *La Poste* varētu īstenot attiecībā uz valsti, izmantojot euro valūtu, ja rastos negatīva ietekme uz starpību (*spread*), kas būtu saistīta ar vispārējos tiesību aktos paredzētās kolektīvās maksātnespējas procedūras nepiemērošanu *La Poste*, un kurā izmantotu Komisijas apstiprinātu un auditējamu aprēķināšanas mehānismu. Francijas iestādes uzskata, ka šādas pieejas īstenošana papildinātu iepriekš minētos paskaidrojuma priekšlikumus un kliedētu pieņēmumu par valsts garantiju, pārliecinoši novēršot jebkādu atbalsta risku.

4. ATBALSTA NOVĒRTĒJUMS

4.1. *ATBALSTA ESĪBA*

(115) LESD 107. panta 1. punktā ir noteikts: "Ja vien Līgumi neparedz ko citu, ar iekšējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm."

4.1.1. NEIEROBEŽOTAS VALSTS GARANTIJAS ESĪBA: VALSTS LĪDZEKĻU KLĀTBŪTNE

(116) Kā bija norādīts lēmuma par procedūras uzsākšanu 56. apsvērumā, pateicoties tam, ka *La Poste* ir PIRK pielīdzināms publisko tiesību juridiskas personas statuss, tas atrodas īpašā juridiskajā situācijā gan attiecībā uz kreditoru atlīdzināšanu, gan tā darbības turpināšanu maksātnespējas gadījumā.

(117) Vispirms Komisija vēlas atgādināt, ka *La Poste* nav piemērojami vispārējie tiesību akti grūtībās nonākušu uzņēmumu sanācijas un likvidācijas jomā ([60]). Francijas iestādēm nav iebildumu šajā ziņā, tomēr tās noliedz, ka pastāv mehānisms, kas būtu līdzvērtīgs valsts garantijai par labu *La Poste*. Tomēr saskaņā ar Komisijas 2008. gada paziņojuma par EK līguma 107. un 108. panta piemērošanu valsts atbalstam garantiju veidā 1.2. punkta otrās daļas ceturto ievilkumu (turpmāk tekstā – "Komisijas 2008. gada paziņojums par garantijām") ([61]) labvēlīgāki finansēšanas noteikumi uzņēmumam, kura juridiskās formas dēļ nav iespējams tā bankrots vai citas maksātnespējas procedūras, vai kam tiek sniegta nepārprotama valsts garantija vai kam valsts nodrošina zaudējumu segšanu, tiek uzskatīti par atbalstu garantijas veidā. Tāpēc ir jāizskata Francijas iestāžu argumenti, kurus tās izmanto, lai pierādītu valsts garantijas neesību.

A. ***Individuālo prasījumu atlīdzināšanas garantija***

(118) Lai noteiktu, vai pastāv garantija individuāliem prasījumiem, vispirms ir jāizpēta, vai šādu garantiju izslēdz normatīvie akti vai judikatūra, kā to apgalvo Francijas iestādes (a).

(119) Pēc tam Komisija izskatīs *La Poste* kreditora rīcību attiecībā uz parādsaistību atmaksāšanu gadījumā, ja *La Poste* nonāktu finansiālās grūtībās un nespētu atmaksāt parādus (b). Komisija noteiks, vai attiecīgā procedūra ir tāda, ka *La Poste* kreditors nonāk uzņēmuma, kuram ir piemērojamas komerctiesības, kreditoram pielīdzināmā situācijā.

a) **Pretēji Francijas iestāžu apgalvojumam Francijas tiesību akti pieļauj netiešu garantiju esību un konkrēti – valsts garantijas, kuras izriet no publiskas iestādes statusa**

1. *Francijas iestāžu argumentu analīze* ([62])

(120) Pirmkārt, Francijas iestādes apgalvo, ka nevienā tiesību aktā vai nolēmumā nav noteikts princips, saskaņā ar kuru valstij būtu jāgarantē PIRK parādi.

(121) Komisija konstatē, ka, kaut arī nav tiesību akta vai nolēmuma, kurā būtu skaidri noteikta valsts garantija par labu PIRK – tāpat kā nav tiesību akta vai nolēmuma, kas skaidri izslēgtu valsts garantijas iespēju par labu PIRK –, tas neizslēdz netiešas garantijas iespējamību.

(122) Otrkārt, Francijas iestādes uzskata, ka ir formulēta judikatūra par garantiju neesību, īpaši nolēmumā par Albas viesnīcas sabiedrību ([63]) un Kampoloro lietā ([64]).

(123) Saskaņā ar Komisijas ekspertes uzsvērto Komisija secina, ka nolēmumā par Albas viesnīcas sabiedrību Valsts padome atsakās vienīgi apmierināt kreditora prasību, kas bija adresēta tieši sabiedrisko būvdarbu ministram. Garantija būtu izmantojama maksātnespējas situācijā. Iepriekšminētais nolēmums neattiecas uz tādu situāciju, kurā būtu pamats izmantot garantiju. Garantijas mehānisms nenozīmē to, ka, vienkārši saņemot kreditora pieprasījumu, valsts pienākums būtu atmaksāt publiskas iestādes parādu.

(124) Komisijas veiktā Kampoloro lietas analīze ir sniegta šā lēmuma 4.1.1. A b) 3. sadaļā. Tā parāda, ka Kampoloro lieta apliecina tieši pretējo, proti, ka valsts atbildības shēmai publisku iestāžu parādu piedziņas procedūras īstenošanā piemīt visas garantijas mehānismam raksturīgās iezīmes.

(125) Treškārt, Francijas iestāžu eksperts apgalvo, ka uz parādsaistībām, kuras *La Poste* uzņēmies kopš BNIL spēkā stāšanās 2005. gada 1. janvārī, nav attiecināma netieša garantija. Savukārt attiecībā uz parādsaistībām, kuras *La Poste* uzņēmies pirms 2005. gada 1. janvāra un kuru termiņš ir pēc minētā datuma, Francijas iestādes atzīst, ka ir iespējamie divi varianti:

— saskaņā ar pirmo variantu konstitucionālais pamats (īpaši publisko pienākumu vienlīdzības princips un īpašumtiesības), kas mudināja Konstitucionālo padomi ([65]) atzīt garantijas, kuru piešķiršana nebija skaidri atļauta finanšu tiesību aktos, ir attiecināms gan uz netiešajām, gan tiešajām garantijām: tāpēc gadījumā, ja pastāvētu netieša *La Poste* parādu garantija, atļaujas neesība finanšu tiesību aktos attiecībā uz šo garantiju nenozīmētu, ka garantija nav spēkā tām *La Poste* parādsaistībām, kuras tas uzņēmies pirms 2005. gada 1. janvāra,

— saskaņā ar otro variantu iespējamās netiešās garantijas saņēmēji nevar pretendēt uz tik neapstrīdamām un stingrām tiesībām; tāpēc gadījumā, ja pastāvētu netieša *La Poste* parādsaistību garantija, minētās garantijas atļaujas neesība finanšu tiesību aktos nozīmētu, ka tām parādsaistībām, kuru uzņemšanās notikusi pirms 2005. gada 1. janvāra, garantija nav spēkā.

(126) Komisija pievērš uzmanību tam, ka Francijas iestāžu eksperts atzīst, ka viņš nav pārliecināts par to, ka netiešas garantijas atļaujas neesība finanšu tiesību aktos nozīmē tās spēkā neesību attiecībā uz parādsaistībām, kuru uzņemšanās notikusi pirms 2005. gada 1. janvāra. Pievēršoties šā jautājuma kodolam, Komisija uzskata, ka, lai noteiktu, vai netiešā garantija, kuru valsts piešķīrusi *La Poste*, ir vai nav zaudējusi spēku līdz ar BNIL spēkā stāšanos, ir jāizpēta, no kura laika *La Poste* izmanto minētās netiešās garantijas priekšrocības, nevis datumi, kuros tas uzņēmusies parādsaistības. Šajā gadījumā aplūkojamā garantija ir garantija, kas saista valsti un *La Poste* (*La Poste* kreditori ir tikai netiešie ieguvēji): cita starpā garantija attiecas ne tikai uz atsevišķu prasījumu atmaksu (sk. šā lēmuma 4.1.1. A sadaļu), bet arī uz *La Poste* darbības un/vai tā saistību nodrošināšanu (sk. šā lēmuma 4.1.1. B sadaļu). Tā kā valsts netiešā garantija par labu *La Poste* bija piešķirta pirms 2005. gada 1. janvāra, Komisija uzskata, ka nav pamatojuma argumentam, saskaņā ar kuru nevar būt runa par netiešas garantijas pastāvēšanu kopš 2005. gada 1. janvāra.

(127) 2001. gada 25. jūlija nolēmuma par BNIL ([66]) 110. punktā Konstitucionālā padome precizēja, ka tās garantijas, kuras piešķirtas pirms BNIL spēkā stāšanās un nav tikušas atzītas aktos, nav zaudējušas spēku. Saskaņā ar Komisijas ekspertes viedokli šī argumentācija ir piemērojama ar publiskas iestādes statusu saistītu netiešo garantiju esībai, kuras, lai gan vēl nav atzītas aktos, tomēr paliek spēkā.

(128) Tomēr Francijas iestāžu eksperts pauž šaubas par to, ka iemesli, kas mudināja Konstitucionālo padomi atzīt spēkā esību garantijām, kuru piešķiršana nebija atļauta finanšu tiesību aktos, ir attiecināmi gan uz netiešajām, gan tiešajām garantijām. Minētais eksperts uzskata, ka iespējamās netiešās garantijas saņēmēji nevar pretendēt uz tik neapstrīdamām un stingrām tiesībām, kādas ir paredzētas tiešajā garantijā.

(129) Papildus faktam, ka Francijas valsts iestāžu eksperta arguments tikai aprobežojas ar šaubu paušanu un nav pārliecinošs, Komisija norāda, ka nekas 110. punktā nerosina uzskatīt, ka spēku nezaudē vienīgi tiešās garantijas. BNIL 61. pantā, kas ir aplūkots apsvērumā, nav aplūkotas tikai tiešās garantijas vien. Tāpēc Komisija uzskata, ka Konstitucionālās padomes atzinums, saskaņā ar kuru atļaujas neesība finanšu tiesību aktos nenozīmē garantijas spēkā neesību, attiecas gan uz netiešajām, gan tiešajām garantijām. Tāpēc Komisija uzskata, ka tas, ka netiešā garantija, kuru valsts ir piešķīrusi *La Poste*, nav atļauta finanšu tiesību aktos, nenozīmē, ka tā nav spēkā.

(130) Turklāt, kā to atzīmēja Komisijas eksperte, pienākuma nodrošināt valsts garantiju pieminēšanu finanšu tiesību aktos piemērošanas joma aprobežojas ar šādu garantiju "piešķiršanu". Garantijas piešķiršana ietver gadījumus, kuros valsts, skaidri paužot savu gribu, nolemj piešķirt garantiju kādai institūcijai vai darbībai. Līdz ar to pienākuma ietvert garantijas finanšu tiesību aktos piemērošanas joma neietver garantijas, kas rodas statusa vai no judikatūras izrietoša pienākuma dēļ un kurām ir netiešs un automātisks raksturs. Minētā otrā kategorija neizriet no valsts lēmuma, bet no tā, ka uz valsti attiecas noteikts tiesiskais regulējums, un garantija ir tikai tā rezultāts. Šīs kategorijas, kura neietilpst BNIL 34. panta piemērošanas jomā, esība ir iemesls, kāpēc judikatūra attiecībā uz koncesionāru garantiju ir spēkā arī pēc 2001. gada. Tas arī izskaidro, kāpēc gadījumos, kad valsts ir akcionāre vai dalībniece sabiedrībā vai grupā, attiecībā uz kuru komerckodekss neierobežo prasījumu garantiju, tai nav pienākuma to norādīt finanšu tiesību aktos.

(131) Komisija secina, ka Francijas valsts iestāžu arguments, kura pamatā ir BNIL, nav pārliecinošs un tas, ka nevienā finanšu tiesību aktā nav precizēts, ka valsts piedāvā garantiju *La Poste* tā statusa dēļ, neizslēdz šādas garantijas esību. Katrā ziņā Komisija uzsver, ka tai nav saistošs attiecīgā pasākuma kā garantijas statuss saskaņā ar Francijas tiesību aktiem, ne arī tas, ka garantijai būtu piemērojams BNIL. Komisija uzskata, ka ir ņemams vērā tikai pasākuma statuss saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, jo īpaši ņemot vērā paziņojumu par garantijām. Komisija uzsver, ka Kopienas tiesībās ir atzīta netiešas garantijas esība, ja dalībvalstij ir juridisks pienākums atlīdzināt citas personas parādsaistības tās saistību nepildīšanas gadījumā ([67]).

(132) Ceturtkārt, Francijas iestādes uzskata, ka gadījumā, ja PIRK būtu valsts garantija, izmaiņas to statusā radītu nepieciešamību īstenot garantijas pasākumus ar mērķi aizsargāt kreditoru tiesības, kuras izriet no attiecīgās publiskās personas pārveidošanas. Tā kā tāds mehānisms nekad nav īstenots (sk. īpaši *France Téléceom*, *Gaz de France*, *EDF* un *ADP* pārveidošanas gadījumus) ([68]), tas pierādot, ka garantija nepastāv.

(133) Saskaņā ar Komisijas ekspertes skaidrojumu šāds apgalvojums izriet no īpašumtiesību konstitucionālās aizsardzības ļoti plašas interpretācijas. Ievērojot Francijas iestāžu argumentu, īpašumtiesību aizsardzībai būtu jānodrošina visi prasījumi. Ņemot vērā to, ka īpašumtiesību konstitucionālā aizsardzība ir piemērojama ne tikai gadījumā, kurā tā ir atkarīga no publiskas personas, šāda interpretācija nozīmētu, ka gadījumā, ja attiecīgā situācija piemeklētu kādu sabiedrību, būtu jāaizsargā parādsaistības, kas kļuvušas "vārīgākas" kāda attīstības procesa rezultātā. Tomēr šobrīd nekas Francijas pozitīvajās tiesībās nenosaka prasījumu aizsargāšanu. Ja argumentācija aprobežotos ar valsts garantētajiem prasījumiem, tas nozīmētu, ka īpašumtiesībām, kuras sākotnēji garantē valsts, jāpiemēro augstāka līmeņa konstitucionālā aizsardzība nekā citām īpašumtiesībām. Nekas uz to nenorāda. Visbeidzot, prasījumi ir personiskas tiesības, kuras nedrīkst jaukt ar īpašumtiesībām, kas būtībā ir lietu tiesības. Personiskajām tiesībām nevar piemērot paaugstināto aizsardzību, kas ir piemērojama lietu tiesībām.

(134) Komisija secina, ka īpašumtiesības nenosaka, ka nepieciešams paredzēt kādu konkrētu pasākumu, lai garantētu kreditoru tiesības brīdī, kad PIRK tiek pārveidota par sabiedrību, kurai ir piemērojamas sanācijas un likvidācijas procedūras. Tāpēc šādu pasākumu neesība nav uzskatāma par netiešās garantijas neesības rādītāju.

(135) Francijas iestādes uzskata, ka pretēji iepriekš aprakstītajai situācijai parādsaistībām, kuras bija uzņēmusies Pasta un elektrosakaru pārvalde un kuras tika nodotas *La Poste*, nebūtu bijis nepieciešams piešķirt tiešu garantiju, ja *La Poste* pienāktos valsts garantija tā statusa dēļ. Tomēr šāda garantija tika piešķirta ar 1990. gada 31. decembra lēmumu.

(136) Komisija uzsver, ka tas, ka Francijas iestādes nolēma piešķirt tiešo garantiju, nenozīmē, ka bija izslēgta netiešā garantija. Šī argumentācija ir piemērojama arī Francijas valsts iestāžu argumentam par garantiju, kuru valsts piešķīrusi noteiktām *ERAP* un Francijas Attīstības aģentūras darbībām. Tas, ka valsts atsevišķos gadījumos nolēma piešķirt tiešo garantiju pat tad, ja jau bija netiešā garantija, varētu būt skaidrojams ar vēlmi nodrošināt pārredzamību un uzlabot kreditoru tiesisko drošību. Saskaņā ar Francijas valsts iestāžu eksperta atzinumu "varbūtējās netiešās garantijas saņēmēji nevar pretendēt uz tik neapstrīdamām un stingrām tiesībām, kādas ir paredzētas tiešajā garantijā".

(137) Visbeidzot, Francijas valsts iestādes atsaucas uz Valsts padomes Strīdu izskatīšanas nodaļas bijušā priekšsēdētāja *Daniel Labetoulle* rakstu ([69]). Šis raksts, tāpat kā Kampoloro judikatūra, tiks analizēts šā lēmuma sadaļā par valsts atbildību ([70]).

(138) Komisija secina, ka:

— no vienas puses, pretēji Francijas valsts iestāžu apgalvojumiem nav neviena tiesību akta vai nolēmuma, kas izslēgtu valsts garantijas esību par labu *La Poste*,

— no otras puses, tas, ka nevienā tiesību aktā nav skaidri paredzēta šī garantija, neizslēdz netiešās garantijas esību.

2. *Ar publiskas iestādes statusu saistīto netiešo garantiju esību apstiprina Francijas Valsts padomes paziņojums*

(139) Ar publiskas iestādes statusu saistītas netiešās garantijas esību apstiprina Francijas Valsts padomes paziņojums, kas tika izstrādāts 1995. gadā *Crédit Lyonnais* lietā un jau bija minēts lēmumā par procedūras uzsākšanu ([71]). Šajā paziņojumā Valsts padome pamatoja netiešās garantijas esību, tikai balstoties uz to, ka attiecīgā struktūra pēc būtības ir publiska iestāde: "Likumprojekta par valsts rīcību *Crédit Lyonnais* un *Comptoir des Entrepreneurs* sanācijas plānu gadījumā Valsts padome (..) nolēma, ka, lai gan valsts garantija minētajam uzņēmumam nav skaidri paredzēta tiesību aktos, tā izriet no tā, ka attiecīgā struktūra pēc būtības ir publiska iestāde." ([72])

(140) Komisija vairākkārt pieprasīja Francijas iestādēm pārsūtīt tai pilnu minētā paziņojuma tekstu.

(141) Francijas iestādes atbildēja ([73]), ka attiecīgais paziņojums, kas netika izstrādāts pēc valdības pieprasījuma, nav ticis pārstrādāts oficiālā dokumentā. Saskaņā ar Francijas iestāžu norādīto Komisijas pieminēto paziņojumu veido tikai viens teikums, kas iekļauts gada ziņojumā.

(142) Turklāt Francijas valsts iestādes uzskata, ka šis atzinums nebūtu attiecināms uz *La Poste*, jo tas ir piemērojams publiskai iestādei ar publisku grāmatvedi, kurš izveidots tieši ar mērķi nodrošināt valsts atbalsta pārvaldību *Crédit Lyonnais* sanācijas procesa laikā, tas ticis izstrādāts pirms 2001. gada 1. augusta Budžeta noteikumu ietvara likuma (BNIL) un tā piemērošana būtu pretrunā ar Valsts padomes vēlāko judikatūru.

(143) Komisija norāda, ka Francijas valsts iestāžu interpretācija, saskaņā ar kuru Valsts padomes atzinums nebūtu attiecināms uz *La Poste*, ir pretrunā ar paša atzinuma formulējumu. Atzinumā Valsts padome nav pieminējusi iestādes uzdevumus. Turklāt tajā ir minēta publiska iestāde, nevis publiska iestāde ar publisku grāmatvedi. Francijas valsts iestādes nesniedz paskaidrojumu, kāpēc minētais atzinums būtu piemērojams tikai publiskām iestādēm ar publisku grāmatvedi.

(144) Attiecībā uz Francijas valsts iestāžu argumentiem, saskaņā ar kuriem atzinums nebūtu piemērojams, jo tas ir izstrādāts pirms BNIL un ir pretrunā ar Valsts padomes vēlāko judikatūru, Komisija jau iepriekš ir norādījusi, ka BNIL nerada šķēršļus netiešas valsts garantijas esībai par labu *La Poste*.

(145) Tāpēc Komisija uzskata, ka Valsts padomes atzinums ir piemērojams *La Poste* un ka *La Poste* atzīst valsts garantijas esību, kura izriet no tā, ka tam ir publiskas struktūras iezīmes.

(146) Jāpiebilst, ka tādu netiešo garantiju esību, kuras izriet no administratīva vai normatīva akta, kas "nosaka un ietver finanšu sekas valstij", apstiprina ekonomikas, finanšu un rūpniecības ministra 2003. gada 22. jūlija paziņojums "Pārskats par valsts piešķirto netiešo un tiešo garantiju noteikumiem". Minētais paziņojums pierāda, ka valsts garantija var izrietēt no ļoti dažādiem juridiskajiem aktiem ([74]).

(147) Komisija arī norāda, ka minētajam paziņojumam pievienotajā paskaidrojumā, konkrēti, tā trešajā daļā "Pieredze garantijas pieprasījumu jomā un Padomes judikatūra ir ļāvusi noteikt vairākus tipiskus netiešās garantijas gadījumus, kurus ir svarīgi identificēt" Francijas valsts iestādes norāda, ka "atsevišķas tiesiskās formas jau pēc to struktūras paredz akcionāru atbildību, īpaši pilnas atbildības līgumsabiedrības (*SNC*) un uzņēmumu pagaidu grupas (*GIE*). *SNC* un *GE* gadījumā trešās personas vienmēr vērsīsies pie valsts akcionāra. Tas pats ir attiecināms uz publisko iestāžu izveidi un daļu iegūšanu publiskā akciju sabiedrībā." Tādējādi pašas Francijas valsts iestādes atgādina par to, ka publiskas iestādes izveide ietver netiešu valsts garantiju par labu minētās iestādes kreditoriem.

b) ***La Poste* kreditoram ir garantēta tā prasījumu atmaksa**

(148) Šajā sadaļā Komisija izskatīs *La Poste* kreditora rīcību attiecībā uz tā prasījumu atmaksu gadījumā, ja *La Poste* nonāktu finansiālās grūtībās un nespētu atmaksāt parādus. Komisija noteiks, vai iepriekš noteiktas un publiskotas procedūras noslēgumā *La Poste* kreditors nonāktu tādā pašā situācijā, kādā nonāktu tāda uzņēmuma kreditors, kam ir piemērojamas komerctiesības.

(149) Šī analīze parāda, ka:

— attiecībā uz publiskām iestādēm nepastāv tradicionālie šķēršļi, kas kavē prasījumu atmaksu struktūrai, kurai piemērojamas privātās tiesības (1),

— 1980. gada 16. jūlija likumā noteiktā parādu piedziņas procedūra publiskām iestādēm, attiecībā uz kurām tiesa pieņēmusi nolēmumu, nav iemesls parādu atcelšanai (2),

— valsts atbildības režīmam publisko iestāžu parādu piedziņas procedūras īstenošanā piemīt visas garantijas mehānisma iezīmes (3),

— pat ja kreditora prasījums netiek apmierināts, tas var atsaukties uz likumīgu kļūdu, ko tas pieļāvis parādsaistību noformēšanas laikā, attiecībā uz paļāvību par šo saistību izpildi (4).

1. *Attiecībā uz publiskām iestādēm nepastāv tradicionālie šķēršļi, kas kavē prasījumu atmaksu struktūrai, kurai piemērojamas privātās tiesības.*

(150) Kā norādīts pasākuma aprakstā, *La Poste* nav piemērojami vispārējie tiesību akti grūtībās nonākušu uzņēmumu sanācijas un likvidācijas jomā. Tāpēc *La Poste* kreditoram nedraud risks zaudēt prasījumus likvidācijas procedūras uzsākšanas rezultātā ([75]) vai saņemt tikai daļēju sākotnējo parādsaistību atmaksu vispārējos tiesību aktos paredzētās sanācijas vai likvidācijas procedūras noslēgumā.

(151) Turklāt, kā to uzsvēra Komisijas eksperte, *La Poste* juridiskas personas statuss nav šķērslis Francijas valsts garantijas esībai. Pastāv komercsabiedrības, piemēram, publiskas akciju sabiedrības (PAS) un sabiedrības ar ierobežotu atbildību (SIA), kurās iesaistītajām personām nav pienākuma atmaksāt tās struktūras parādus, kurās tās piedalās, tomēr pastāv arī vairākas sabiedrību vai juri-

disko
personu, kas nodarbojas ar komercdarbību, kategorijas, kurās iesaistītās privātpersonas atbild par izveidotās sabiedrības parādiem. Tas ir attiecināms uz pilnas atbildības līgumsabiedrībām, ekonomisko interešu grupām un civilsabiedrībām. Līdz ar to vispārējos tiesību aktos nav iestrādāts tiešs princips attiecībā uz to, ka iesaistītajām personām būtu jāsniedz parādu garantija. Tāpēc nevar apgalvot, ka attiecīgu normu neesības dēļ būtu piemērojams princips, ka parādiem un zaudējumiem nav paredzēta garantija. Saskaņā ar Francijas tiesību aktiem juridiskās personas neatkarība, tāpat kā pašu kapitāla esība nav kritērijs, kas ļauj noteikt, kāda garantijas shēma ir piemērojama juridiskas personas prasījumiem. No iepriekšminētajiem apsvērumiem arī izriet, ka nekas netraucētu likumdevējam paredzēt, ka publiska persona izveido publisku iestādi, attiecībā uz kuru paredz, ka iespējamie zaudējumi tiktu atlīdzināti tikai ieguldīto līdzekļu vai sākotnējās dotācijas apmērā.

(152) Komisijas eksperte papildināja argumentāciju, pārbaudot, vai vispārējos tiesību aktos pastāv (netiešs) princips attiecībā uz parādu garantiju gadījumā, kad iesaistītās personas vai struktūras locekļi nav ietverti likumdevēja piedāvātā shēmā, un konstatēja, ka atbilde ir meklējama Civilkodeksa 1871. un turpmākajos pantos. Šie panti attiecas uz iesaistītajām personām, kuras nav reģistrētas sabiedrībā. Civilkodeksa 1871-1. pantā ir paredzēts šāds mehānisms: "Gadījumā, ja nav paredzēts atšķirīgs organizācijas veids, attiecības starp iesaistītajām personām attiecīgā mērā regulē civilsabiedrībām piemērojamie noteikumi civilsabiedrības gadījumā vai pilnas atbildības līgumsabiedrībām piemērojamie noteikumi komercsabiedrības gadījumā." Iepriekš bija norādīts, ka civilsabiedrības un pilnas atbildības līgumsabiedrības ir tādas juridiskas personas, kuru locekļu atbildība par parādiem ir neierobežota. Eksperte uzskata, ka līdz ar to, ja vēlas izdalīt vispārējo tiesību aktu principu, tas būtu juridisko personu radīto parādu garantijas princips.

(153) Francijas iestādes 2009. gada 27. oktobra paziņojumā apstrīd šo secinājumu. Tam nav rodams pamatojums nevienā normā, jo atsauce uz Civilkodeksa 1871-1. pantu attiecas uz "attiecībām starp iesaistītajām personām", nevis trešām personām. Līdz ar to šī situācija nav aplūkota nevienā normā, tāpēc nav iespējams noteikt garantijas principu, nepārkāpjot Francijas vai Eiropas Savienības tiesību aktos paredzētās tiesības uz aizstāvību.

(154) Tomēr Komisija norāda, ka Civilkodeksa 1872-1. pantā ir noteikts, ka ikviens nereģistrēta uzņēmuma dalībnieks uzņemas saistības savā vārdā un ir personīgi atbildīgs trešo personu priekšā. Tāpēc ikviens dalībnieks ir neierobežoti atbildīgs par parādsaistībām, kuras tas uzņēmies. Protams, Komisija neuzskata, ka tikai šā apsvēruma dēļ valsts atbild par *La Poste* parādsaistībām, tomēr pauž pārliecību, ka Francijas iestāžu sniegtais arguments neatspēko Komisijas ekspertes argumentu, saskaņā ar kuru tad, ja vēlētos izdalīt vispārējo tiesību aktu principu, tas būtu parādu garantijas princips. Komisija turklāt atgādina, ka ekonomikas, finanšu un rūpniecības ministra 2003. gada 22. jūlija paziņojumam pievienotajā paskaidrojumā ([76]) Francijas iestādes pašas novilka paralēli starp akcionāra atbildību attiecībā uz *SNC* un valsts atbildību attiecībā uz publisku iestādi.

(155) Pamatojoties uz iepriekšminētajiem elementiem, Komisija secina, ka:

— pretēji to uzņēmumu kreditoriem, kuriem ir piemērojamas komerctiesības, *La Poste* kreditoriem (ņemot vērā, ka *La Poste* nav piemērojama vispārējos tiesību aktos paredzētā grūtībās nonākušu uzņēmumu sanācija un likvidācija) nedraud risks pilnībā vai daļēji zaudēt prasījumus likvidācijas procedūras noslēgumā,

— tas, ka *La Poste* ir juridiska persona, nerada šķēršļus valsts garantijas piešķiršanai par labu *La Poste*,

— tā kā nav tieša valsts atbildības ierobežojuma attiecībā uz *La Poste*, tā kreditori var likumīgi pielietot principu, saskaņā ar kuru valsts sedz *La Poste* parādus, lai gan tam ir piešķirts juridiskas personas statuss.

2. *1980. gada 16. jūlija likumā noteiktā parādu piedziņas procedūra publiskām iestādēm, attiecībā uz kurām tiesa pieņēmusi nolēmumu, nav iemesls parādu atcelšanai.*

(156) Šajā sadaļā Komisijas mērķis ir izpētīt parādu piedziņas procedūru publiskām iestādēm, attiecībā uz kurām tiesa pieņēmusi nolēmumu, lai noteiktu, vai minētā procedūra saskaņā ar Francijas iestāžu apgalvojumu varētu kļūt par iemeslu *La Poste* parādsaistību atcelšanai un tā rezultātā kreditora situācija būtu līdzīga, kā piemērojot maksātnespējas procedūru tiesā. Šī procedūra tika noteikta 1980. gada 16. jūlija likumā un dažādos piemērošanas tekstos ([77]), kas minēti šā lēmuma sadaļā par pasākuma aprakstu.

i) 1980. gada 16. jūlija likums piešķir valstij būtiskas priekšrocības: administratīvā kārtā izdotu rīkojumu un pietiekamu līdzekļu nodrošināšanu

(157) Pasākuma aprakstā jau bija pieminēts, ka 1980. gada 16. jūlija likums paredz, ka, "ja pašpārvaldes vai iestādes lēmējstruktūra nav atbrīvojusi vai nodrošinājusi minētos līdzekļus, (..) uzraudzības iestāde attiecīgā gadījumā izdod rīkojumu administratīvā kārtībā". Turklāt 1981. gada 12. maija dekrētā, kurā attiecībā uz šo jautājumu nav izdarīti grozījumi ar 2008. gada dekrētu, ir noteikts, ka valsts pārstāvis vai uzraudzības iestāde "vajadzības gadījumā nepieciešamos līdzekļus ņem, vai nu samazinot apropriācijas, kuras paredzētas citiem izdevumiem un ir vēl pieejamas, vai arī palielinot līdzekļus".

(158) 1980. gada 16. jūlija likumā un tā piemērošanas pasākumos ir paredzēts, ka valsts ir kompetentā iestāde attiecībā uz publisko iestāžu parādu piedziņu. Turklāt tie piešķir valstij būtiskas priekšrocības: administratīvā kārtā izdotu rīkojumu un pietiekamu līdzekļu nodrošināšanu.

(159) Francijas iestādes apstrīd domu, saskaņā ar kuru iepriekšminētie līdzekļi varētu būt valsts līdzekļi. Kā norādīts daļā par dalībvalsts apsvērumiem, Francijas iestādes apgalvo, ka 1980. gada 16. jūlija likums piešķir uzraudzības iestādei tikai aizstāšanas pilnvaras ([78]). Līdz ar to minētā iestāde var uzņemties tikai attiecīgā vadošā darbinieka pienākumus, kas neietver pieeju valsts budžetam. Šīs interpretācijas pamatojumam tiek norādīta atsauce uz 1980. gada 16. jūlija likuma sagatavošanas darbiem, doktrīnas rakstiem, kā arī Valsts padomes nolēmumiem Kampoloro lietā. Tomēr Francijas iestādes atzīst, ka 1980. gada likums principā neaizliedz valsts finanšu intervenci, lai sniegtu atbalstu attiecīgajai publiskajai personai.

(160) Komisija atzīst, ka tiesību aktos nav skaidri paredzēts valsts pienākums izsniegt ārkārtas dotāciju publiskai iestādei, ja tā ir nonākusi finansiālās grūtībās. Tomēr tas nekādā veidā neietekmē netiešās garantijas esības pierādījumu.

(161) Komisija atzīst arī to, ka vispirms ir jāņem pašas iestādes līdzekļi. Tomēr tas netraucē izdarīt secinājumu, ka, tiklīdz ir izsmelti pašu līdzekļi, tikai valsts finansējums var nodrošināt parādā esošās publiskās iestādes parādu atmaksu ([79]). Šis secinājums apstiprina to, ka garantijas mehānisms ir papildlīdzeklis, kura ietvaros vispirms tiek mobilizēti parādnieka un tikai pēc tam tā garantijas devēja līdzekļi.

ii) 1980. gada 16. jūlija likums un tā piemērošanas pasākumi neparedz likvidācijas/darbības pārtraukšanas procedūru ar saistību dzēšanu; līdzekļu nepietiekamības situācija tiek novērsta vai ir tikai pagaidu situācija

(162) Šajā sadaļā Komisija analizēs Francijas iestāžu skaidrojumu, saskaņā ar kuru 1980. gada 16. jūlija likumā noteiktās procedūras piemērošanas rezultātā var tikt zaudēti atsevišķu kreditoru prasījumi bez iespējas tos atgūt ([80]) un ka tie nonāktu tādā pašā situācijā kā tādu uzņēmumu kreditori, kuriem ir piemērojamas tiesas procedūras.

(163) Komisijas eksperte ([81]) atzīst, ka 1980. gada 16. jūlija likuma un tā piemērošanas dekrēta noteikumi rosina domāt, ka līdzekļu nepietiekamības gadījumā ir iespējami tikai divi varianti: vai nu uzraudzības iestāde atbrīvo nepieciešamos līdzekļus, vai arī maksājums tiek atlikts. Nevienā procedūras apraksta daļā nav norādīts, ka ilgstošas līdzekļu nepietiekamības gadījumā tā varētu tikt pārtraukta.

(164) Pat ja 1980. gada 16. jūlija likumā un tā piemērošanas pasākumos ir paredzēta līdzekļu nepietiekamības situācija, tā ir uzskatāma par pārejošu, kamēr notiek papildu līdzekļu izveide, kas ir vienīgais dokumentos paredzētais risinājums. Nekur nav paredzēts, ka minētā papildu līdzekļu izveide ir neiespējama vai arī nepietiekama. Dokumentos ir norādīts, ka pēc līdzekļu izveides posma kompetentajai iestādei ir jāizdod rīkojums administratīvā kārtā. Minētajā 1989. gada apkārtrakstā ir sniegta precīzāka informācija par līdzekļu nepietiekamību, uzsverot, ka tai ir tikai pagaidu raksturs, jo šajā gadījumā kreditoram ir jānorāda atlikums, attiecībā uz kuru rīkojums tiks izdots vēlāk. Komisijas eksperte uzskata, ka "no šo dokumentu formulējuma kreditori var secināt, ka gadījumā, ja saistības attiecībā uz tiem netiek izpildītas uzreiz, tās tiks nokārtotas vēlāk".

(165) Turklāt Komisijas eksperte pamatoti norāda, ka Francijas tiesību aktos ir paredzēta tikai prasījumu piedziņas procedūra, bet ne likvidācijas procedūra. Attiecībā uz privāto tiesību subjektiem tiesību aktos maksātnespējas situācijai ir saikne ar likvidāciju. Maksātnespējas risks var kļūt par iemeslu tiesiskās aizsardzības procesa uzsākšanai ([82]), un ir skaidri norādīts, ka maksātnespējas sekas ir likvidācija tiesas ceļā ([83]). Savukārt attiecībā uz publisko tiesību subjektiem kopumā un īpaši publiskām iestādēm, padarot neskaidru maksātnespējas situāciju un neradot tai nekādu saikni ar likvidācijas situāciju, likumdevējs un regulējošās iestādes rada kreditoriem iespaidu, ka prasījumi tiks neierobežoti atmaksāti un attiecīgā gadījumā to paveiks trešā persona, piemēram, valsts.

(166) Visbeidzot, Komisijas eksperte norāda, ka 2008. gada reformas rezultātā, kura norisinājās pēc lēmuma par procedūras uzsākšanu pieņemšanas, Francijas iestādes tā arī neprecizēja, ka publiskām iestādēm ir jāpiesaista pašu līdzekļi un tās nevarēs izmantot valsts līdzekļus. Tomēr šāds precizējums varētu būt bijis spēcīgs signāls kreditoriem laikā, kad Komisijas uzsāktajā procedūrā skaidri tika norādīta valsts garantijas saistība ar tiesību aktu nepilnīgo formulējumu. Nepieciešamā precizējuma neveikšana liecina par to, ka Francijas valsts nevēlas atspēkot informāciju, ka tā pati varētu nodrošināt vajadzīgos līdzekļus.

(167) Francijas iestādes 2009. gada 27. oktobrī nosūtītajā paziņojumā apgalvo, ka Komisijas ekspertes apgalvojuma, saskaņā ar kuru "no šo dokumentu formulējuma kreditori var secināt, ka gadījumā, ja saistības attiecībā uz tiem netiek izpildītas uzreiz, tās tiks nokārtotas vēlāk", pamatā ir neobjektīva analīze par dokumentiem (apkārtrakstiem), kuri ne tikai ir zemāka līmeņa nekā reglamentējošie akti, bet arī neparedz iespēju aizstāt iestādes līdzekļus ar valsts līdzekļiem. Nekas neliedz publiskām iestādēm "iekonservēties", kreditoriem neizdodoties panākt savu prasījumu piedziņu. Turklāt Francijas iestādes uzskata, ka publiskas iestādes var nepildīt savas saistības, automātiski nenonākot maksātnespējas situācijā.

(168) Tālāk Komisija analizēs, vai ir juridiski iespējams iekonservēt publisku iestādi, kurai ar tiesas pieņemtu un galīgu nolēmumu ir piespriests atmaksāt noteiktu naudas summu, un nepamierināt prasījumus, kā to apgalvo Francijas iestādes. 1980. gada 16. jūlija likuma un tā piemērošanas aktu noteikumi uzliek noteiktus pienākumus valstij. Kreditoram nelabvēlīgākajā scenārijā minētajos noteikumos ir paredzēts, ka valstij ir jānorāda kreditoram saldo, kura samaksa tiks nokārtota vēlāk. Pieņemot, ka pēc tam netiek izmaksāta atlīdzība, kreditoram aizvien būs iespēja (šis punkts tiks aplūkots šā lēmuma 3. sadaļā) saukt pie atbildības valsti. Šajā situācijā teorētiska iekonservēšana nenozīmēs, ka parāds ir atcelts. Turklāt Francijas iestādes nav sniegušas nevienu konkrētu šādas situācijas piemēru.

(169) Pamatojoties uz iepriekšminētajiem elementiem, Komisija secina, ka:

— 1980. gada 16. jūlija likumā un tā piemērošanas noteikumos definētā specifiskā procedūra ir tikai prasījumu piedziņas procedūra, bet ne likvidācijas procedūra; tās piemērošanas noslēgumā prasījums netiek atcelts, savukārt likvidācijas procedūras piemērošanas rezultātā pieņemtais lēmums par slēgšanu aktīvu nepietiekamības dēļ bez soda piemērošanas ietver aizliegumu kreditoriem iesniegt jaunas prasības,

— 1980. gada 16. jūlija likums un tā piemērošanas noteikumi, kuros ir paredzēta rīkojuma par izmaksu atlikšana un nav paredzēta maksātnespējas situācija, rosina kreditorus uzskatīt, ka vienmēr būs paredzēti un pieejami publisko tiesību subjekta prasījuma atmaksai nepieciešamie līdzekļi,

— no tā izriet, ka līdzekļu nepietiekamības situācijā attiecīgā gadījumā tos nodrošinās valsts vai ka tai ir tikai pagaidu raksturs. Savukārt nevienā likvidācijas procedūrā nav paredzēta iespēja, kad par maksātnespējīgas personas parādiem atbildību uzņemas trešā persona, izņemot, protams, gadījumu, ja runa ir par garantijas devēju vai sabiedrību ar neierobežotu atbildību.

iii) Ir iespējama valsts ārkārtas dotācija, lai publiska iestāde varētu pildīt savas saistības, un atsevišķos aktos tā ir faktiski paredzēta

(170) Šajā saistībā Komisijas eksperte atzīmēja, ka:

α) […] (*)

(171) Kaut arī šis pierādījums nav nepieciešams, lai garantiju, kas izriet no *La Poste* statusa, klasificētu kā valsts atbalstu, Komisija secina, ka paša *La Poste* līdzekļi, ko būtu iespējams savākt likvīdu nepietiekamības gadījumā, ir ierobežoti. Francijas likumdevējs ir izstrādājis ļoti stingrus noteikumus gan par aktīvu nodošanu ([84]), gan vispārējo pasta pakalpojumu tarifu paaugstināšanu ([85]). Grūtības savākt papildu pašu līdzekļus parādu atmaksai palielina nepieciešamību pēc valsts intervences līdzekļu nepietiekamības gadījumā. Pirmkārt, ievērojot savienoto trauku principu, neiespējamība savākt līdzekļus, pielietojot aktīvu nodošanu, palielina citu garantijas mehānismu (avanss, valsts atbildība u. c.) izmantošanas biežumu. Otrkārt, likumdevēja īstenota aktīvu aizsardzības režīma noteikšana varētu veicināt atsaukšanos uz valsts stingru atbildību strīdos *La Poste* iespējamās maksātnespējas gadījumā ([86]).

(172) Francijas iestādes 2009. gada 27. oktobra paziņojumā apstrīd "neiespējamību" savākt pašu līdzekļus *La Poste*:

— attiecībā uz aktīvu nodošanu valsts ir tiesīga brīvi novērtēt, vai tā uzskata tos par "obligāti nepieciešamiem" sabiedrisko pakalpojumu sniegšanai; turklāt, pat ja tā iebilst pret nodošanu, tas nenozīmē, ka tai būtu jānodrošina atlīdzība, iesaistot garantijas mehānismus; visbeidzot, valsts nekad nav iebildusi pret aktīvu nodošanu, pamatojoties uz 1990. gada 2. jūlija likuma 23. pantu, kas vairs nav lietots, kopš 2005. gadā *La Poste* gandrīz visus nekustamos īpašumus (tostarp pasta nodaļas) nodeva meitassabiedrībai, kurai nav piemērojams iepriekšminētais atļaujas režīms,

— attiecībā uz vispārējo pasta pakalpojumu tarifu paaugstināšanu Francijas iestādes norāda, ka *ARCEP* nenosaka tarifus, bet gan cenu ierobežojumu (*price cap*) tikai *La Poste* regulētajām darbībām, kuru ietvaros notiek brīva *La Poste* tarifu attīstība (izņemot pastmarku cenu, kas tiek noteikta par pastu atbildīgā ministra rīkojumā, ievērojot cenu ierobežojumu); tas rada priekšstatu, ka *ARCEP* būtu grūti noraidīt tarifu paaugstinājumu, kas būtu nepieciešams subjekta izdzīvošanai un tā sniegto sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu veikšanai; visbeidzot, minētais cenu ierobežojums attiecas tikai uz regulēto nozari, kas veido mazāk nekā pusi no *La Poste* grupas peļņas.

(173) Komisija izskatīja Francijas valsts iestāžu veiktos precizējumus, un tai ir divas piezīmes:

— Francijas iestādes apgalvo, ka pat gadījumā, ja valsts iebilstu pret nodošanu, tas nenozīmētu, ka ir piešķirama garantija. Tomēr tās atzīst (pat ja iebilst, ka tas varētu radīt priekšrocības *La Poste*), ka valsts pārstāvim ir jāievēro sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktības prasība 1980. gada 16. jūlija likumā ([87]) noteiktās procedūras izpildes laikā, kas varētu nozīmēt valsts stingru atbildību, atsaucoties uz publisko pienākumu vienlīdzības principu, kā pierādīts turpmāk ([88]),

— tā kā *La Poste* kreditors nevar vērsties pie citas *La Poste* grupas sabiedrības prasījuma atmaksai, ir jāizskata *La Poste*, nevis *La Poste* grupas regulētās nozares un rezervētā sektora apgrozījums. Ņemot vērā regulējamo jomu Francijā ([89]), ir skaidrs, ka lielāko daļu publiskās iestādes *La Poste* darbību veido regulētās darbības. Līdz ar to tarifu noteikšanai lielai daļai *La Poste* darbību ir piemērojams cenu ierobežojums; turklāt rezervēto pakalpojumu tarifus nosaka ministrijas rīkojumā.

β) Lai publiskai iestādei palīdzētu nokārtot parādus, var tikt izmantoti atsevišķi valsts budžeta uzdevumi un programmas

(174) Komisijas eksperte identificēja šādas programmas:

— programma Nr. 823 "Avansa maksājumi noteiktām no valsts nošķirtām struktūrām, kas pārvalda sabiedrisko pakalpojumus": tās mērķis "ir ļaut valstij piešķirt avansa maksājumus dažādām no valsts nošķirtām struktūrām, kuras pārvalda sabiedriskos pakalpojumus" ([90]). "Minēto avansa maksājumu mērķis ir reaģēt uz steidzamām situācijām, kurās nepieciešams nodrošināt publiskās darbības nepārtrauktību vai paātrinātā veidā īstenot kādu pasākumu. Tie dod iespēju arī īslaicīgi segt neparedzētu līdzekļu vajadzību, kas attiecīgi tiks segta no stabiliem līdzekļiem. Tādējādi tie ļauj izvairīties no banku vai tirgus finansējuma un vienlaicīgi nepieļaut valsts pārvaldes iestāžu parādsaistību pastiprinātu fragmentāciju vai to procentu maksājumu paaugstināšanos",

— uzdevumā "Valsts finanšu līdzdalība" ir ietvertas divas programmas, kuru nosaukumi attiecīgi ir "Darbības ar kapitālu saistībā ar valsts finansēm" (programma Nr. 731) un "Valsts un publisko iestāžu parādu atmaksa" (programma Nr. 732). Minētās programmas ietvaros darbība Nr. 01 paredz "kapitāla palielināšanu, dotācijas pašu kapitālā, akcionāra avansu un līdzvērtīgus aizdevumus".

(175) Šiem avansa maksājumiem ir atvēlēti ievērojami līdzekļi. Programmā Nr. 731 nepārprotami ir paredzētas rezerves 85 miljonu euro apmērā. Programmas Nr. 732 darbībai Nr. 01 ir paredzētas maksājumu apropriācijas 660 miljonu euro apmērā. Savukārt programmai Nr. 823 ir paredzētas maksājumu apropriācijas 50 miljonu euro apmērā.

(176) Gadījumā, ja *La Poste* piemeklētu finanšu grūtības, valsts varētu izmantot šo programmu līdzekļus, lai palīdzētu *La Poste*. Nevienā tiesību aktā nav noteikts ierobežojums avansa maksājumu piešķiršanai PIRK, kas veic saimniecisko darbību un darbojas konkurencei atvērtā nozarē.

(177) Francijas iestādes 2009. gada 27. oktobra paziņojumā precizē, ka tās nekad nav apstrīdējušas to, ka publiskas iestādes var izmantot tiešus avansa maksājumus no valsts, tomēr tas nenozīmē, ka publiskām iestādēm ir tiesības aizņemties no valsts budžeta; saskaņā ar Komisijas ekspertes norādīto akcionāru avansu var izmantot jebkādai valsts finansiālajai līdzdalībai neatkarīgi no juridiskā statusa, tāpēc tas nebūtu attiecināms tikai uz PIRK; turklāt pretēji Komisijas ekspertes apgalvojumam minētajos avansa maksājumos nepārprotami ir ņemti vērā Kopienā noteiktie ierobežojumi tāpēc, ka tie iekļaujas saprātīga ieguldītāja loģikā.

(178) Komisija secina, ka:

— Francijas tiesību akti atļauj, pat iedrošina valsti piešķirt dotācijas publiskām iestādēm, nevis izmantot tradicionālos bankas aizdevumus gadījumā, ja izveidojusies līdzekļu nepietiekamība; pieeju šiem līdzekļiem nenosaka iepriekšēja noteikumu par valsts atbalstu ievērošana; minētās dotācijas var pildīt 1980. gada 16. jūlija likumā paredzēto "papildu līdzekļu" funkciju,

— kreditoriem ir zināms šo aktu saturs, tāpēc tiem ir pamats uzskatīt, ka uzraudzības iestāde varēs atrast nepieciešamos līdzekļos to prasījuma atmaksai,

— tomēr *La Poste* nav aizņēmuma tiesību attiecībā uz šiem līdzekļiem.

(179) Tā kā:

— 1980. gada 16. jūlija likums un tā piemērošanas pasākumi neparedz likvidācijas/darbības pārtraukšanas procedūru ar tiesību un pienākumu atcelšanu,

— 1980. gada 16. jūlija likumā un tā piemērošanas pasākumos nekur nav paredzēts, ka līdzekļus nevarētu atbrīvot,

— budžeta dokumenti parāda, ka PIRK var saņemt ārkārtas avansu gadījumā, ja steidzami nepieciešami līdzekļi,

Komisija uzskata, ka maz ticama ir tāda situācija, kurā kreditoram neizdotos panākt prasījuma atmaksu, piemērojot 1980. gada 16. jūlija likumā paredzētās procedūras.

(180) No otras puses, Komisijai neizdevās konstatēt to, ka publiskām iestādēm būtu tieša pieeja Valsts kases kontiem, ja ar "tiešu piekļuvi" saprot iespēju PIRK pašām pieņemt lēmumu par tiešu līdzekļu iegūšanu no valsts līdzekļiem un nodošanu to rīcībā bez valsts starpniecības.

iv) Francijas iestāžu priekšlikums veikt precizējumus 1980. gada 16. jūlija likuma piemērošanas dekrētā ir nepietiekams

(181) Vispirms Komisija uzsver, ka Francijas iestādes nav veikušas grozījumus šajā sadaļā analizētajā 1980. gada 16. jūlija likumā. Līdz ar to Komisijas veiktā pētījuma par garantijas esību par labu *La Poste* pamatā noteikti jābūt pozitīvajām tiesībām, nevis Francijas valsts iestāžu vēl aizvien neapstiprināto priekšlikumu atbilstībai vai neatbilstībai, kuru mērķis ir izslēgt jebkādas garantijas iespējamību. Līdz ar to šajā sadaļā ietvertās Komisijas analīzes mērķis būtībā ir sniegt detalizētu procedūras aprakstu, kuras norisē Komisija piedalījās.

(182) Lai noteiktu, ka uzraudzības iestādes piesaistīto līdzekļu vienīgais avots drīkst būt pašpārvaldes vai iestādes līdzekļi, Francijas iestādes ierosināja veikt šādus grozījumus 1980. gada 16. jūlija likuma piemērošanas dekrētā: "Ja pēc noteiktā termiņa beigām prasība nokārtot parādus nav izpildīta, valsts pārstāvis vai uzraudzības iestāde ieraksta izdevumus saistības neizpildījušās pašpārvaldes vai publiskās iestādes budžetā. Vajadzības gadījumā nepieciešamos līdzekļus ņem no pašpārvaldes vai iestādes budžeta, vai nu samazinot apropriācijas, kuras paredzētas citiem izdevumiem un ir vēl pieejamas, vai arī palielinot līdzekļus" (grozījumi ir pasvītroti).

(183) Tomēr, tāpat kā lēmuma par procedūras uzsākšanu 58. apsvērumā, Komisija uzsver, ka nedz noteikumu pašreizējā versija, nedz versija ar Francijas iestāžu piedāvātajiem grozījumiem neizslēdz to, ka līdzekļu piesaistīšana ir iespējama, palielinot līdzekļus ar dotāciju vai publisku līdzekļu piešķiršanu.

(184) Tālāk Komisija analizēs tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas kreditoram būtu pieejami maz ticamā gadījumā, ja 1980. gada 16. jūlija likumā noteiktā procedūra kreditoram liegtu iespēju saņemt atlīdzību. Jo īpaši Komisija analizēs valsts atbildības režīmu, lai noteiktu, vai tam piemīt garantijas mehānisma iezīmes.

3. *Valsts atbildības režīmam publisko iestāžu parādu piedziņas procedūras īstenošanā piemīt garantijas mehānisma iezīmes.*

(185) Francijas iestādes uzskata, ka valsts atbildība principā nevar iestāties neatkarīgi no tā, vai tā ir vai nav stingra atbildība ([91]). Tomēr Francijas iestādes atzīst, ka gadījumā, ja būtu jāievēro sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktības prasība un valsts pārstāvim tā būtu jāievēro, izpildot 1980. gada 16. jūlija likumā noteikto procedūru, pastāvētu iespēja, ka tiesa kreditoram var piespriest atlīdzību. Tomēr šajā gadījumā atlīdzība nozīmētu tikai to, ka kreditors nonāktu situācijā, kādā tas nonāktu vispārējo tiesību aktu piemērošanas gadījumā; tātad šāds risinājums kreditoram nerada nekādas priekšrocības.

(186) Tomēr Komisija atgādina, ka saskaņā ar vispārējiem tiesību aktiem kreditori – katrā ziņā nenodrošinātie kreditori – principā neatgūst visu parāda summu. Turklāt likvidācijas procesā esoša uzņēmuma parādus neatmaksā trešās personas, kā tas ir iespējams šajā gadījumā.

(187) Francijas iestādes arī uzstāj, ka jebkurā gadījumā kreditoriem pieejamās atlīdzības iespējas, atsaucoties uz atbildību, nav pielīdzināmas garantijai.

(188) Tomēr Komisija uzskata un turpmāk pierāda, ka valsts atbildības (stingras vai nē) iestāšanās, īstenojot 1980. gada 16. jūlija likumā paredzēto publisko personu parādu piedziņas procedūru, ir pielīdzināma garantijas mehānismam Kopienas tiesību aktu izpratnē, jo tā nodrošina kreditoriem prasījuma atmaksu, uzliekot dalībvalstij par pienākumu to atmaksāt *La Poste* maksātnespējas gadījumā. Turklāt Eiropas Cilvēktiesību tiesas (ECT) spriedums Kampoloro lietā šķiet nosakām automātisku garantiju. Kaut arī Francijas valsts iestādēm bija tāda iespēja, tās neierobežoja minētos atbildības vai garantijas mehānismus.

i) Iepriekšējā judikatūra: Kampoloro lietā izveidotā režīma specifiskās iezīmes

(189) Komisijas eksperte atgādina, ka gadījumā, ja publiskas personas, kam bija piemērojams 1980. gada 16. jūlija likums, kreditors vēlējās saukt valsti pie atbildības ar mērķi izmantot minētajā likumā paredzētās priekšrocības pirms Kampoloro lietas (aplūkota turpmāk tekstā), administratīvā tiesa izšķīra divus kaitējuma veidus. No vienas puses, kreditors cieta kaitējumu prasījuma neatmaksāšanas dēļ, un šā kaitējuma iemesls bija parādnieka maksātnespēja. No otras puses, kreditors varēja ciest kaitējumu, kas izrietēja no nepilnībām valsts priekšrocību īstenošanā (kavēšanās, nevēlēšanās rīkoties, atteikums uzsākt procedūras, daļēja procedūru veikšana u. tml.). Otrais kaitējuma veids netika vērtēts pēc parāda summas, bet izmaksām, kas saistītas ar kavēšanos vai atteikumu izmantot likumā paredzētās priekšrocības. Šādu pieeju Lionas Administratīvā apelācijas tiesa izmantoja Kampoloro lietā ([92]).

ii) Valsts padomes 2005. gada nolēmums Kampoloro lietā

(190) Komisijas eksperte uzskata, ka Valsts padomes nolēmums Kampoloro lietā ir pirmais pagrieziena punkts attiecībā uz to, ka viena no tajā paredzētajām situācijām vairs nav uzskatāma par atbildības gadījumu, bet pilda garantijas mehānisma funkciju.

(191) Vispirms ir jāatgādina Valsts padomes 2005. gada 18. novembra nolēmuma par Kampoloro Lauksaimniecības sabiedrības lietu (Nr. 271898) preambulā ietvertais princips:

"Tā kā, paredzot šos noteikumus, likumdevēja mērķis bija piešķirt valsts pārstāvim pilnvaras aizstāt vietējās pašpārvaldes institūcijas, lai pēc attiecīgas prasības par parādu nokārtošanu iesniegšanas nodrošinātu tiesas pieņemta un galīga nolēmuma izpildi minētās pašpārvaldes maksātnespējas gadījumā un atbrīvotu vai izveidotu līdzekļus šā nolēmuma izpildei; tā kā pārstāvim šim nolūkam – tiesas uzraudzībā un ņemot vērā pašpārvaldes situāciju un vispārējo interešu apsvērumus – ir jāveic nepieciešamie pasākumi; tā kā šo pasākumu vidū ir iespēja pārdot pašpārvaldei piederošus aktīvus, ja tiem nav būtiska nozīme to sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšanā, par kuriem tā ir atbildīga; tā kā gadījumā, ja prefekts izvairās izmantot vai neizmanto likumā paredzētās priekšrocības, vietējās pašpārvaldes kreditoram ir tiesības vērsties pret valsti, atsaucoties uz smagu kļūdu, kas pieļauta uzraudzības pilnvaru īstenošanā; tā kā gadījumā, ja, ņemot vērā pašpārvaldes situāciju, īpaši aktīvu nepietiekamību, vai vispārējo interešu apsvērumu dēļ prefektam bija likumīgs pamatojums atteikt noteiktu pasākumu veikšanu, lai nodrošinātu tiesas nolēmuma izpildi, valsts vara var būt atbildīga par vietējās pašpārvaldes kreditoram radīto kaitējumu, ja tas ir ārkārtējs un īpašs."

(192) Tādējādi Valsts padome ieviesa mehānismu ar divām galvenajām iezīmēm.

(193) Pirmkārt, tajā ir noteikts valsts atbildības režīms, kura pamatā ir tikai nepilnīga 1980. gada 16. jūlija likumā un tā piemērošanas pasākumos paredzēto priekšrocību īstenošana. Šajā gadījumā runa ir par atbildības režīmu attiecībā uz smagu vainu. Lēmuma par smagu vainu pamatā ir automātiski nenodot parādā esošās pašpārvaldes parādsaistības valstij. Saskaņā ar kompetenta komentētāja pausto ([93]) "gadījumā, ja prefekts veic pasākumus, lai mēģinātu piesaistīt papildu līdzekļus, tomēr ar tiem nepietiek, ņemot vērā pašpārvaldes kopējo parādu apjomu, ir iespējams, ka tiesa uzskatīs, ka nav konstatējama smaga vaina". Šajā gadījumā atbildība par smagu vainu ir "klasiska", un tā nefunkcionē kā garantijas mehānisms parādā esošās struktūras maksātnespējas situācijā, jo tās iemesls nav vienīgi maksātnespēja.

(194) Otrkārt, nolēmumā ir paredzēts, ka stingra atbildība var iestāties divos gadījumos.

(195) Pirmajā gadījumā "vispārējo interešu apsvērumu dēļ prefektam bija likumīgs pamatojums atteikt noteiktu pasākumu veikšanu, lai nodrošinātu tiesas nolēmuma izpildi". Šajā gadījumā ir runa par klasisku pārvaldes bezdarbības situāciju, kuras pamatā ir vispārējas intereses un kura rada atbildību par publisko pienākumu vienlīdzības principa pārkāpumu. Parādnieks teorētiski nav maksātnespējīgs, tomēr valsts pieņem lēmumu neaiztikt tā iespējamos līdzekļus, pamatojoties uz vispārējām interesēm. Šo situāciju nevar uzskatīt par garantijas mehānismu, jo kaitējums kreditoram izriet no valsts lēmuma, nevis no parādnieka maksātspējas. Tomēr sekas ir tādas pašas kā garantijas mehānisma gadījumā.

(196) Savukārt otrais stingras atbildības gadījums vairāk līdzinās garantijas mehānismam. Valsts padome uzskata, ka "gadījumā, ja, ņemot vērā pašpārvaldes situāciju, īpaši aktīvu nepietiekamību, (..) prefektam bija likumīgs pamatojums atteikt noteiktu pasākumu veikšanu, lai nodrošinātu tiesas nolēmuma izpildi, valsts vara var būt atbildīga par vietējās pašpārvaldes kreditoram radīto kaitējumu, ja tas ir ārkārtējs un īpašs". Šajā gadījumā atbildību rada tikai parādā esošās pašpārvaldes finansiālā situācija. Stingras atbildības režīma izvēle atvieglo kreditoram pierādījumu sniegšanas procesu, jo attiecīgajā situācijā tam jāpierāda tikai atbildību izraisošie fakti, cēloņsakarība un kaitējums.

(197) Komisijas eksperte uzskata, ka starp minēto atbildības režīmu un garantijas režīmu ir novērojamas divas līdzības. Pirmkārt, atbildību radošie fakti objektīvi nav piedēvējams valstij, jo runa ir par parādā esošās struktūras situāciju: minētais atbildības režīms ir balstīts uz to pašu, ko garantijas mehānisms, proti, parādnieka maksātnespēju. Otrkārt, nav noteikts citādi, par Valsts padomes minēto kaitējumu, šķiet, ir uzskatāma paša parāda neatmaksāšana, kas ir arī garantijas izmantošanas pamats.

(198) Protams, Valsts padome ierobežo valsts atbildības iestāšanos attiecībā uz ārkārtēju un īpašu kaitējumu. Komisijas eksperte uzskata, ka attiecībā uz to, vai kaitējums ir ārkārtējs, var pielietot izslēgšanas metodi. Proti, vai nu parāds ir neliels un ir pamats uzskatīt, ka to dēļ publiskā iestāde (konkrēti – *La Poste*) nenonāks maksātnespējas situācijā, vai arī parāds ir ievērojams, tātad kaitējums būtu ārkārtējs. Vērtējot, vai kaitējums ir īpašs, var pieņemt, ka ir maz tādu publisku iestāžu kreditoru, kuri ir aizdevuši ievērojamus līdzekļus. Līdz ar to Valsts padomes nolēmumā noteiktais ierobežojums patiesībā ir drīzāk šķietams, jo var pieņemt, ka tas reāli runa būtu tikai par ievērojamu prasījumu situāciju – situāciju, kurā vienmēr pastāv ārkārtēji liela kaitējuma iespējamība.

(199) Turklāt šāda interpretācija ir sniegta arī visplašāk atzītajā doktrīnā. Iepriekšminētajos *P. Bon* komentāros ir norādīts, ka "gadījumā, kas acīmredzot atbilst konkrētajai situācijai, ņemot vērā nepārprotamo disproporciju starp atlīdzības summu, kuru tiesnesis noteicis kopienai, un minētās kopienas līdzekļu niecīgo apjomu, prefekts zināmā mērā atrodas strupceļā, jo ir maz ticams, ka viņam izdosies savākt pietiekami daudz līdzekļu, lai kopiena varētu pilnībā atmaksāt parādu. Protams, lai panāktu taisnīgu situāciju, abām prasītājām sabiedrībām pēc tik ilga laika ir jāsaņem atlīdzība." "Tas nozīmē, ka valsts kļūst par minētās [kopienas] nekompetences postošo seku obligāto apdrošinātāju." Komisijas eksperte uzskata, ka atbilstošāks termins ir nevis "apdrošinātājs", bet "obligātais garantijas devējs".

(200) Nolēmuma par Kampoloro Lauksaimniecības sabiedrību ([94]) papildinājumā *C. Landais* un *F. Lenica*, kas nolēmuma pieņemšanas laikā bija Valsts padomes dokumentācijas dienesta atbildīgās personas, uzsver šā otrā hipotētiskā gadījuma ļoti specifisko raksturu un nepiekrīt to skaidrot kā vietējo pašpārvalžu parāda apgrūtinājuma nodošanu valstij. Tomēr Komisijas eksperte uzsver, ka, ja interpretācija tiek apspriesta, tas ir tāpēc, ka pats nolēmums rada interpretācijas jautājums. Komentāra noslēguma daļa arī ir interesanta: komentētāji uzskata, ka nākamais solis ir aizņēmums vai ārkārtas dotācija. Atliek secināt, ka tie, kas atsakās pielīdzināt atbildības režīmu garantijas mehānismam, galu galā min citus garantijas mehānisma elementus (dotāciju).

(201) Komisijas eksperte arī nepiekrīt *D. Labetoulle* vērtējumam rakstā par administratīvajās tiesībās paredzēto stingro atbildību ([95]), uz kuru Francijas valdība atsaucās savās piezīmēs. Viņš norāda, ka Valsts padome Kampoloro lietā secina, ka prefekta likumīgais lēmums tikai "var izraisīt valsts atbildību". No tā izriet, ka tas nenotiek automātiski. Komisijas eksperte uzskata, ka šai interpretācijai nevar piekrist. Patiesībā Valsts padome spriedusi, ka prefekta lēmums var izraisīt valsts atbildību, "ja tas [kaitējums] ir ārkārtējs un īpašs". Neskaidrais elements ir nevis atbildības esības princips un tās iestāšanās, ja ir izpildīti attiecīgi nosacījumi, bet tas, vai pastāv kaitējums, kuram piemīt konkrētas iezīmes. Tomēr, kā jau iepriekš bija minēts, ja kaitējums ir īpašs un ārkārtējs, atbildības apšaubīšanai nav pamata. Līdz ar to paša atbildības piemērošanas principa līmenī pastāv automātiskums, un tam piemīt visas garantijas iezīmes.

(202) Visbeidzot, Komisijas eksperte piebilst, ka neviens Kampoloro judikatūras komentētājs nepieļauj iespēju, ka prasījums varētu palikt neatmaksāts.

(203) Komisijas eksperte secina, ka minētais Valsts padomes nolēmums Kampoloro lietā kļuva par pamatu tādam atbildības režīmam, kam piemīt garantijas mehānisma iezīmes.

iii) Eiropas Cilvēktiesību tiesas (ECT) piedāvātais risinājums Kampoloro lietā

(204) 2006. gada 6. decembra spriedumā "Kampoloro Ostas pārvaldības sabiedrība un Kampoloro Lauksaimniecības sabiedrība pret Franciju" ([96]) ECT atrisināja Kampoloro lietu, nododot valsts pārziņā visus parādus, kuri Santamarijas Podžo pilsētai bija pret prasītājām sabiedrībām. Šī lieta uzskatāmi parāda, ka Francijas valsts atbildība šajā gadījumā izpaužas kā publisko iestāžu pasīvu netieša garantija un nav saistīta ar kaitējuma nosacījumu.

(205) Tiesā Francijas iestādes mēģināja izmantot par pamatojumu valstij piedēvējamā izšķirīgā notikuma neesību, no vienas puses, un valsts garantijas neesību publiskām iestādēm, kurām ir juridiskas personas statuss, no otras puses. Attiecīgi "[Francijas valdība] uzskata, ka tikai objektīvi iemesli, kas ir saistīti vienīgi ar kopienas materiālo nespēju nodrošināt pietiekamus ieņēmumus, aizkavēja spriedumu izpildi"; "Tāpēc valdība uzskata, ka piespriesto lēmumu neizpildes pamatā nav apzināta valsts iestāžu, valsts vai kopienas neizdarība. Līdzekļu neesība nav aizbildinājums, bet gan realitāte parādā esošās juridiskās personas maksātnespējas dēļ"; "Parāds netika atmaksāts tikai un vienīgi kopienas finansiālo grūtību dēļ, un šie apstākļi nebūtu uzskatāmi nedz par kopienas vēlmi izvairīties no saistību izpildes, nedz arī par vēlmi nodot parāda apgrūtinājumu valstij (Valsts padome, Bassīrmēras (*Batz sur Mer*) pilsēta, 1970. gada 25. septembris). Iekšējos tiesību aktos nav paredzēts likumīgs pamatojums pilsētas aizstāšanai ar valsti attiecībā uz atlīdzības jautājuma atrisināšanu. Šādu aizstāšanu nevar pamatot arī ar Konvencijas 6. panta 1. punktu, jo tāds risinājums būs pretrunā ar pašu juridiskās personas jēdzienu, kas paredz neatkarību un atsevišķu kapitālu." Lai gan Francijas valdība mēģināja uzsvērt tieši iepriekšminētās atšķirības starp atbildības režīmu un garantijas mehānismu, tiesa galu galā neņēma vērā šos argumentus.

(206) Lai sniegtu pilnīgu ainu, ir jānorāda arī prasītāju argumenti, kurus tiesa – gluži pretēji – ņēma vērā:

"Iekšējos tiesību aktos nav paredzēts neviens pasākums, kas būtu piemērojams pilsētas maksātnespējas iestāšanās gadījumā"; "Valsts nevar atbrīvoties no sava pienākuma pildīt tiesas nolēmumus, atsaucoties uz līdzekļu neesību vai vietējo pašpārvalžu autonomiju, kuru tā līdz šim nav spējusi garantēt, jo pilsēta nespēja atmaksāt savus parādus. Līdz ar to prasītāji uzrāda valsts nespēju pieņemt pozitīvus pasākumus, kas būtu ļāvuši pilsētai veikt attiecīgos ekonomiskos pienākumus." "Prasītāji konstatē, ka Valsts padome 2005. gada 18. novembra nolēmumā lēma, ka likumdevēja mērķis bija piešķirt valsts pārstāvim pilnvaras aizstāt vietējās pašpārvaldes institūcijas, lai pēc attiecīgas prasības par parādu nokārtošanu iesniegšanas nodrošinātu tiesas pieņemta un galīga nolēmuma izpildi minētās pašpārvaldes maksātnespējas gadījumā un atbrīvotu vai izveidotu līdzekļus šā nolēmuma izpildei. Tieši pamatojoties uz šiem Francijas valstij raksturīgajiem trūkumiem, prasītāji pieprasa konstatēt, ka ir pārkāpts 6. panta 1. punkts, un attiecīgi noteikt atlīdzību, kas neietver nekādu pretrunu nedz ar pašu juridiskās personas jēdzienu, nedz tās neatkarību un atsevišķo kapitālu."

(207) Tiesa galu galā konstatēja Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 6. panta 1. punkta pārkāpumu, īpaši attiecībā uz to, ka: "Ir jānodrošina šo spriedumu izpilde, un tiesa atgādina, ka valsts iestāde nevar aizbildināties ar līdzekļu nepietiekamību, lai neatmaksātu parādu, kura pamatā ir tiesas nolēmums (iepriekšminētais spriedums lietā *Bourdov*, 30. punkts)."

(208) Tiesa konstatēja arī Eiropas Cilvēktiesību konvencijas Protokola Nr. 1 1. panta pārkāpumu: "Neiespējamība ieinteresētajām personām panākt spriedumu izpildi ir uzskatāma par iejaukšanos šo personu īpašumtiesībās, kas izriet no 1. panta pirmā teikuma pirmās daļas Protokolā Nr. 1. Valdība nekādi nepamatoja šo iejaukšanos, un tiesa uzskata, ka līdzekļu nepietiekamība nepadara likumīgu šādu bezdarbību (turpat)." "Kopumā tiesa uzskata, ka prasītājām sabiedrībām bija un aizvien ir īpašs un pārmērīgs slogs, kas izriet no to summu neizmaksāšanas, kuras tām vajadzēja saņemt, izpildot iepriekšminētos 1992. gada 10. jūlija spriedumus. Attiecīgi tas nozīmē, ka ir pārkāpts 1. pants Protokolā Nr. 1." Visbeidzot, tiesa nodeva valsts pārziņā visus parādā esošo kopienu parādus: "Ņemot vērā minēto, tiesa nolemj, ka atbildētājai valstij ir jānodrošina prasītājiem vai attiecīgā gadījumā to tiesību pārņēmējiem prasījumu atlīdzināšana, kas pienākas no Bastjas Administratīvās tiesas 1992. gada 10. jūlija spriedumu pieņemšanas, ieskaitot procentus, kas uzkrāti līdz šā sprieduma pasludināšanas dienai."

(209) Vadoties pēc šīs judikatūras, Komisijas eksperte secina, ka valstij ir jāsedz publisko iestāžu parādi.

(210) Komisija uzskata, ka no tā izriet trīs svarīgi secinājumi:

— atbildība funkcionē kā netieša garantija. No vienas puses, Francijas valstij ir jāatmaksā visa parāda summa, un nav paredzēta nekāda pārdale, kas atspoguļotu parādā esošās pašpārvaldes maksātnespēju un iespējamos valstij piedēvējamos pārkāpumus. Ir jāpievērš uzmanība izmantotajam formulējumam, jo tiesa nepiemin iespējamu valsts atbildību, bet nolemj, ka valstij ir "jānodrošina" maksājums. Šāds apzīmējums ir vairāk attiecināms uz garantiju nekā atbildību. Turklāt tiesa nevienā brīdī nemeklēja veicinošo faktoru, kas būtu saistīts ar valsti, un ņēma vērā tikai parādnieka maksātnespējas situāciju. Visbeidzot, tiesa paredz notiesāto pilsētu parāda pilnīgu nodošanu valstij. Šie dažādie elementi parāda, ka realitātē atbildības režīms funkcionē kā garantijas mehānisms. Tomēr ir jāpiebilst, ka prasītājiem vispirms ir jāiegūst tiesas nolēmums, kurā tiek atzīts to prasījums. Turklāt minētā garantija ir netieša, jo tā nav paredzēta nevienā tiesību aktā. Tas pierāda, ka iekšējo tiesību aktu tiesisko mehānismu var interpretēt kā netiešu garantiju,

— šī atbildība ir attiecināma uz to publisko iestāžu parādiem, kurām ir juridiskas personas statuss. Francijas valdība īpaši atsaucās uz juridiskas personas statusu un pašu kapitālu, kā uz argumentiem pret atbildības uzlikšanu Francijas valstij. Tiesa šos argumentus noraidīja,

— valsts garantijas piemērošanas jomā ietilpst publiskās iestādes, kas atkarīgas no valsts. Līdz ar to garantija ir cieši saistīta ar parādnieka publisko tiesību subjekta statusu.

(211) Ir jāpatur prātā, ka ECT pieņemtais risinājums Kampoloro lietā nav izolēts – tas izriet no iedibinātas judikatūras. Piemēram, 1980. gada 13. maija spriedumā lietā *Artico* pret Itāliju ([97]) ECT nolēma, ka, ja saistību nepildīšana ir piedēvējama citai personai, kas nav valsts, minētās valsts, kas 6. panta 1. punktā paredzēta kā garantijas devēja, pienākums ir nodrošināt faktisku to prasītāja tiesību ievērošanu, kuras paredzētas minētajā pantā. 1997. gada 19. marta lietā *Bourdov* pret Krieviju (Nr. 59498/00) tiesa arī nolēma, ka "valsts iestāde nedrīkst aizbildināties ar līdzekļu trūkumu, lai neatmaksātu parādu".

iv) Francijas valsts iestāžu apsvērumu analīze

α) Piezīme par atšķirībām starp vietējām pašpārvaldēm un publiskām iestādēm

(212) Francijas iestādes ([98]) uzskata, ka Komisijas ekspertes izklāsts nav pārliecinošs un aprobežojas ar Kampoloro nolēmuma dažādo interpretāciju salīdzināšanu; turklāt vietējās pašpārvaldes tajā netiek nodalītas no publiskām iestādēm, lai gan šai atšķirībai ir noteicošā nozīme attiecībā uz jautājumu par to, vai drīkst neatmaksāt prasījumu. Šajā ziņā Francijas iestādes atsaucas uz sava eksperta atzinumu. Saskaņā ar to tiek apšaubīta premisa, uz kuru ir balstīta Komisijas argumentācija, kuras pamatā ir Kampoloro jurisprudence: Komisijas argumentācija ir balstīta uz vietējo pašpārvalžu un publisko iestāžu pielīdzināšanu, kuru kopīgā iezīme ir tā, ka tās ir no valsts nodalītas publisko tiesību juridiskās personas. Tomēr šiem diviem subjektu veidiem ir atšķirīgs konstitucionālais statuss. Vietējo pašpārvalžu pastāvēšana ir Konstitūcijā noteikta prasība, un valsts pienākums ir nodrošināt to izdzīvošanu. Savukārt PIRK nav šāda konstitucionālā statusa, tāpēc to darbība var tikt pārtraukta. Līdz ar to Kampoloro judikatūru, kuras uzmanības centrā ir vietējo pašpārvalžu saistību neizpildes gadījumi, nevar izmantot publisko iestāžu gadījumā.

(213) Tālāk Komisija aplūkos, vai atšķirība starp vietējo pašpārvalžu un publisko iestāžu konstitucionālo statusu var likt apšaubīt tās ekspertes secinājumus attiecībā uz nolēmumiem, ko Kampoloro lietā pieņēma ECT un Valsts padome.

(214) Komisija secina, ka ECT nolēmuma pamatā ir nevis nepieciešamība saglabāt attiecīgo vietējo pašpārvaldi, bet gan kreditora tiesības, proti, tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu (Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 6. panta 1. punkts) un īpašumtiesību aizsardzību (Protokola Nr. 1 1. pants): neatkarīgi no tā, vai parādnieks ir publiska iestāde vai vietējā pašpārvalde, kreditora tiesības tiek pārkāptas vienādā mērā.

(215) Attiecībā uz Valsts padomes nolēmumu ir jānošķir dažādie atbildības režīmi:

— atbildības režīma ar smagu vainu pamatā ir tas, ka valsts ir nepareizi izmantojusi 1980. gada 16. jūlija likumā paredzētās priekšrocības: līdz ar to tas nav atkarīgs no tā, vai parādnieks ir vietējā pašpārvalde vai publiska iestāde,

— savukārt stingras atbildības režīma pamatā ir divi iespējamie varianti:

a) pirmajā variantā prefekts atsakās veikt noteiktus pasākumus vispārējo interešu apsvērumu dēļ: ir iespējams gadījums, ka ir jāsaglabā vietējā pašpārvalde vai ka jānodrošina sabiedrisko pakalpojumu izpilde. Francijas valsts iestāžu eksperts uzsver, ka nepārtrauktības prasība attiecas tikai uz pakalpojumu, nevis iestādi, kas to sniedz. Tomēr tas nozīmē, ka īstermiņā prefektam var nākties veikt noteiktus pasākumus sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktības saglabāšanai, piemēram, sabiedrisko pakalpojumu uzdevumam nepieciešamo aktīvu saglabāšanu vai līdzekļu palielināšanu, lai nokārtotu prasījumu, kamēr sabiedrisko pakalpojumu uzdevums, iespējams, tiek nodots iestādei, kas var nodrošināt tā izpildi. Turklāt Francijas iestādes atzīst, ka valsts pārstāvim ir jāievēro sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktības prasība, kas noteikta 1980. gada 16. jūlija likumā;

b) otrajā variantā stingras atbildības režīmu var piemērot "gadījumā, ja, ņemot vērā pašpārvaldes situāciju, īpaši aktīvu nepietiekamību, (..) prefektam bija likumīgs pamatojums atteikt noteiktu pasākumu veikšanu, lai nodrošinātu tiesas nolēmuma izpildi, valsts vara var būt atbildīga par vietējās pašpārvaldes kreditoram radīto kaitējumu, ja tas ir ārkārtējs un īpašs". Tādējādi, kā jau iepriekš norādīts, atbildību izraisošais faktors ir vienīgi parādā esošās pašpārvaldes finanšu situācija. Minētā pašpārvalde var būt gan iestāde, gan arī vietējā pašpārvalde.

(216) Komisija secina, ka atšķirīgais vietējo pašpārvalžu un publisko iestāžu konstitucionālais statuss nenozīmē, ka Komisijas ekspertes secinājumi attiecībā uz Kampoloro judikatūru būtu nepareizi. Turklāt Komisija norāda, ka Francijas valsts iestāžu argumentu mērķis ir apstrīdēt Kampoloro lietas attiecināmību uz konkrēto gadījumu, kas neattiecas uz vietējo pašpārvaldi, lai gan tieši Francijas valsts iestādes pirmās atsaucās uz Kampoloro lietu, lai pamatotu savu nostāju.

β) Piezīme par pamatojuma trūkumu atbildības uzlikšanai valstij

(217) Francijas iestādēm nav īsti saprotams, kāds varētu būt pamatojums stingras atbildības uzlikšanai valstij publiskas iestādes saistību nepildīšanas gadījumā, jo šajā situācijā valsts atbildība var iestāties tikai tad, ja tai piedēvētā darbība (vai bezdarbība) ir kaitējuma tiešais iemesls, bet konkrētajā gadījumā tā nav.

(218) Tomēr Komisija secina, ka Valsts padomes nolēmumā un ECT nolēmumā ir skaidri noteikts, ka valstij var būt stingra atbildība.

γ) Piezīme par ārkārtēja un īpaša kaitējuma neesību

(219) Visbeidzot, Francijas iestādēm nav saprotams, kāpēc tiesa uzskata kaitējumu par "īpašu", ja tas attiecas uz visiem iestādes kreditoriem, vai "ārkārtēju", ja kreditori ir piekrituši izsniegt kredītu subjektam, kas nonācis nedrošā finansiālā situācijā.

(220) Komisija secina, ka saskaņā ar Valsts padomes judikatūru ārkārtēja un īpaša kaitējuma esība darbojas kā valsts atbildības ierobežojums. Francijas iestādes apšauba, ka ir iespējams ārkārtējs kaitējums, ja kreditori ir piekrituši izsniegt kredītu subjektam, kas nonācis nedrošā finansiālā situācijā. Šajā saistībā Komisija norāda, ka ar šo argumentu tiek pieņemts, ka garantija neeksistē (un ka kreditori uzskata, ka tā neeksistē), lai gan līdz šim veiktā analīze ir pierādījusi pretējo. Ja kreditori ir pārliecināti par garantijas esību, uzņēmuma finansiālajai situācijai būs ievērojami mazāk noteicoša loma ikviena kreditora skatījumā, kad tas pieņems lēmumu piešķirt iestādei kredītu, kā arī pārrunās minētā kredīta nosacījumus. Vēl ir jāņem vērā, ka parādsaistību uzņemšanās varēja notikt arī situācijā, kad publiskā iestāde nebija apdraudēta vai kreditors, saprātīgi spriežot, nevarēja zināt par finansiālām grūtībām. Jebkurā gadījumā ārkārtēja kaitējuma jēdziens ir jāskata plašāk, neaprobežojoties ar jautājumu par to, vai iestādei bija finansiālas grūtības, vai arī to, vai kaitējumu cieta visi kreditori vai tikai viens kreditors. Saskaņā ar judikatūru administratīvās stingras atbildības jomā ([99]) ārkārtēja un īpaša kaitējuma novērtējumā ņem vērā vispārējās intereses. Lai kaitējumu varētu klasificēt kā ārkārtēju un īpašu, tam attiecībā uz personu, kas to cieš, jābūt tik nozīmīgam, ka tas ir nesamērīgs ar attiecīgajām vispārējām interesēm. Tas mudina Komisiju izdarīt secinājumu, ka kaitējuma ārkārtējais un īpašais raksturs neapšaubāmi ir tāds kā filtrs, kas var aizkavēt noteiktu prasījumu atmaksu, tomēr šis filtrs būs mazāk piemērojams nozīmīga parāda gadījumā. Visbeidzot, Komisija atgādina par to, ka ārkārtēja un īpaša kaitējuma esība nav ECT judikatūras noteikts nosacījums. Tāpēc principā jebkuram kreditoram tiesas ceļā ir iespēja saņemt valsts kompensāciju, kas sedz tā parādu.

v) Valsts atbildības un/vai garantijas ierobežojuma neesība

(221) Komisija uzsver, ka saskaņā ar iepriekš norādīto nekas nekavē likumdevēju paredzēt, ka valsts atbild par PIRK parādu tikai sākotnējo ieguldījumu (dotāciju) apmērā, un likumdevējs jau ir šādi rīkojies attiecībā uz noteiktām sabiedrībām. Jo īpaši nekas nekavē likumdevēju paredzēt atbildības ierobežojumu vai vienkārši precizēt, ka akcionāre valsts var uzņemties atbildību par PIRK parādu tikai vainas vai ar vienkāršu PIRK maksātnespēju nesaistīta notikuma gadījumā, kas būtu tai personiski piedēvējams un būtu konkrētā kaitējuma iemesls. Līdz ar to likumdevējs var radīt šķēršļus valsts garantijai, kas paredzēta PIRK, un ierobežot valsts atbildību kreditoriem radīta kaitējuma gadījumā. Tomēr Francijas valsts iestādes nav veikušas šādus precizējumus.

vi) Komisijas secinājums

(222) Komisija secina, ka no i) līdz v) apakšpunkta izriet, ka saskaņā ar Francijas pašreizējiem tiesību aktiem kreditors, kam nav izdevies panākt prasījuma atmaksu, pielietojot 1980. gada 16. jūlija likumā paredzētās procedūras, var saņemt visu atbilstošo neatmaksātā prasījuma summu, atsaucoties uz valsts kā pēdējās instances atbildību, pretēji tam, kas notiek, piemērojot vispārējos tiesību aktos paredzēto likvidācijas procedūru, kuras ietvaros kreditora atlīdzības apjomu nosaka pieejamo aktīvu vērtība. Valsts atbildība tiek uztverta kā garantija. Francijas tiesību aktos tai netiek piemēroti nekādi ierobežojumi. Tā ir cieši saistīta ar parādā esošās struktūras publisko tiesību subjekta statusu.

vii) Francijas priekšlikuma par attiecīgas klauzulas iekļaušanu līgumos analīze

(223) Gadījumā, ja Komisija pieņemtu lēmumu par atbalsta neesību, Francijas iestādes ir gatavas savu priekšlikumu par garantijas neesības norādi attiecināt uz visiem līgumiem, kas paredz parādsaistības. Francijas iestādes uzskata, ka šāds papildinājums ļautu izvairīties no jebkāda riska, ka valsts stingra atbildība varētu iestāties, pamatojoties tikai uz *La Poste* maksātnespēju.

(224) Vispirms Komisija vēlas atgādināt, ka 181. apsvērumā formulētā piezīme acīmredzami ir piemērojama šā lēmuma šai sadaļai. Jāpiebilst, ka saskaņā ar lēmumā par procedūras uzsākšanu norādīto Komisija atzīst, ka runa ir par pasākumu, kas var mazināt kreditora, kurš ir parakstījis šādu līgumu, iespējas panākt prasījuma atmaksu, iesniedzot prasību tiesā. Tomēr paliek šaubas par šā risinājuma ilgstošumu, jo pieņemamā riska izņēmums, ir judikatūrā iedibināts noteikums, kurš var mainīties (izmaiņas judikatūrā ir vēl jo vairāk iespējamas, ņemot vērā tendenci judikatūrā paplašināt valsts stingras atbildības režīmu). Atbildot uz Francijas valsts iestāžu apsvērumiem, Komisija uzsver, ka iepriekšējās piebildes nenozīmē, ka Komisija noliedz jebkādu Francijas iestāžu priekšlikuma ietekmi, bet gan uzsver no tā izrietošā tiesiskā regulējuma trauslumu.

(225) Jāpiebilst, ka Komisija uzskata Francijas iestāžu priekšlikumu par nepietiekamu, jo valsts garantiju varētu izmantot attiecībā uz visu veidu atbildību, tostarp īpaši līgumā neparedzētu atbildību un krimināatbildību, kurām šajā ziņā ir līdzīgas iezīmes: līgumā nav iespējams attiecībā uz parādniekiem iepriekš paredzēt, ka valsts neatbild par *La Poste* parādiem. Vispārīgi *La Poste* var kļūt par trešās personas parādnieku, piemērojot dažādus juridiskus mehānismus, un tas nozīmē, ka maksātnespējas gadījumā tam būs pieejama valsts garantija. Piemēram, ja *La Poste* pārņemtu citu struktūru (citu publisku iestādi), tam tiktu nodotas arī minētās struktūras tiesības un pienākumi. Ja *La Poste* būtu jāatmaksā šīs struktūras parādi trešai personai, nevienā līgumā vai juridiskā aktā nebūtu paredzēts, ka valstij nav pienākuma atmaksāt *La Poste* parādus pārņemtās struktūras kreditoriem, jo neviens nevarēja paredzēt šādu pavērsienu. Tādējādi, piemērojot noteiktu struktūru pārveidošanas (apvienošana, pārņemšana) mehānismu valsts sektorā, *La Poste* var kļūt par noteiktu parādu garantētāju trešām personām, un līgumā nebūtu iespējams paredzēt valsts garantijas ierobežojumu. Tāpēc nepietiek ar šādas norādes iekļaušanu "līgumos" ar "kreditoriem", jo tā neaptver visus gadījumus. Šāda formulējuma gadījumā var tikt neievēroti trešo personu izsniegtie prasījumi, kas nav uzreiz nosakāmi. Pietiekams risinājums būtu vienīgi vispārēji piemērojams akts, kurā ir norādīts, ka valsts nav *La Poste* garantijas devēja, un kurš piemērojams jebkurā situācijā un jebkura veida trešai personai.

(226) Visbeidzot, gadījumā, ja Francijas priekšlikumi liegtu jebkādu iespēju *La Poste* kreditoram atsaukties uz valsts atbildību prasījuma atmaksai (Komisija uzskata, ka tas nav pierādīts), minētie priekšlikumi nesniedz skaidru informāciju par to, kas notiktu *La Poste* maksātnespējas gadījumā. *La Poste* kreditors, kas, pieprasot individuālā prasījuma izpildi, nav varējis panākt tā atmaksu, varētu cerēt, ka tā prasījums tiks atmaksāts *La Poste* vispārējās sanācijas ietvaros, ko finansētu valsts, kā būs parādīts turpmāk šajā lēmumā.

4. *Pat ja kreditora prasījums netiek apmierināts, tas var atsaukties uz likumīgu kļūdu, ko tas pieļāvis parādsaistību noformēšanas laikā, attiecībā uz paļāvību par šo saistību izpildi.*

(227) Izklāstu apstiprina šķietamības teorijas pielietojums ([100]). Pat ja ņem vērā Francijas iestāžu argumentāciju, saskaņā ar kuru nepastāv neierobežota garantija par labu *La Poste* tā statusa dēļ un kuru Komisija atspēko, iepriekš tekstā analizētie elementi dod kreditoriem likumīgu iemeslu uzskatīt, ka šāda garantija tomēr pastāv. Šķietamības teorija pastiprina veselas rādītāju virknes kopējo efektu.

(228) Galvenie rādītāji, kas ir attiecināmi uz šķietamības teoriju, ir šādi:

— attiecībā uz valsts garantiju par labu PIRK dažādi tiesību akti (1980. gada 16. jūlija likums un tā piemērošanas pasākumi) vai oficiāli dokumenti (budžeta dokumenti) dod kreditoram iemeslu uzskatīt, ka valsts pārņems PIRK parādus naudas līdzekļu nepietiekamības gadījumā vai uzņemsies atbildību,

— arī neizskaidrotais tiesību stāvoklis Kampoloro lietas rezultātā un pirmās Komisijas uzsāktās procedūras par PIRK statusu vairo kreditoru ticību šādas garantijas esībai,

— šajā ziņā grūtības rada arī skaidru norāžu neesība par tādas situācijas ietekmi, kurā PIRK vairs nespēj veikt maksājumus,

— šajā saistībā ir jāpiemin arī reitinga aģentūru reakcija attiecībā uz to, ka trešās personas kļūdaini vai pamatoti piešķir nozīmi parādnieka statusam, nosakot vērtējumu, kuram ir galvenā loma finansējuma jautājumā (tas ir izklāstīts šā lēmuma 4.1.2. a) sadaļā).

(229) Ņemot vērā savas ekspertes atzinumus, Komisija secina, ka pat tad, ja gadījumā, ja kreditors kļūdaini – kā to apgalvo Francijas iestādes – uzskatīs, ka valsts pienākums ir garantēt publisku iestāžu un jo īpaši *La Poste* parādus, tā kļūda, ņemot vērā iepriekšminētos elementus, būs leģitīma, un attiecībā uz to varēs noteikt juridiskas sekas. Ja izņēmuma gadījumā kreditoram neizdotos panākt prasījuma atmaksu, kreditors tomēr varētu būt drošs, ka tā prasījums netiks atcelts.

B. ***La Poste pastāvēšanas un/vai pienākumu nodrošināšanas garantija***

(230) Kā izklāstīts turpmāk tekstā, pat tad, ja pēc saprātīga laika posma un iepriekšējā sadaļā aprakstīto procedūru pielietošanas kreditoram nav izdevies panākt prasījuma atmaksu, tas var būt drošs, ka tā prasījums netiks atcelts. Līdz ar privāttiesiskas sabiedrības darbības pārtraukšanu spēku var zaudēt arī tās tiesības un pienākumi. Sabiedrību likvidācijas procedūra nenodrošina prasījumu atmaksu. Publisku iestāžu gadījumā ir citādi. Iepriekš tekstā jau bija izklāstīts, ka nav nevienas maksātnespējīgu publisko iestāžu darbības pārtraukšanas/likvidācijas procedūras, kas paredzētu to parādu atcelšanu. Gadījumā, ja tiek pieņemts lēmums par publiskas iestādes darbības pārtraukšanu, prakse administratīvo tiesību jomā un atsevišķi pamatprincipi rosina uzskatīt, ka publisko iestāžu, kuru darbība tiek pārtraukta, tiesības un pienākumi vienmēr tiek nodoti citam subjektam un tāda neesības gadījumā – valstij, lai gan nevienā tiesību aktā tas nav skaidri paredzēts. Nekur nav pieminēta valsts varas iestādes pieprasīta publiskas iestādes likvidācija/darbības pārtraukšana, kuras ietvaros tās tiesības un pienākumi zaudētu spēku. Tāpēc ikviens kreditors var būt pārliecināts, ka tiesības, kas saistītas ar prasījumu, varēs īstenot attiecībā uz citu struktūru, līdz ar to tā prasījums netiks atcelts.

(231) Šā izklāsta pamatā ir praktisks pētījums par publisko iestāžu organisko attīstību. Minētais Komisijas ekspertes veiktais pētījums parāda, ka publisko iestāžu parādi vienmēr tiek nodoti citai juridiskai personai, kas nedrīkst no tiem atteikties.

(232) Komisijas eksperte norādīja trīs cēloņus publisko iestāžu darbības pārtraukšanai ([101]): darbības beigas (1), uzdevuma neesība (2) un – izplatītākais gadījums – uzdevuma nodošana, kas noteikti ietver arī tiesību un pienākumu nodošanu (3).

a) **Publiskās iestādes darbības beigas**

(233) Gadījumi, kuros publisku iestāžu darbībai pienāk beigas, ir reti sastopami. Vienīgais piemērs ([102]), ko Komisijas ekspertei izdevās atrast, parāda, ka publiskās iestādes tiesības un pienākumi, īpaši parādi (uz kuriem ir īpaša norāde), tiek nodoti citām publisko tiesību juridiskām personām.

b) **Publisko iestāžu darbības pārtraukšana līdz ar darbības uzdevuma zaudēšanu**

(234) Publisko iestāžu darbības uzdevuma zaudēšana gandrīz vienmēr nozīmē, ka iepriekš ir zaudēts sabiedrisko pakalpojumu uzdevums. Tas nozīmē, ka valsts varas iestādes vairs neuzskata kādu darbību par vispārējās intereses uzdevumu, kas tām ir jāveic vai kura veikšana tām ir jānodrošina. Ir novērojama tendence, ka aizvien vairāk darbību tiek identificētas kā sabiedriskie pakalpojumi. Tieši tāpēc minētā parādība nav plaši izplatīta.

(235) Tomēr ir jāparedz gadījums, kurā publiskās iestādes nepilda sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu, kura zaudēšana līdz ar uzdevuma zaudēšanu nenozīmē to, ka iepriekš ir zudis sabiedrisko pakalpojumu uzdevums. *La Poste* neietilpst minētajā kategorijā. Jebkurā gadījumā pat attiecībā uz šo piemēru prakse liecina, ka minēto iestāžu tiesības un pienākumus vienmēr uzņemas cita publisko tiesību juridiska struktūra, visbiežāk pati valsts, un par to liecina daudzi Komisijas ekspertes ([103]) analizētie teksti un piemēri, par pamatu izmantojot *S. Carpi-Petit* veikto pētījumu ([104]).

c) **Uzdevuma nodošana, kas ietver tiesību un pienākumu nodošanu**

(236) Publiskās iestādes uzdevuma nodošana citai struktūrai, kas ietver tiesību un pienākumu nodošanu, ir visbiežāk sastopamais gadījums. Sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktības princips nozīmē, ka tiek nodoti uzdevuma veikšanā iesaistītie aktīvi un līdz ar to arī tiesības un pienākumi.

(237) No tā izriet pamatprincips: ja uzdevums turpina pastāvēt, bijušās publiskās iestādes parādi tiek nodoti struktūrai, kas uzņemas turpināt uzdevuma veikšanu.

(238) Visbiežāk ([105]) uzdevums tiek nodots vienai konkrētai struktūrai, līdz ar to kapitāls tiek nodots pilnībā, neķūstot par sadales objektu. Tas pats princips ir attiecināms uz gadījumu, kad kapitāls tiek nodots privāto tiesību subjektam ([106]).

(239) Pastāv arī varianti, kuros notiek kapitāla sadale, un arī šajos gadījumos ir novērojama publisko iestāžu tiesību un pienākumu nepārtrauktība.

(240) Ar 1974. gada 14. novembra Dekrētu Nr. 74-947 par *ORTF* īpašumu, tiesību un pienākumu nodošanu Audiovizuālajam institūtam tiek īstenots princips, saskaņā ar kuru attiecīga struktūra tiek iecelta par saistību pārņēmēju "aizmuguriski": saskaņā ar 1. pantu "Francijas Radio un televīzijas pārraides biroja aktīvus, tiesības un pienākumus, kas nav nodoti (..) pārraides publiskajai iestādei vai kādai no sabiedrībām, kuru izveide ir noteikta šajā likumā, no 1975. gada 1. janvāra var nodot Audiovizuālajam institūtam ar, premjerministra lēmumu".

(241) Gadījumi, kuros kapitāla nodošana notiek vairākos posmos, apstiprina iepriekš norādīto tendenci ([107]).

(242) Ja publiska iestāde tiek pārveidota par akciju sabiedrību, ir iespējamas vairākas "pārveidošanas" procedūras:

— darbības pārtraukšana/atcelšana: vienkāršākais gadījums ir pārtraukt darbību, atceļot to, tādējādi publiskā iestāde tiek likvidēta,

— darbības pārtraukšana/aizstāšana: darbības pārtraukšana, veicot aizstāšanu, saskaņā ar *B. Plessix* ([108]) ir "publiskas iestādes atcelšana un jauna juridiska subjekta izveide, kuram tiek uzticēts tiesību aktos paredzētais uzdevums, par kura izpildi atbildēja likvidētā iestāde. Citiem vārdiem sakot, tiek izveidots jauns juridisks subjekts likvidētās publiskās iestādes tiesību un pienākumu izpildei; jaunais juridiskais subjekts uzņemas turpināt atceltās iestādes pienākumus",

— pārveidošana bez atcelšanas: pārveidošana bez atcelšanas (vai darbības pārtraukšanas) ir darbība, kuras pamatā ir pārveidotās juridiskās personas nepārtrauktības organizēšana.

(243) Pēdējo gadu laikā likumdevējs ir iesaistījies pārveidošanā bez darbības pārtraukšanas. Pirmajos pārveidošanas gadījumos un jo īpaši *France Télécom* gadījumā likumdevējs likvidēja PIRK un pēc tam piešķīra visus tās īpašumus, tiesības un pienākumus jaunai juridiskai personai, kas tika izveidota kā privāto tiesību sabiedrība ([109]). Nākamo procesu laikā likumdevējs veica izmaiņas tikai juridiskajā statusā, neizveidojot jaunu juridisku personu. Tādējādi nenotika nedz PIRK īpašumu, tiesību un pienākumu nodošana, nedz darbības pārtraukšana, bet likumdevējs nodrošināja juridisku nepārtrauktību, un to apliecina, piemēram, 2004. gada 9. augusta Likuma Nr. 2004-803 par elektroenerģijas un gāzes valsts dienestu un elektroenerģijas un gāzes uzņēmumiem 25. pants: "Pārveidošana par Francijas Elektroenerģijas sabiedrību un Francijas Gāzes sabiedrību neietver nedz jaunu juridisku personu izveidi, nedz darbības pārtraukšanu. Francijas Elektroenerģijas sabiedrības un Francijas Gāzes sabiedrības juridiskā statusa pārveidošanas brīdī tiek ņemti vērā abu minēto sabiedrību īpašumi, tiesības, pienākumi, jebkāda veida līgumi un atļaujas Francijā un ārpus tās. Minētā pārveidošana nepieļauj attiecīgo īpašumu, tiesību, pienākumu, līgumu un atļauju pārskatīšanu, un – jo īpaši – tai nav nekādas ietekmes uz līgumiem, ko Elektroenerģijas sabiedrība, Francijas Gāzes sabiedrība (..) noslēgusi ar trešām personām. Ar pārveidošanu saistītās darbības nedod pamatu iekasēt nekādus nodokļus vai nodevas." ([110])

(244) Ņemot vērā savas ekspertes viedokli, Komisija secina, ka, veicot dažādu publisko iestāžu darbības pārtraukšanas variantu analīzi, var izdarīt šādus secinājumus:

— ja nepastāv vispārējs tiesisks regulējums par to, kā organizēt publisko iestāžu darbības pārtraukšanu, prakse rāda, ka juridiskos aktos vienmēr ir paredzēta iestādes, kuras darbība tika pārtraukta, tiesību un pienākumu nodošanu valstij vai subjektam, kas pārņem tās uzdevumu. Komisijai nav zināms neviens akts, kurā būtu noteikta parādu atcelšana,

— tiek nodotas "tiesības un pienākumi", un termins "pienākumi" noteikti ietver parādus. Atsevišķos tekstos ir izmantots plašāks jēdziens "kapitāls". Saskaņā ar *Cornu* juridisko vārdnīcu ([111]) kapitāls ir "konkrētas personas īpašumu un pienākumu kopums (proti, naudas izteiksmē novērtējamo tiesību un saistību kopums)", tātad šis formulējums ietver arī parādus. Vienīgais konstatētais pilnīgas un vienkāršas publiskās iestādes darbības pārtraukšanas piemērs jebkurā gadījumā paredz pašu "parādu" nodošanu,

— pat ja ir zaudēts uzdevums, praksē uzņēmuma tiesības un pienākumus pārņem cita struktūra,

— aprakstītā prakse atbilst 2002. gada 18. jūlija Kodificējošam priekšrakstam Nr. 02-060-M95 un Publisko iestāžu izveides, pārveidošanas un likvidācijas finanšu organizācijas vadlīnijām. Pat ja minētajos aktos ir aplūkotas tikai iestādes, kurās ir iecelts publisks grāmatvedis, kas nav attiecināms uz *La Poste* gadījumu, tie tomēr apstiprina, ka praksē likvidētas PIRK tiesības un pienākumi tiek nodoti valstij vai juridiskai personai, kas pārņem iestādes uzdevumu.

(245) Komisija secina, ka minētā analīze parāda, ka publiskās iestādes kreditors var būt drošs par to, ka līdz ar iestādes darbības pārtraukšanu tā prasījums netiks atcelts.

(246) Tomēr izklāsts būtu nepilnīgs, ja netiktu izskatīts jautājums par to, vai, līdzīgi kā privāto tiesību pēctecības gadījumā, saistību pārņēmējs var atteikties no pēctecības, īpaši ja parādsaistības ir pārāk lielas. Šķiet, ka administratīvajos tiesību aktos ir paredzēta ļoti ierobežota iespēja atteikties no pēctecības.

(247) Saskaņā ar *S. Carpi-Petit* ([112]): "pretēji civiltiesībām, kas paredz iespēju visiem tiesību pēctečiem iespēju izvēlēties, tā nav plaši ievērots princips administratīvajās pēctecības tiesībās. Tajās šī iespēja ir paredzēta tikai atsevišķiem tiesību pēctečiem atkarībā no veiktās darbības veida. Tādējādi nav izvēles iespējas attiecībā uz nodošanu, kas ir pilnīgas un vienkāršas darbības pārtraukšanas sastāvdaļa. Savukārt ar aizstāšanu saistītu nodošanu izvēles iespēja ir atkarīga no de cujus iepriekšējas esības." Attiecībā uz pilnīgu un vienkāršu darbības pārtraukšanu *S. Carpi-Petit* savā izsmeļošajā pētījumā secina, ka "administratīvajās tiesībās arī nav paredzēta valsts izvēles iespēja. Tas nozīmē, ka attiecībā uz izvēles tiesību esību vai neesību visvienkāršākais neapšaubāmi ir gadījums, kurā publiskās iestādes darbība tiek pārtraukta, nenododot tās uzdevumu. Šajā gadījumā pārņēmēja vienmēr ir valsts. Ja tā atsakās no likvidētās publiskās iestādes atstātajiem īpašumiem, tie nenovēršami paliek bez uzraudzības, kas nav pieļaujams. Turklāt nav iespējams pēctecības atbildību piedēvēt citam kapitālam. Tāpēc publiskās iestādes pilnīgas un vienkāršas likvidācijas gadījumā nepastāv iespēja izvēlēties."

(248) Ja runa ir par gadījumiem, kuros notiek aizstāšana uzdevuma izpildē, "administratīvajās pēctecības tiesībās ir paredzēti divi aizstāšanas veidi. Pirmajā gadījumā attiecīgās funkcijas veikšanai tiek izveidota juridiska persona, kas aizstāj fizisko personu – *de cujus*. Tātad tā ir vispārēja pēctecības pārņēmēja. Tāpēc ir dabiski, ka tai netiek dotas izvēles tiesības."

(249) Komisijas eksperte norāda, ka pret šo argumentāciju attiecībā uz publisko iestāžu pilnīgas un vienkāršas likvidācijas gadījumu, likvidējot to uzdevumu, varētu iebilst tādējādi, ka neiespējamība valstij atteikties no īpašumiem nenozīmē, ka tā nevar atteikties no parādsaistībām. Tomēr šķiet, ka publisku personu gadījumā neiespējamība atteikties no pēctecības galvenokārt ir saistīta ar vispārējos tiesību aktos paredzēto publisko iestāžu statusu, nevis neiespējamību atstāt īpašumus bez pārvaldības.

(250) Ņemot vērā savas ekspertes viedokli, Komisija secina, ka praksē publisko iestāžu, kuras veikušas konkrētu uzdevumu, darbības pārtraukšanas gadījumā to parādi vienmēr tiek nodoti citai publisko tiesību juridiskai personai. Šis fakts publisko iestāžu, pie kuriem ir pieskaitāms arī *La Poste*, kreditoriem rada pārliecību, ka tiem neatmaksātie prasījumi netiks atcelti.

C. ***Secinājums par valsts garantijas esību par labu La Poste***

(251) Pamatojoties uz elementiem, kas izmantoti, lai pierādītu garantijas esību attiecībā uz individuālo prasījumu atmaksu un La Poste pienākumu esības uzturēšanu, Komisija secina, ka:

— *La Poste* kreditoriem nav jāsaskaras ar ierastajiem šķēršļiem, kas izriet no privātajām tiesībām un publiskajām tiesībām un kas var apdraudēt prasījuma atmaksu,

— prasījuma atgūšanai *La Poste* kreditoriem ir iespēja izmantot specifiskas procedūras, kas pilnvaro valsti uzlikt parādā esošajai struktūrai par pienākumu atmaksāt prasījumu un attiecīgā gadījumā ļauj valstij palielināt *La Poste* līdzekļus prasījuma nomaksāšanai,

— saskaņā ar Francijas tiesību aktiem *La Poste* kreditori nepieļauj, ka *La Poste* varētu nonākt situācijā, kurā ilgstoši nepietiek līdzekļu,

— līdzekļu nepietiekamības gadījumā budžeta dokumenti paredz, ka valsts var piešķirt ārkārtas dotāciju valsts sektora struktūrām, tostarp *La Poste*,

— ja iepriekš aprakstītās procedūras neļauj kreditoram gūt apmierinošu iznākumu, tas var atsaukties uz valsts atbildību, lai panāktu pilnīgu prasījuma atmaksu,

— prakse liecina, ka gadījumā, ja iepriekš minēto rīcību izpilde aizkavējas, kreditors var būt drošs, ka tā prasījums netiks atcelts, pat ja *La Poste* piedzīvotu organiskas izmaiņas.

(252) Šīs specifiskās iezīmes ir cieši saistītas ar *La Poste* kā publiskas iestādes statusu.

(253) Saskaņā ar iepriekš aprakstītajām procedūrām valsts ir kā pēdējās instances garantijas devēja, pie kuras vērsties pēc palīdzības. Tāpēc var pamatoti secināt, ka *La Poste* ir pieejama neierobežota Francijas valsts garantija tā publiskās iestādes statusa dēļ.

(254) Neierobežota valsts garantija par labu *La Poste* nozīmē valsts līdzekļu nodošanu 2008. gada paziņojuma par garantijām 2.1. punkta izpratnē ([113]). *La Poste* nemaksā nekādu prēmiju par šo garantiju, un valsts atsakās no atlīdzības, kas parasti ir saistīta ar garantijām. No otras puses, garantija rada iespējamu prasījuma risku attiecībā uz valsts līdzekļiem, kā rezultātā tai var nākties atmaksāt *La Poste* parādus ([114]).

(255) Visbeidzot, neierobežota valsts garantija par labu *La Poste* ir piedēvējama valstij, jo tā izriet no *La Poste* publisko tiesību subjekta statusa, valsts tiesību aktos paredzētā principa un diviem tiesību aktiem, proti, 1985. gada 25. janvāra likuma, kas vēlāk kļuva par Komerckodeksu, un 1980. gada 16. jūlija likuma, kā arī tā piemērošanas pasākumiem.

4.1.2. SELEKTĪVAS PRIEKŠROCĪBAS ESĪBA

(256) Garantija ir būtisks valsts atbalsta elements, pateicoties kuram *La Poste* ir pieejami labvēlīgāki kredīta nosacījumi nekā gadījumā, ja tiktu vērtēts tikai tā veikums (a). Ņemot vērā garantijas neierobežotību, nav iespējams aprēķināt tirgus prēmijas summu, kas *La Poste* būtu jāmaksā valstij, un līdz ar to nav iespējams piemērot Francijas iestāžu piedāvāto retrocesijas pasākumu (b). Labvēlīgākie kredīta nosacījumi, kas *La Poste* ir pieejami, pateicoties valsts netiešajai garantijai, ir uzskatāmi par selektīvu priekšrocību (c).

a) **Garantija ir būtisks valsts atbalsta elements, pateicoties kuram *La Poste* ir pieejami labvēlīgāki kredīta nosacījumi nekā gadījumā, ja tiktu vērtēts tikai tā veikums.**

1. *Kredīta nosacījumi tiek noteikti, īpaši pamatojoties uz finanšu novērtējumu.*

(257) Kredīta nosacījumi tiek noteikti, īpaši pamatojoties uz finanšu novērtējumu ([115]): jo vairāk tiek samazināts uzņēmuma reitings pieaugoša maksātnespējas riska dēļ, jo lielāka kļūst ieguldītāja pieprasītā atlīdzība. Savukārt, ja uzņēmumam ir ļoti zems maksātnespējas risks, tas varēs aizņemties ar ļoti izdevīgiem nosacījumiem.

2. *Pretēji Francijas iestāžu apgalvojumam reitinga aģentūras uzskata, ka garantija ir noteicošais valsts atbalsta elements La Poste, pateicoties kuram tas var saņemt augstāku reitingu nekā, ja to vērtētu, tikai vadoties pēc tā veikuma.*

i) *La Poste* finanšu novērtējumu ietekmē garantija, kas ir būtisks valsts atbalsta *La Poste* elements.

α) Reitinga aģentūru analīzes ([116]) attiecībā uz valsts garantijas esību par labu *La Poste*

(258) 2004. gada 22. novembra pētījumā par valsts atbalsta ietekmi uz pasta komersantu reitingu *Standard and Poor's* norāda, ka *La Poste* juridiskais statuss, kas nodrošina tam valsts pēdējās instances garantiju, piešķir *La Poste* saistībām Francijas Republikas likumos paredzēto pēdējā līdzekļa garantiju ([117]).

(259) 2007. gada 3. aprīlī *Standard and Poor's* apstiprināja savu secinājumu, saskaņā ar kuru publiskas iestādes statuss piešķir *La Poste* Francijas valsts pēdējā līdzekļa garantiju, pat ja šī garantija nav tūlītēja un tieša, un tas atspoguļojas vērtējuma diferenciācijā starp *La Poste* un Francijas Republiku ([118]).

(260) Savukārt cita vadošā reitinga aģentūra *Fitch* 2006. gada 31. martā, laikā, kad tā apstiprināja *La Poste* piešķirto novērtējumu AAA, atgādināja, ka *La Poste* ir valsts grupa, kurai ir pieejamas Francijas valsts garantijas priekšrocības.

(261) Tomēr *Fitch* 2008. gada 17. aprīlī pazemināja *La Poste* novērtējumu uz AA, pamatojot lēmumu ar to, ka "*La Poste* publiskā operatora statuss nav pamatojums tam, ka tā reitings tiek automātiski saskaņots ar valstij piešķirto reitingu". Lai gan *Fitch* norāda, ka tas "iepriekš nepieņem netiešas valsts garantijas esību", tomēr apgalvo, ka "likumos noteiktais valsts pienākums uzņemties *La Poste* saistības paliek spēkā". Šajā saistībā Komisija atgādina, ka, raugoties no Eiropas Savienības tiesību viedokļa, nav nozīmes tam, vai valsts pienākums uzņemties *La Poste* saistības izriet no tā, ko valsts tiesību aktos dēvē par garantiju, vai no vienkārša likumos noteikta pienākuma. Abos minētajos piemēros, raugoties no Eiropas Savienības tiesību viedokļa, eksistē valsts garantija (sk., piemēram, 2008. gada paziņojumu par garantijām, kurā ir paskaidrots, ka valsts garantijas var būt saistītas ar paša uzņēmuma juridisko formu un ietvert to, ka valsts sedz zaudējumus ([119])).

(262) *Fitch* 2009. gada 4. septembra rakstā norāda ([120]): "Tomēr, kā jau aģentūra bija norādījusi LP reitinga pazemināšanas laikā no "AAA" uz "AA" 2008. gadā, tā neatzīst netiešas valsts garantijas esību par labu *LP* likviditātes jautājumā. Kopš 2006. gada patiešām valsts atbalsta mehānismus var aktivizēt tikai tad, ja likviditātes vajadzības atbilst Eiropas noteikumiem konkurences jomā; līdz ar to *LP* publiska operatora statuss vairs nav pamatojums tam, ka tā reitings tiek automātiski saskaņots ar valstij piešķirto reitingu. Tādējādi vairs netiek nodrošināta pieeja Valsts kases avansiem likviditātes krīzes gadījumā, un tas var būtiski aizkavēt valsts atbalsta sniegšanu attiecīgas vajadzības gadījumā." Tāpēc *Fitch* uzskata, ka garantiju likviditātes jautājumā kopš 2006. gada vairs nevar aktivizēt, jo tā neatbilst Eiropas Savienības noteikumiem konkurences jomā. Tas apstiprina to, ka minētā aģentūra uzskata, ka pirms minētā datuma šāda garantija pastāvēja un to varēja aktivizēt. *Fitch* skatījumā īpaši svarīga ir Komisijas 2006. gada 26. februāra vēstule, kurā tā informēja Franciju par sākotnējiem secinājumiem attiecībā uz valsts neierobežotas garantijas esību ([121]). Tomēr *Fitch* neņem vērā to, ka šajā vēstulē Komisija atzīst garantiju par esošu atbalstu un ka 2006. gada 26. februāra vēstulē ir sniegts vien sākotnējs un neierobežojošs novērtējums attiecībā uz šādas garantijas esību, neliekot šķēršļus tās piemērošanai attiecīgas vajadzības gadījumā. Līdz ar to, ja garantija pastāvēja pirms 2006. gada, ar Komisijas 2006. gada 26. februāra vēstuli minētās garantijas esība un aktivizēšanas iespēja netika atcelta. Tas būtu iespējams tikai tādā gadījumā, ja pašu garantiju atceltu vai nu Francija vai Komisija, pamatojoties uz juridiski saistošu aktu. Secināms, ka, pat ja *Fitch* kļūdaini uzskata, ka Komisijas vēstule nosaka garantijas spēkā neesību, *Fitch* par spīti tam atzīst "augsto atbalsta līmeni, ko *LP* var saņemt no sava pilnvarotāja, kā arī pārliecinošo varbūtību, ka šāds atbalsts vajadzības gadījumā tiks sniegts".

β) *La Poste* finanšu novērtējumu ietekmē garantija, kas ir būtisks valsts atbalsta *La Poste* elements

(263) *Standard and Poor's* un *Fitch* analīžu un metožu izpēte liecina, ka garantija, kā valsts atbalsta noteicošais elements, ietekmē finanšu novērtējumu.

— *Standard and Poor's* (*S & P*) metodes

(264) Iepriekšminētajā pētījumā par valsts atbalsta ietekmi uz pasta komersantu reitingu *S & P* skaidro, ka tā nosaka metodes, kas pielietojamas pasta komersanta reitinga noteikšanai, atkarībā no paredzamā valsts atbalsta apjoma attiecīgajam komersantam. *S & P* izšķir pasta komersantus, kam pienākas valsts atbalsts (piemēram, Francijas un Itālijas pasts), un pasta komersantus, kam nepienākas nekāds valsts atbalsts (piemēram, *Deutsche Post* un *TNT*). Pasta komersantu, kam pienākas valsts atbalsts, grupā *S & P* nodala trīs apakšgrupas:

— subjekti, kuru reitings ir tāds pats kā akcionārei valstij: šajā grupā ietilpst subjekti, kas ir lielā mērā integrēti valdības mehānismā un kuri nevar kļūt par iespējamu privatizācijas objektu; šajā grupā nav klasificēts neviens pasta komersants,

— subjekti, kuru reitings ir zemāks nekā akcionārei valstij nelabvēlīgu izmaiņu dēļ (līdz pat divām kategorijām, tas ir, 6 iezīmēm (*notches*)): tie ir subjekti, kam ir pašnoteikšanās tiesības savā darbībā, tomēr tās ir iestādes, kas ir veidotas uz valsts politikas bāzes un kas saņem ievērojamu tiešu vai netiešu finansiālu atbalstu, pat ja pastāv augsts nedrošības līmenis attiecībā uz minētā atbalsta līmeni un ātrumu ([122]); *La Poste* bija klasificēts šajā grupā, vismaz līdz pētījuma publicēšanas brīdim,

— subjekti, kuru reitinga pamatā ir paša subjekta veikums, palielinot reitingu atkarībā no valsts atbalsta. Klasificēšana trešajā grupā nozīmē, ka pasta komersantam ir pieejams valsts atbalsts, tomēr tas vairāk izpaužas kā politika, noteikumi vai iespējama intervence steidzamības gadījumā, nevis kā regulāra un tieša finanšu dotācija.

(265) Tajā pašā pētījumā *S & P* paskaidro, ka tā novērtē valsts sniegto atbalstu pasta komersantam (no kā izriet metodoloģija minētā komersanta reitinga un visbeidzot novērtējuma noteikšanai), balstoties uz četriem faktoriem, kas minēti šādā secībā: komersanta statuss, privatizācijas varbūtība, tā pārvaldība un kontroles sistēma. Attiecībā uz statusu *S & P* atsaucas tieši uz *La Poste* gadījumu, uzsverot "ārkārtīgi spēcīgo" valsts atbalstu un uzreiz pēc tam piebilstot, ka *La Poste* ir piemērojama Francijas Republikas likumos paredzētā pēdējās instances garantija ([123]).

(266) Tālāk *S & P* apraksta valsts sniegtā "ārkārtīgi spēcīgā" atbalsta ietekmi uz *La Poste*, kas izpaužas kā likumos paredzētā pēdējās instances garantija. Minētā ārkārtīgi spēcīgā atbalsta dēļ *S & P* uzskata, ka *La Poste* reitingu varētu noteikt, vadoties pēc Francijas Republikas reitinga, pieļaujot pazeminājumu par ne vairāk kā trīs kategorijām, tas ir, 6 iezīmēm (*notches*). Reitings, ko *S & P* piešķīra *La Poste*, tiesa gan pakāpeniski samazinot to, nekad nav bijis zemāks par 4 iezīmēm (*notches*) salīdzinājumā ar Francijas Republikas reitingu (AAA) ([124]).

(267) Komisija, pamatojoties uz iepriekš minēto, secina, ka *La Poste* pieejamā valsts garantija ir būtisks elements *S & P* novērtēšanas procesā, jo tādējādi *La Poste* ir pieejams "ārkārtīgi spēcīgs atbalsts" no valsts puses. Tieši šā "ārkārtīgi spēcīgā" atbalsta dēļ *S & P* piemēro *La Poste* lejupvērsto (*top-down*) metodi. Ja *S & P* piemērotu augšupvērsto (*bottom-up*) metodi vai – vēl sliktāk – nepalielinātu *La Poste* reitingu, pamatojoties uz valsts atbalsta esību, kā tas ir *Deutsche Post* un *TNT* gadījumā, *La Poste* būtu vēl zemāks reitings nekā patlaban. Pētījumā par valsts atbalsta ietekmi uz pasta komersantu reitingu *S & P* konstatē, ka *Deutsche Post* un *TNT* tirdzniecības un finanšu rezultāti ir labāki nekā *La Poste*. Tomēr *S & P* pētījumā minētais *Deutsche Post* un *TNT* reitings ir zemāks nekā *La Poste* reitings. Līdz ar to, ja *La Poste* darbību novērtētu atbilstoši tā veikumam, tā reitings būtu zemāks nekā patlaban, kas ir iespējams, pateicoties "ārkārtīgi spēcīgajam" valsts atbalstam, ko *S & P* pamato ar likumā paredzētās pēdējās instances garantijas esību.

— Jaunākie reitingi

(268) *La Poste* novērtējumā 2007. gada 3. aprīlī *S & P* piemin izmaiņas kapitāla struktūrā, kas nozīmēja, ka ir notikušas izmaiņas statusā un vairs nav piemērojama garantija, kas bija reitingā ietverts elements ([125]). *S & P* piebilst, ka tā jau ir ņēmusi vērā iespējamās ilgtermiņa izmaiņas iepriekšminētajos trīs elementos (kapitāla struktūra, juridiskais statuss un garantija). Kamēr nav notikušas šīs izmaiņas, *S & P* turpina piemērot lejupvērstu (*top-down*) metodi. Iepriekšējā punktā jau bija izklāstīts, ka, pateicoties šai metodei, *La Poste* var iegūt un arī iegūst labāku reitingu, nekā tas būt iespējams, balstoties uz paša *La Poste* veikumu.

(269) Tomēr Komisija atzīst, ka tajā pašā 2007. gada 3. aprīļa analīzē *S & P* uzsver, ka *La Poste* reitingu neietekmēja Komisijas ieteikums, jo *S & P* uzskata, ka izmaiņas *La Poste* statusā nenozīmē obligātu valsts atbalsta samazinājumu, kas ir *La Poste* reitinga pamatā, un to pierāda nesenie valdības lēmumi ([126]). Komisija uzsver, ka garantija nav vienīgais elements, ko *S & P* ņem vērā, nonākot pie secinājuma, ka *La Poste* ir pieejams spēcīgs valsts atbalsts, kas attaisno lejupvērstās (*top-down*) metodes pielietojumu. Šie elementi var mazināt spiedienu uz *La Poste* statusu, kuri liek *S & P* paredzēt izmaiņas statusā un garantijas zaudējumu ilgtermiņa perspektīvā. Tomēr *S & P* tik un tā uzskata garantiju par būtisku valsts atbalsta elementu, kas ietekmē reitingu.

(270) 2009. gada 21. janvāra novērtējumā, kas tika veikts pēc tam, kad Francijas Republikas prezidents 2008. gada 18. decembrī paziņoja par likumprojektu, saskaņā ar kuru *La Poste* tiek pārveidots par akciju sabiedrību, *S & B* pazemināja *La Poste* reitingu līdz A+ ar negatīvu perspektīvu. Negatīvās perspektīvas pamatojums bija nākamo divu gadu laikā gaidāmās iespējamās izmaiņas uzņēmuma juridiskajā statusā un īpašumtiesībās ([127]). *S & P* skatījumā šīs iniciatīvas varētu ierobežot valsts iespējas komersantam vajadzības gadījumā sniegt ārkārtas atbalstu. Jau atkal kā liecība par valsts spēcīgu atbalstu *La Poste* tiek minēts tā statuss, ar kuru saistīta garantija.

— *Fitch* vērtējums

(271) *Fitch* pamatoja novērtējumu AAA, kas bija piešķirts *La Poste* līdz 2008. gada 17. aprīlim, ar to, ka *La Poste* ir valsts grupa, kam ir piemērojama Francijas valsts garantija.

(272) 2006. gada 4. oktobrī – dienā, kad Komisija ieteica Francijai vairs nenodrošināt *La Poste* neierobežotu garantiju, kas *La Poste* līdz tam bija pieejama kā publisko tiesību juridiskai personai – reitinga aģentūra *Fitch* pārskatīja reitingu un samazināja to (no stabila AAA uz negatīvu AAA), pamatojoties uz to, ka "*Eiropas Komisijas ieteikums ir interpretējams kā pirmā jūtamā liecība par spiedienu uz* La Poste *juridisko statusu un līdz ar to tā reitingu*". Minētais reitinga pazeminājums, kā arī *Fitch* norādītais pamatojums parāda saikni starp *La Poste* statusu un tam piemērojamo garantiju, no vienas puses, un *Fitch* piešķirto reitingu, no otras puses.

(273) 2008. gada 17. aprīlī *Fitch* pazemināja novērtējumu līdz AA. Tomēr *Fitch* turpina piemērot lejupvērsto (*top-down*) metodi, pamatojot to tādējādi, ka *La Poste* ir valsts sektora iestāde. Iepriekš jau bija norādīts, ka *Fitch* pamato savu lēmumu ar to, ka "*La Poste* publiskā operatora statuss vairs nav pamatojums tam, ka tā reitings tiek automātiski saskaņots ar valstij piešķirto reitingu". *Fitch* paskaidro, ka tagad *La Poste* reitinga pamatā ir attiecības, kas pastāv starp tā mātesuzņēmumu – konkrētajā gadījumā valsti – un tā meitasuzņēmumu, kas ir *La Poste*. *Fitch* arī šobrīd izmanto lejupvērsto (*top-down*) metodi: *La Poste* vairs nav tāds pats novērtējums kā valstij, tomēr, ņemot vērā spēcīgo valsts atbalstu *La Poste*, kura būtisks elements ir pienākums uzņemties tā saistības, *La Poste* reitings izriet no valsts vērtējuma, nevis tikai no paša uzņēmuma ekonomiskā stāvokļa. Šī pieeja un attiecīgais reitings tika apstiprināti 2009. gada 4. septembra novērtējumā.

— Secinājumi

(274) Ņemot vērā iepriekšējās analīzes, Komisija secina, ka vismaz līdz 2008. gadam *Fitch* un *S & P* likumā paredzēto valsts pēdējās instances garantiju par labu *La Poste* uzskata par būtisku valsts sniegtā atbalsta *La Poste* elementu. Tieši šā atbalsta dēļ reitinga aģentūras pielietoja lejupvērsto (*top-down*) metodi, kā rezultātā *La Poste* tika piešķirts augstāks reitings, nekā būtu iespējams, ja tiktu novērtēts tikai tā veikums. Tāpēc Komisija uzskata, ka garantija ir vai bija būtisks *La Poste* reitinga elements, pat ja tas nav vienīgais elements. Tā kā *Fitch* un *S & P* ir divas ievērojamākās reitinga aģentūras un tā kā tirgū, lai izvērtētu attiecīgajai iestādei piešķiramo kredītu, tiek ņemts vērā to noteiktais vērtējums, šo aģentūru (vienas vai otras, vai abu) vērtējums, kas ir labāks par to, kas būtu piešķirts garantijas neesības gadījumā, var radīt *La Poste* tādu priekšrocību, ko tas nebūtu ieguvis parastos tirgus nosacījumos.

ii) Francijas iestāžu argumentu atspēkojums

α) Netiešās garantijas esības būtiskā nozīme to subjektu reitingā, kuriem ir piemērojami 1980. gada likuma noteikumi, nav pretrunā ar secinājumu, saskaņā ar kuru minēto subjektu reitings var būt zemāks nekā attiecīgās valsts reitings

(275) Francijas iestādes nepiekrīt 1980. gada 16. jūlija likuma noteikumu ekonomiskajai ietekmei, iebilstot, ka gadījumā, ja aģentūru interpretācijā šā likuma noteikumi nosaka valsts garantijai pielīdzināma mehānisma izveidi par labu attiecīgo juridisko personu kreditoriem, nav saprotams, kā vietējām pašpārvaldēm varētu piešķirt vērtējumu BBB+ vai AA-. Turklāt Francijas iestādēm nav saprotams, kā *La Poste* var piešķirt zemāku reitingu nekā valstij, ja tam ir pieejama valsts garantija ([128]).

(276) Šajā saistībā Komisija atsaucas uz *S & P* 2004. gada 22. novembra analīzi par valsts atbalsta ietekmi uz pasta subjektu reitingu, 2006. gada 14. jūnija analīzi par subjektu, kas ir saistīti ar valsti, reitingu ([129]), kā arī 2007. gada pētījumu par *La Poste*. Saskaņā ar minētajām analīzēm uzņēmuma, kam ir pieejams spēcīgs valsts atbalsts, reitings izriet no valstij piešķirtā reitinga, tomēr to var pazemināt par divām kategorijām (vai 6 iezīmes (*notches*)), ja ir iespējama vidēja vai ilgtermiņa attīstība minētā uzņēmuma un valsts finanšu attiecībās ([130]). To, ka *La Poste* ir zemāks reitings nekā valstij, var izskaidrot ar faktu, ka *S & P* paredz valsts atbalsta samazinājumu nākamajos gados, un tas skaidri apliecina to, ka valsts atbalsts, kura būtiska sastāvdaļa ir garantija, dod *La Poste* iespēju saņemt labāku novērtējumu, nekā tas būtu iespējams citā gadījumā.

(277) *S & P* piebilst, ka 1991. gadā *La Poste* kļuva par autonomu publisko tiesību subjektu ar publiskas iestādes statusu un līdz ar to *La Poste* pienākas valsts pēdējās instances garantija attiecībā uz tā saistībām, taču ne tūlītēja un tieša garantija, ko atspoguļo atšķirība *La Poste* un Francijas Republikas vērtējumā ([131]). Tādējādi, lai gan *S & P* pazemināja *La Poste* reitingu attiecībā pret valsts reitingu, tā uzskata, ka *La Poste* ir pieejama netieša valsts garantija publiskas iestādes statusa dēļ, un tas tiešā veidā ietekmē reitinga noteikšanā izmantoto metodi.

(278) Iepriekšminētie iemesli paskaidro, kāpēc *S & P* nolēma diferencēt *La Poste* un valsts reitingu. Tomēr Komisijai nav pienākuma pieņemt nostāju attiecībā uz analīzi par iemesliem, kāpēc pastāv atšķirība starp valsts un vietējo pašpārvalžu reitingu, jo minētais jautājums nav šīs izmeklēšanas priekšmets.

β) Francijas iestādes nonāk pie kļūdainiem secinājumiem, jo to argumentācija nepamatojas uz *ceteris paribus* pieņēmumu

(279) Francijas iestādes uzskata, ka reitinga aģentūru analīžu pamatā ir nevis juridiska analīze, bet gan subjektīvs novērtējums par to, kāds būtu valsts atbalsts *La Poste* grūtību gadījumā. Lai atspēkotu šo apgalvojumu, Francija atsaucas uz *S & P* 2007. gada 3. aprīļa analīzi. Iepriekš jau bija minēts, ka *S & P* šajā analīzē norāda, ka pēc tam, kad Komisija vēstulē paziņoja par ieteikumu izbeigt garantiju, *La Poste* reitings palika nemainīgs, jo *S & P* uzskatīja, ka izmaiņas tā statusā nenozīmē, ka samazinātos valsts spēcīgais atbalsts, kas ir *La Poste* reitinga pamatā un ko apstiprināja valdības nesen pieņemtie lēmumi ([132]).

(280) Komisija atzīst, ka garantija nav vienīgais elements, ko *S & P* ņem vērā, nonākot pie secinājuma, ka *La Poste* ir pieejams spēcīgs valsts atbalsts, kas attaisno lejupvērstās (*top-down*) metodes pielietojumu. Šajā konkrētajā gadījumā valdības nesen pieņemtie lēmumi, jo īpaši attiecībā uz ierēdņu pensiju finansējuma jautājuma atrisināšanu, *La Poste* rezervēto pakalpojumu saglabāšanu, atbalstu "A" krājgrāmatiņu izplatīšanai un pasta tarifu paaugstināšanu (kas arī uzskatāmi par valsts iestādes aktiem vai pat valsts atbalstu), varēja kompensēt Komisijas ieteikuma vēstules ietekmi. Tas nenozīmē, ka reitinga aģentūras nav ņēmušas vērā Komisijas ieteikuma vēstuli un – vispārīgākā ziņā – spiedienu uz izmaiņām *La Poste* statusā un līdz ar to *La Poste* pieejamo garantiju. Minētais spiediens, protams, ir ņemts vērā un analizēts kā atbalsta, ko valsts varētu sniegt *La Poste*, vājināšanās: tātad tas ietekmē reitingu. Šā iemesla dēļ 2006. gada 4. oktobrī – dienā, kad Komisija pieprasīja Francijai vairs nenodrošināt *La Poste* neierobežotu garantiju, kas tam līdz šim bija pieejama kā publisko tiesību juridiskai personai – reitinga aģentūra *Fitch* pārskatīja reitingu un pazemināja to (no stabila AAA uz negatīvu AAA), pamatojoties uz to, ka "Eiropas Komisijas ieteikums ir interpretējams kā pirmā jūtamā liecība par spiedienu uz *La Poste* juridisko statusu un līdz ar to tā reitingu", un tas apstiprina, ka juridiskajam statusam ir būtiska nozīme.

(281) Lai uzsvērtu nepieciešamību argumentācijā izmantot *ceteris paribus* pieņēmumu, Komisija atgādina, ka *S & P* tajā pašā 2007. gada vērtējumā precizēja, ka izmaiņas *La Poste* īpašumtiesībās (un līdz ar to garantijas zaudēšana) kļūtu par iemeslu izmaiņām metodē, ko pielieto reitinga noteikšanai, tomēr šīs izmaiņas ne obligāti nenozīmētu, ka mainītos *La Poste* reitings, ņemot vērā paredzamo *La Poste* iekšējās situācijas uzlabojumu nākamajos gados ([133]). Šķiet, tas apstiprina, ka minētā statusa neesības gadījumā *La Poste* būtu jāuzlabo sava iekšējā situācija, lai saglabātu tādu pašu reitingu. Savukārt gadījumā, ja *La Poste* iekšējā situācija paliktu nemainīga, valsts atbalsta vājināšanās *La Poste* kļūtu par iemeslu tā reitinga pazemināšanai ([134]).

γ) Francijas iestāžu argumenti, kuru mērķis ir pierādīt to, ka *La Poste* statuss un no tā izrietošā garantija nav vienīgie elementi, ko reitinga aģentūras ir ņēmušas vērā, nekādā gadījumā nepadara Komisijas argumentāciju par nepamatotu

(282) Lielākā daļa Francijas iestāžu piezīmju, kuru mērķis bija pierādīt šķietamo "garantijas ietekmes neesību uz *La Poste* reitingu" ([135]), pierāda tikai to, ka garantija nav vienīgais elements, ko reitinga aģentūras ir ņēmušas vērā. Komisija tam piekrīt: secinājums, saskaņā ar kuru reitinga aģentūras ir ņēmušas vērā garantiju, nosakot pasta komersantu vērtējumu, ir pamatots. Turklāt Francijas iestādes argumentācijā nepamatojas uz *ceteris paribus* pieņēmumu.

— Francijas iestāžu argumenti, kas izriet no aģentūru doktrīnas par pasta uzņēmumu reitingu

(283) Francijas iestādes analizē reitinga aģentūru pielietotās metodes, vadoties pēc *S & P* paziņojuma par valsts atbalsta ietekmi uz pasta komersantu reitingu ([136]). Tās uzsver, ka *S & P* aprakstītajā klasifikācijā piederību 1. kategorijai raksturo daudzi kritēriji, bet to vidū nav novērtējamā komersanta statuss. Līdz ar to Francijas iestādes secina, ka reitinga aģentūru skatījumā statuss nav būtiska novērtējuma sastāvdaļa.

(284) Komisija apstrīd šo analīzi un norāda, ka *S & P* skaidri paredz, ka komersantu statuss ir viens no galvenajiem elementiem valsts atbalsta intensitātes novērtēšanā (sk. 264. līdz 267. apsvērumu par *S & P* metodēm).

(285) Francijas iestādes uzsver, ka *S & P* iekļāva Itālijas pastu un *La Poste* vienā un tajā pašā kategorijā, lai gan Itālijas pastam ir privāto tiesību statuss un tā finanšu rādītāji neattaisno iekļaušanu šajā kategorijā ([137]).

(286) Secinājums, saskaņā ar kuru reitinga aģentūra var uzskatīt pasta komersantu ar privāto tiesību statusu, konkrētajā gadījumā *Poste Italiane*, par spēcīga valsts atbalsta saņēmēju un klasificēt tajā pašā grupā, kurā ir *La Poste*, neatspēko Komisijas argumentu, ka reitinga aģentūras ir ņēmušas vērā garantijas esību, kura izriet no *La Poste* statusa. Komisija atzīst, ka pasta uzņēmumi, piemēram, *Poste Italiane*, var tikt klasificēti tajā pašā kategorijā, kurā ir iekļauts *La Poste*, pat tad, ja tiem nav pieejama garantija, bet ir citi elementi, kas liecina par to, ka tiem ir spēcīgs valsts atbalsts. Lai parādītu, ka garantijai nav nekādas ietekme uz reitingu, būtu bijis jāpierāda, ka *Poste Italiane* un *La Poste* atrodas ļoti līdzīgā situācijā attiecībā uz dažādiem elementiem, kurus reitinga aģentūras ņem vērā, lai novērtētu valsts atbalstu, un ka vienīgā atšķirība starp abiem uzņēmumiem ir garantijas pieejamība *La Poste*. Citiem vārdiem sakot, lai salīdzināmam būtu jēga, ir nepieciešams konstatēt, ka pārējie apstākļi ir vienādi, taču Francijas iestādes to nav izdarījušas.

(287) Turklāt, pat ja Francijas iestādes būtu pierādījušas, ka *Poste Italiane* un *La Poste* atrodas ļoti līdzīgā situācijā, atskaitot garantijas esību par labu *La Poste* (tomēr tas netika pierādīts), ir jākonstatē, ka *S & P* jebkurā gadījumā atšķirīgi vērtē Itālijas un Francijas valsts sniegtā atbalsta pakāpi attiecīgajām pasta iestādēm. *S & P* uzskata, ka iespējamais Itālijas valsts atbalsts *Poste Italiane* ir "spēcīgs", savukārt Francijas valsts sniegtais atbalsts *La Poste* ir "ārkārtīgi spēcīgs" ([138]). Komisija neizslēdz, ka šajā atšķirīgajā novērtējumā ir jūtama garantijas ietekme, par kuras esību *S & P* atgādina tajā pašā vērtējumā uzreiz pēc apgalvojuma, ka *La Poste* ir pieejams ārkārtīgi spēcīgs atbalsts ([139]). Katrā ziņā nav pamatojuma izteikt secinājumu par iemesliem, kuru dēļ *Poste Italiane* īslaicīgi bija piešķirta tāda pati kategorija kā *La Poste*. No vienas puses, šī konkrētā procedūra tiek veikta citu iemeslu dēļ. No otras puses, reitinga aģentūrām novērtēšanas laikā ir jāņem vērā ļoti daudzi un dažādi iemesli, līdz ar to nav iespējams izdarīt secinājumus par likumā paredzētās pēdējās instances garantijas esības vai neesības konkrēto ietekmi uz reitingu.

— Francijas iestāžu argumenti, kuru pamatā ir reitingi privātajā nozarē

(288) Francijas iestādes atgādina, ka "privātajā nozarē ir ļoti daudz gadījumu, kuros meitasuzņēmuma reitings ir cieši saistīts ar mātesuzņēmuma reitingu". Līdz ar to tās secina, ka šāda veida pieeja nav tikai publiskajam statusam raksturīga iezīme.

(289) Komisija neapstrīd, ka meitasuzņēmuma reitings var būt saistīts ar mātesuzņēmuma reitingu, tostarp privātajā nozarē, un īpaši ņemot vērā atbalstu, ko mātesuzņēmums ir gatavs nodrošināt meitasuzņēmumam un kas var izpausties kā mātesuzņēmuma sniegta garantija. Šis arguments tikai apstiprina Komisijas analīzi. Tas parāda, ka publiskas iestādes statuss, kā arī no tā izrietošā garantija ir elements, kas apliecina valsts atbalstu, kuru reitinga aģentūras ņēma vērā *La Poste* vērtējumā.

— Francijas iestāžu argumenti, kuru pamatā ir *La Poste* reitings

(290) Francijas iestādes uzsver arī to, ka *S & P* 2005. gadā pazemināja *La Poste* reitingu līdz AA- ar stabilu perspektīvu, lai gan nebija notikušas nekādas izmaiņas statusā. Francijas iestādes secina, ka *La Poste* reitings nebija atkarīgs no tā statusa ([140]). Francijas iestādes atsaucas arī uz *S & P* 2007. gada 3. aprīļa piezīmēm par *La Poste*, no kurām izriet, ka divi *S & P* pieminētie elementi par labu reitingam ir publiskā dienesta uzdevumu tautsaimnieciskā nozīme un "spēcīgs akcionāru atbalsts" (*strong shareholding backing*), nevis statuss ([141]).

(291) Kā jau iepriekš norādīts, Komisija atzīst, ka garantijas esība nav vienīgais elements, kuru reitinga aģentūras ņem vērā, novērtējot atbalsta apjomu, ko valsts iestādes ir gatavas sniegt grūtībās nonākušam uzņēmumam. Balstoties uz *S & P* pētījumu par valdības atbalsta ietekmi uz pasta komersantu reitingu ([142]), Komisija tomēr norādīja, ka reitinga aģentūras ņem vērā garantijas esību kā būtisku valsts sniegtā atbalsta *La Poste* elementu.

(292) Šajā saistībā Komisija iebilst pret Francijas iestāžu analīzi, saskaņā ar kuru "spēcīgais akcionāru atbalsts" (*strong shareholding backing*), kuru *S & P* ir pieminējusi savā 2007. gada 3. aprīļa paziņojumā, ir nošķirams no publiskā statusa un garantijas jautājuma. No pētījuma par valsts atbalsta ietekmi uz pasta komersantu reitingu izriet, ka statuss un garantija ir galvenie elementi, kas izmantoti valsts sniegtā atbalsta *La Poste* izvērtēšanai.

(293) Komisija arī iebilst pret to, kā Francijas iestādes interpretējušas 2007. gada aprīļa paziņojumu, saskaņā ar ko *S & P* izvēlējās lejupvērsto (*top-down*) metodi, vienīgi balstoties uz pieņēmumu, ka valstij arī turpmāk piederēs 100 % *La Poste* akciju vidējā termiņā, nevis balstoties uz *La Poste* publisko tiesību statusu un ar to saistīto garantiju. Komisija atgādina, ka reitingā *S & P* acīmredzami ir ņēmusi vērā "iespējamās izmaiņas kapitāla struktūrā", kas saskaņā ar *S & P* formulējumu nozīmēs valsts iestādes statusa un ar to saistītās garantijas zaudēšanu ([143]). Tāpēc ir skaidrs, ka *S & P* skatījumā nozīme ir ne tikai izmaiņām kapitāla struktūrā, bet arī sekām (publiskā statusa un garantijas zaudēšana), jo izmaiņas kapitāla struktūrā ir nozīmīgākais solis ceļā uz *La Poste* pieaugošo autonomiju attiecībā pret valsti.

3. La Poste *faktiskie kredīta saņemšanas nosacījumi*

(294) Francijas iestādes apgalvo, ka Komisijas paziņojumam par garantijas esību un līdz ar to tās nākotnē paredzamo atcelšanu nav nekādas ietekmes uz *La Poste* finansēšanas nosacījumiem. Obligāciju aizņēmuma emisijas laikā 2006. gada oktobrī, uzreiz pēc tam, kad Komisija bija publiskojusi ieteikumu par piemērotajiem pasākumiem, *La Poste* ieguva likmes (*mid-swap*) starpību (*spread*) ([144]) 12 bāzes punktu apmērā emisijai uz 15 gadiem un 4 bāzes punktu apmērā emisijai uz 7 gadiem. Iepriekšējās obligāciju emisijas laikā, kas tika īstenota 2004. gadā un ietvēra saistību uzņemšanos uz 15 gadiem, likmes starpība bija 8 bāzes punkti. Francijas iestādes uzskata, ka *La Poste* finansēšanas nosacījumi nav atkarīgi no *de jure* vai *de facto* garantijas.

(295) Komisija uzskata, ka Francijas iestāžu secinājumam, saskaņā ar kuru Komisijas paziņojumam nebija nekādas ietekmes uz finansējuma nosacījumiem, nav pamatojuma, jo ir konstatējama starpības (*spread*) pasliktināšanās, tās vērtībai mainoties no 8 uz 12 punktiem.

(296) Turklāt, pat ja starpība (*spread*) būtu samazinājusies, kas nenotika, Komisija apšauba iespējamos secinājumus par Komisijas paziņojuma ietekmi uz *La Poste* finansējuma izmaksām, jo ieguldītāji ņēma vērā arī citus elementus, piemēram, *La Poste* finanšu struktūru, kas laika posmā no 2004. līdz 2006. gadam varēja būt mainījusies.

(297) Turklāt, pat ja finansēšanas nosacījumi pirms un pēc Komisijas paziņojuma bija identiski vai arī to atšķirība bija nenozīmīga, tas nekādā gadījumā nepierāda, ka garantija neietekmē kredīta nosacījumus. Francijas iestāžu pieminētās emisijas laikā *La Poste* pieejamā garantija bija klasificēta kā esošais atbalsts. Tāpēc tā palika spēkā un sedza emisijas. Attiecīgā gadījumā garantija var kļūt par nelikumīgu atbalstu, tikai sākot no šajā lēmumā noteiktā datuma, no kura tā tiek atcelta.

(298) Visbeidzot, tā kā Komisija pierādīja, ka garantija, kas izriet no *La Poste* statusa, var radīt tam priekšrocības un pozitīvi ietekmēt tā reitingu, Komisija uzskata, ka tai nav jāpierāda konkrēta minētās garantijas ietekme pagātnē. Saskaņā ar iedibinātu valsts atbalsta režīma principu Komisijai nav jāpierāda atbalsta faktiskā ietekme, jo tādā gadījumā dalībvalstis, kas nav paziņojušas par atbalstu, atradīsies labākā situācijā salīdzinājumā ar dalībvalstīm, kas par to ir paziņojušas ([145]). Dalībvalstij, kas paziņotu par neierobežotu garantiju, nāktos aizliegt pasākumu tikai tā iespējamās ietekmes dēļ, savukārt valstij, kas nebūtu par to paziņojusi, būtu iespēja aizstāvēties, pierādot, ka konkrētajā gadījumā garantija tās saņēmējam nav radījusi nekādu priekšrocību. Turklāt, tāpat kā attiecībā uz jauniem pasākumiem, Komisijai ir jāizvērtē esošo pasākumu saderība ar Līguma noteikumiem no nākotnes perspektīvas, un tai nav noteikti jāpierāda, ka pagātnē pasākuma sekas nebija saderīgas ar Līgumu ([146]). Turklāt Komisija nevar pieprasīt tādu priekšrocību atlīdzināšanu, ko radījis esoša atbalsta pasākums. Līdz ar to nav jāpierāda garantijas konkrētā ietekme uz kredīta nosacījumiem.

b) **Ņemot vērā garantijas neierobežotību, nav iespējams aprēķināt tirgus prēmijas summu, kas *La Poste* būtu jāmaksā valstij, līdz ar ko nav iespējams piemērot Francijas iestāžu piedāvāto retrocesijas pasākumu.**

(299) Pamatojoties uz iepriekšminēto, Komisija secina, ka *La Poste* pieejamā garantija ir neierobežota ilguma, summas un apjoma ziņā un nav atlīdzināta. Turklāt tā aptver gan vispārējo pasta pakalpojumu, gan liberalizētās darbības. Komisija uzskata, ka, ņemot vērā neierobežoto valsts garantiju par labu *La Poste* un saskaņā ar Komisijas lēmumu pieņemšanas praksi ([147]), nav iespējams aprēķināt tirgus prēmijas summu, kas *La Poste* būtu jāmaksā valstij par minētās neierobežotās garantijas piešķiršanu. Attiecībā uz jebkura veida garantiju atbalstu uzskata par piešķirtu tad, kad attiecīgā garantija tiek izmantota. Neierobežotas garantijas gadījumā, kas var aptvert visus uzņēmuma parādus uz neierobežotu laiku, nav iespējams iepriekš noteikt piešķiramā atbalsta summu un līdz ar to aprēķināt atbilstošu tirgus prēmiju. ([148]) Tāpēc nav piemērojams Francijas iestāžu ierosinātais retrocesijas pasākums.

c) **Labvēlīgākie kredīta nosacījumi, kas *La Poste* ir pieejami, pateicoties valsts netiešajai garantijai, ir uzskatāmi par selektīvu priekšrocību.**

(300) Priekšrocība ir selektīva, jo *La Poste* konkurentiem tā nav pieejama: tiem tiek piemērotas sanācijas un likvidācijas procedūras ar tiesas uzraudzību; tiem nav pieejama neierobežota valsts garantija, kas saistīta ar publiskas iestādes statusu.

4.1.3. KONKURENCES IZKROPĻOJUMS UN IESPĒJAMĀ IETEKME UZ TIRDZNIECĪBU

(301) Analizētā pasākuma ietekmē var tikt samazinātas *La Poste* darbības izmaksas, kā rezultātā *La Poste* tiktu radītas priekšrocības, un tādējādi izkropļota konkurence LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Turklāt, ņemot vērā to, ka nozarēs, kurās *La Poste* darbojas – īpaši jāmin pasta sūtījumu piegāde, neadresēta piegāde, kā arī tādu vēstuļu piegāde, kuru piegādi nodrošina ne tikai *La Poste* – aktīvi notiek Kopienas iekšējā tirdzniecība, šādiem pasākumiem var būt negatīva ietekme uz uzņēmumiem, kas veic līdzīgu saimniecisko darbību Francijā vai vēlas tādu attīstīt. Šajā ziņā ir jāņem vērā, ka, piemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīvu 97/67/EK par kopīgiem noteikumiem pasta pakalpojumu iekšējā tirgus attīstībai un pakalpojumu kvalitātes uzlabošanai, kas grozīta ar Direktīvu 2002/39/EK un Direktīvu 2008/6/EK ([149]) (turpmāk tekstā – "Pasta direktīva"), Francijā visiem pasta pakalpojumiem ir jāpiemēro konkurences nosacījumi vēlākais no 2011. gada 1. janvāra. Ņemot vērā šos apstākļus, neierobežotas valsts garantijas esība par labu *La Poste* var izkropļot konkurenci un ietekmēt tirdzniecību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

4.1.4. SECINĀJUMS PAR TO, VAI PASĀKUMS IR ATBALSTS

(302) Valsts garantija par labu *La Poste*, kas izriet no tā publiskās iestādes statusa, paredz valstij piedēvējamu valsts līdzekļu nodošanu un izkropļo vai draud izkropļot konkurenci un tirdzniecību starp dalībvalstīm par labu *La Poste*. Komisija secina, ka šī garantija ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

4.2. *SADERĪBA*

(303) Ņemot vērā to, ka analizētais pasākums ietilpst LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas jomā, ir jānosaka, vai Komisija minēto pasākumu var atzīt par saderīgu ar izņēmumiem, kas paredzēti LESD 107. panta 2. un 3. punktā un 106. panta 2. punktā.

(304) Šķiet, ka valsts neierobežotā garantija par labu *La Poste* neatbilst nevienam no LESD 107. panta 2. punktā paredzēto izņēmumu piemērošanas nosacījumiem, jo analizētā pasākuma pamatā nav neviens no šajos izņēmumos paredzētajiem mērķiem.

(305) Saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta a) apakšpunktu atbalsta pasākumu var uzskatīt par saderīgu ar iekšējo tirgu, ja tas veicina ekonomikas attīstību tādos Kopienas reģionos, kur dzīves līmenis ir ārkārtīgi zems vai kur valda liels bezdarbs. Ņemot vērā to, ka valsts neierobežotā garantija par labu *La Poste* ir individuāls pasākums, kas tiek piešķirts brīvi un kuram nav reģionālu mērķu, ka tas nav ierobežots laikā, nav saistīts ar ieguldījumiem un nav degresīvs, tam nav piemērojams LESD 107. panta 3. punkta a) apakšpunktā paredzētais izņēmums.

(306) Attiecībā uz LESD 107. panta 3. punkta b) un d) apakšpunktā paredzētajiem izņēmumiem attiecīgais atbalsts nav paredzēts, lai veicinātu kāda svarīga projekta īstenošanu visas Eiropas interesēs vai novērstu nopietnus traucējumus Francijas tautsaimniecībā. Valsts neierobežotā garantija par labu *La Poste* nav arī paredzēta, lai atbalstītu kultūru un kultūras mantojuma saglabāšanu.

(307) LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktā paredzētais izņēmums paredz, ka atbalstu var uzskatīt par saderīgu, ja tas veicina konkrētu saimniecisko darbību vai konkrētu tautsaimniecības jomu attīstību, ja tam nav tāds nelabvēlīgs iespaids uz tirdzniecības apstākļiem, kas ir pretrunā ar kopīgām interesēm. Valsts neierobežotā garantija par labu *La Poste* neattiecas ne uz ieguldījumiem, nedz jaunu darba vietu radīšanu, tāpēc tā ir uzskatāma par darbības un beznosacījumu atbalstu. Saskaņā ar Komisijas lēmumu pieņemšanas praksi Komisija nevar uzskatīt, ka minētais atbalsts ir paredzēts, lai veicinātu konkrētu saimniecisko darbību vai konkrētu tautsaimniecības jomu attīstību.

(308) Visbeidzot, valsts neierobežoto garantiju par labu *La Poste* nevar uzskatīt par saderīgu, balstoties uz LESD 106. panta 2. punktu. Šis izņēmums paredz, ka uz uzņēmumiem, kas sniedz pakalpojumus ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi vai kas darbojas kā dalībvalstu fiskāli monopoli, attiecas Līgumā ietvertie noteikumi un jo īpaši noteikumi par konkurenci, ja šo noteikumu piemērojums *de iure* vai *de facto* netraucē veikt šiem uzņēmumiem uzticētos konkrētos uzdevumus. Tirdzniecības attīstība nedrīkst tikt ietekmēta tādā mērā, ka tas kaitētu Eiropas Savienības interesēm.

(309) Saskaņā ar Francijas tiesību aktiem *La Poste* ir uzticēti sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas pienākumi. Līdz ar to pasta komersants var saņemt finansiālu kompensāciju vai izmantot atsevišķas priekšrocības, atkāpjoties no noteiktiem vispārēji piemērojamu tiesību aktu noteikumiem. Tomēr minētie finanšu pasākumi vai priekšrocības ir jāierobežo tādā apjomā, cik tas ir nepieciešams, lai atlīdzinātu *La Poste* papildu izmaksas, kas tam radušās sabiedrisko pakalpojumu pienākumu pildīšanas rezultātā.

(310) Kopienas nostādnes valsts atbalstam attiecībā uz kompensāciju par sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu paredz nosacījumus, saskaņā ar kuriem Komisija uzskata šādu kompensāciju par saderīgu ar LESD 106. panta 2. punktu. Izmaksātā kompensācija jo īpaši nedrīkst pārsniegt sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas izmaksas, ņemot vērā ar tiem saistītos ieņēmumus, kā arī saprātīgu peļņu par šo pienākumu veikšanu.

(311) Šajā gadījumā attiecīga analīze nozīmētu valsts neierobežotās garantijas par labu *La Poste* tirgus vērtības noteikšanu, lai pārbaudītu, vai tās vērtība nepārsniedz vispārējo pasta pakalpojumu sniegšanas neto izmaksas. Tomēr, ņemot vērā to, ka minētā garantija ir neierobežota, šādu analīzi nav iespējams veikt, un tas izslēdz LESD 106. panta 2. punktā paredzētā izņēmuma piemērošanu.

(312) Turklāt, pat ja šāda vērtības noteikšana būtu iespējama, to varētu attiecināt tikai uz darbībām, kas ietilpst "vispārējo pasta pakalpojumu" pienākumos. Taču valsts neierobežotā garantija savā pašreizējā formā aptver visas *La Poste* darbības, tostarp darbības, kas nav ietvertas "vispārējo pasta pakalpojumu" pienākumos.

(313) Komisija uzskata, ka šā iemesla dēļ tirdzniecības attīstība tiek ietekmēta, kaitējot Eiropas Savienības interesēm.

(314) Turklāt Francija nav pieminējusi elementus, kas pierādītu pasākuma saderību ar LESD 107. panta 2. vai 3. punktu vai 106. panta 2. punktu, bet ir aprobežojusies tikai ar garantijas esības apstrīdēšanu. Līdz ar to tā nav pierādījusi atbalsta saderību, lai gan saskaņā ar judikatūru tai ir pierādīšanas pienākums.

(315) Secināms, ka attiecīgais pasākums, pat ja tajā tiktu veikti grozījumi saskaņā ar Francijas priekšlikumiem par 1980. gada likuma piemērošanas dekrēta precizēšanu un *La Poste* līgumos, kas paredz parādsaistības, tiktu iekļauts ierobežojošs noteikums, ir uzskatāms par esošu valsts atbalstu Regulas (EK) Nr. 659/1999 1. panta b) punkta izpratnē, un saskaņā ar Komisijas lēmumu pieņemšanas praksi attiecībā uz valsts neierobežotām garantijām, kas piešķirtas uzņēmumiem, kuri atbild par tautsaimniecisku darbību veikšanu ([150]), minētais atbalsts neatbilst nevienam no LESD paredzēto izņēmumu piemērošanas nosacījumiem. Līdz ar to iepriekšminētā valsts neierobežotā garantija nav saderīga ar iekšējo tirgu.

4.3. *NEITRALITĀTE ATTIECĪBĀ UZ ĪPAŠUMTIESĪBU SISTĒMU*

(316) Līdz ar šo secinājumu Komisija nekādā veidā neapšauba *La Poste* piederību valstij, kā arī neapstrīd tā publisko tiesību juridiskas personas statusu. Komisija vienkārši uzskata, ka problemātiska ir garantija, kas pašreizējā Francijas tiesību aktu situācijā izriet no šā statusa attiecībā uz *La Poste*.

(317) Saskaņā ar LESD 345. pantu Eiropas Savienībai ir neitrāla nostāja attiecībā uz īpašumtiesību sistēmu dalībvalstīs, un neviens Līguma noteikums nerada šķērsli tam, ka valstij (pilnībā vai daļēji) pieder uzņēmumi. Tomēr konkurences noteikumi ir vienlīdz lielā mērā piemērojami gan privātiem, gan valsts uzņēmumiem. Nevienam no abiem minētajiem uzņēmumu veidiem nevar tikt radītas vai atņemtas priekšrocības, piemērojot šos noteikumus. Šajā konkrētajā gadījumā garantija izriet nevis no uzņēmuma īpašumtiesībām, bet juridiskā statusa. Dalībvalstis var brīvi izvēlēties uzņēmumu juridisko formu, tomēr tām, izdarot izvēli, ir jāievēro Līgumā paredzētie konkurences noteikumi. Piemēram, tikai tas, ka valsts garantija ir automātiski saistīta ar konkrētu juridisko statusu, neliedz garantiju uzskatīt par valsts atbalstu saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu, ja ir izpildīti piemērojamie nosacījumi ([151]). LESD 345. pants neietekmē šāda secinājuma izdarīšanu. Gluži pretēji, piemērojot konkurences scenāriju, neitralitātes princips nozīmētu, ka ir jāatceļ jebkādas nepamatotas priekšrocības par labu valsts uzņēmumiem un par sliktu to privātajiem konkurentiem. Tieši šādu pieeju Komisija ievēroja, piemēram, Vācijas publisko kredītiestāžu gadījumā ([152]), kā arī *EDF* gadījumā ([153]).

4.4. *LIKUMPROJEKTS PAR LA POSTE UN PASTA DARBĪBĀM*

(318) Francijas iestādes ar 2009. gada 31. jūlija vēstuli iesniedza Komisijai likumprojektu par *La Poste* un pasta darbībām, ko Ministru padome bija pieņēmusi 2009. gada 29. jūlijā un kurā bija paredzēta *La Poste* pārveidošana par akciju sabiedrību no 2010. gada 1. janvāra.

(319) Drīz pēc tam tika pieņemti grozījumi šajā likumprojektā, nosakot, ka *La Poste* tiks pārveidota par akciju sabiedrību 2010. gada martā.

(320) Grozītā likumprojekta, ar ko tiek grozīts 1990. gada 2. jūlija Likums Nr. 90-568 par *La Poste* un *France Telecom* sabiedrisko pakalpojumu organizēšanu, 1. panta otrajā daļā ir noteikts, ka: "Publisko tiesību juridiskā persona *La Poste* no 2010. gada 1. marta tiek pārveidota par akciju sabiedrību ar nosaukumu *La Poste* (..)."

(321) Francijas iestādes precizēja, ka, pārveidojot *La Poste* par akciju sabiedrību, tam būs piemērojamas vispārējās tiesībās noteiktās sanācijas un likvidācijas procedūras, kas piemērojamas grūtībās nonākušiem uzņēmumiem.

(322) Komisija piekrīt, ka *La Poste* faktiska pārveidošana par akciju sabiedrību, kas ir paredzēta Francijas valsts iestāžu nosūtītajā likumprojektā, atcels tam pieejamo neierobežoto garantiju. Komisija uzskata, ka šāda pārveidošana ir pasākums, kas saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem var atcelt valsts atbalstu, kas šobrīd ir pieejams *La Poste*.

(323) Ir paredzēts, ka Parlaments pieņems minēto likumprojektu 2010. gada janvārī. Komisija 2006. gada 4. oktobrī saskaņā ar procedūras regulas 18. pantu pieprasīja atcelt neierobežoto garantiju vēlākais līdz 2008. gada 31. decembrim. Tomēr, ņemot vērā konkrētos apstākļus un to, ka pārrunas ar Francijas iestādēm ieilga līdz 2009. gada oktobrim, kā arī laiku, kas nepieciešams, lai apstiprinātu tiesību aktus, ar kuriem tiek izbeigta minētā garantija, Komisija uzskata, ka ir pamatoti pieprasīt Francijas iestādēm atcelt neierobežoto garantiju vēlākais līdz 2010. gada 31. martam,

IR PIEŅĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Neierobežotā valsts garantija, ko Francija piešķīrusi *La Poste*, ir valsts atbalsts, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu. Francijai šis atbalsts jāatceļ vēlākais līdz 2010. gada 31. martam.

2. pants

Komisija uzskata, ka *La Poste* faktiska pārveidošana par akciju sabiedrību atcels minēto neierobežoto garantiju, kura tam ir pieejama. Neierobežotās garantijas faktiska atcelšana vēlākais līdz 2010. gada 31. martam ir piemērots pasākums, lai saskaņā ar Eiropas Savienības tiesību aktiem izbeigtu 1. pantā minēto valsts atbalstu.

3. pants

Francija divu mēnešu laikā no šā lēmuma paziņošanas dienas informē Komisiju par šā lēmuma izpildīšanai veiktajiem un plānotajiem pasākumiem.

4. pants

Šis lēmums ir adresēts Francijas Republikai.

Briselē, 2010. gada 26. janvārī

Komisijas vārdā –
Komisijas locekle
Neelie KROES

(1) Sākot no 2009. gada 1. decembra, EK līguma 87. un 88. pants ir kļuvis attiecīgi par Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 107. un 108. pantu. Abos gadījumos to noteikumi būtībā ir identiski. Šā lēmuma nolūkos atsauces uz LESD 107. un 108. pantu attiecīgā gadījumā jāsaprot kā atsauces uz attiecīgi EK līguma 87. un 88. pantu.

(2) OV C 135, 3.6.2008., 7. lpp.

(3) Lieta N 531/05, Pasākumi saistībā ar *La Banque Postale* izveidi un darbību (OV C 21, 28.1.2006., 2. lpp.).

(4) OV L 83, 27.3.1999., 1. lpp.

(5) Ņemot vērā to, ka atbalsta atzīšana par esošu atbalstu jau bija pamatota 93. līdz 97. apsvērumā Lēmumā par atbalsta oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu (sk. 2. zemsvītras piezīmi) un to, ka Komisija nebija saņēmusi apsvērumus par šo jautājumu, Komisija vairs neizskata šo jautājumu un vienkārši apstiprina minētajā lēmumā ietverto sākotnējo vērtējumu.

(6) FROV, 1980. gada 17. jūlijs, 1799. lpp.

(7) FROV, 1981. gada 14. maijs.

(8) Sk. 2. zemsvītras piezīmi.

(9) FROV, 1990. gada 8. jūlijs.

(10) Francijā papildus publiskām iestādēm (valsts un vietējās pašpārvaldes) ir vēl divu veidu publisko tiesību juridiskās personas: publiskās iestādes un publiskās interešu grupas, kā noteikts 1982. gada 15. jūlija Likumā Nr. 82-610. Attiecībā uz "publiskajām iestādēm" var izšķirt divus galvenos iestāžu veidus: publiskās iestādes ar administratīvu raksturu (PIAR), kas nodrošina tradicionālo pārvaldes uzdevumu izpildi, un publiskās iestādes ar rūpniecisku vai komerciālu raksturu (PIRK), kas veic tautsaimniecisku darbību.

(11) Kasācijas instances tiesa nolēma, ka ir piemērojams Duē Apelācijas instances tiesas 1998. gada 22. oktobra nolēmumā noteiktais princips, saskaņā ar kuru *La Poste* ir pielīdzināms publiskai iestādei ar rūpniecisku vai komerciālu raksturu.

(12) 2003. gada ziņojumā Francijas Senātam Ekonomikas lietu komisija uzsver, ka "visiem ir zināms, ka kopš 1990. gada reformas *La Poste* galvenajai pārvaldei ir piemērojams publiskai iestādei ar rūpniecisku un komerciālu raksturu pielīdzināms statuss".

(13) Sk. īpaši Kasācijas instances tiesas 1987. gada 21. decembra (pirmās civillietu palātas) spriedumu.

(14) FROV, 1985. gada 26. janvāris, 1097. lpp.

(15) Administratīvā apelācijas tiesa, Parīze, 1991. gada 15. februāris, *JCP E1991, pan. 742*; Kasācijas instances tiesa, *Soc.* 1991. gada 6. novembris, *JCP E1992, pan. 85, Bull. V* Nr. 476.

(16) Runa ir par iepriekšminētā dekrēta 3-1. panta trešajā daļā minētajiem termiņiem.

(17) Dekrēta Nr. 2008-479 10. pantā ir paredzēts, ka, "ja pēc noteiktā termiņa beigām prasība nokārtot parādus nav izpildīta, valsts pārstāvis vai uzraudzības iestāde ieraksta izdevumus saistības neizpildījušās pašpārvaldes vai publiskās iestādes budžetā. Vajadzības gadījumā nepieciešamos līdzekļus ņem, vai nu samazinot apropriācijas, kuras paredzētas citiem izdevumiem un ir vēl pieejamas, vai arī palielinot līdzekļus. Ja astoņu dienu laikā pēc paziņošanas par apropriācijas ierakstu, vietējā pašpārvalde vai publiskā iestāde nav izdevusi rīkojumu par attiecīgo summu, valsts pārstāvis vai uzraudzības iestāde veic to administratīvā kārtā viena mēneša laikā."

([18]) FROV, 1990. gada 20. februāris.

([19]) Publiskās grāmatvedības oficiālais biļetens (*Bulletin officiel de la comptabilité publique*). *NOR: BUD R 02 00060 J*.

([20]) Sk. 2002. gada 18. jūlija Kodificējošā priekšraksta Nr. 02-060-M95 par valsts iestāžu ar rūpniecisku un komerciālu raksturu finanšu un grāmatvedības regulējumu 3. nodaļu, Publiskās grāmatvedības oficiālais biļetens (*Bulletin officiel de la comptabilité publique*).

([21]) Sk. IV nodaļas B daļu "Kādus tiesiskos pasākumus vajadzētu paredzēt?", 21. lpp.

([22]) *ERAP* tika radīta 1965. gadā, un tā ir PIRK, kuras mērķis ir pēc valsts pieprasījuma piedalīties enerģijas, farmācijas un telekomunikāciju nozares uzņēmumu darbībā.

([23]) Sk. rakstu "*Fitch* piešķir sākotnējo novērtējumu AAA *ERAP EMTN* programmai, kurai garantēti 10 miljardi euro" (*Fitch attribue la note préliminaire AAA au programme EMTN garanti de EUR 10 MD de ERAP*). Rakstu var aplūkot *ERAP* tīmekļa vietnē: www.erap.fr/pdf/CP_Fitch_Ratings_fr.pdf

([24]) Sk. rakstu "*Moody's* piešķir novērtējumu AAA *ERAP EMTN* programmai, kurai garantēti 10 miljardi euro" (*Moody's attribue la notation Aaa au programme d'EMTN de l'ERAP portant sur 10 milliards d'euros*). Rakstu var aplūkot *ERAP* tīmekļa vietnē: www.erap.fr/pdf/CP_Fitch_Ratings_fr.pdf

([25]) Piemērojot 1990. gada 2. jūlija Likuma Nr. 90-568 15. pantu, *La Poste* grāmatvedībai ir piemērojami noteikumi, kas ir attiecināmi uz komercuzņēmumiem.

([26]) Sk. rakstu "*Fitch* piešķir sākotnējo novērtējumu AAA *ERAP EMTN* programmai, kurai garantēti 10 miljardi euro" (*Fitch attribue la note préliminaire AAA au programme EMTN garanti de EUR 10 MD de ERAP*).

([27]) Sk. īpaši Francijas valsts iestāžu 2006. gada 24. aprīļa, 2006. gada 6. decembra, 2007. gada 16. janvāra, 2007. gada 1. februāra un 2007. gada 19. marta vēstuli.

([28]) Sk. Francijas valsts iestāžu 2008. gada 23. janvāra vēstules III daļu.

([29]) Valsts padome, 1938. gada 1. aprīlis, Albas viesnīcas sabiedrība (*Société de l'hôtel d'Albe*), Valsts padomes dokumentu krājums, 341. lpp. Sk. lēmuma par procedūras uzsākšanu 33. apsvērumu.

([30]) Valsts padome, 1999. gada 10. novembris, Kampoloro ostas pārvaldības sabiedrība (*Société de gestion du port de Campoloro*), Valsts padomes dokumentu krājums, 348. lpp.; Valsts padome, 2005. gada 18. novembris, Kampoloro ostas pārvaldības sabiedrība, Valsts padomes dokumentu krājums, 515. lpp. Sk. lēmuma par procedūras uzsākšanu 34. apsvērumu.

([31]) FROV Nr. 177, 2001. gada 2. augusts, 12480. lpp.

([32]) Sk. Francijas valsts iestāžu 2008. gada 23. janvāra paziņojuma IIIB daļu un 2009. gada 27. oktobra apsvērumus.

([33]) Sk. Francijas valsts iestāžu 2009. gada 27. oktobra paziņojumu.

([34]) *D. Labetoulle, La responsabilité des AAI dotées de la personnalité juridique: coup d'arrêt à l'idée de "garantie de l'Etat"*; *RJEP/CJEG* Nr. 635, 2006. gada oktobris.

([35]) Sk. Francijas valsts iestāžu 2008. gada 23. janvāra vēstules IV daļu.

([36]) Sk. Francijas valsts iestāžu 2008. gada 23. janvāra vēstules 78. punktu.

([37]) *P. Bon, Le Préfet face à l'inexécution par une collectivité territoriale d'un jugement la condamnant pécuniairement*; *RFDA* – 2006. gada marts–aprīlis, 341. lpp. *C. Landais* un *F. Lenica, Le pouvoir de substitution du préfet en cas d'inexécution de la chose jugée par les collectivités territoriales*; *AJDA*, 2006. gada 23. janvāris, 137. lpp.

([38]) Valsts padome, 1999. gada 10. novembris, Kampoloro ostas pārvaldes sabiedrība, minēts iepriekš.

([39]) Valsts padome, 2005. gada 18. novembris, Kampoloro ostas pārvaldes sabiedrība, minēts iepriekš.

([40]) Valsts padome, 1923. gada 30. novembris, dokumentu krājums, 789. lpp.

(*) Lai garantētu, ka netiek izpausta konfidenciāla informācija, atsevišķas teksta daļas ir izlaistas. Attiecīgās daļas ir apzīmētas ar daudzpunkti kvadrātiekavās, kurām seko viena zvaigznīte.

([41]) Komisijas paziņojums par EK līguma 87. un 88. panta piemērošanu valsts atbalstam garantiju veidā (OV C 71, 11.3.2000., 14. lpp.).

([42]) Francijas iestādes uzskata, ka ar šo kritēriju ievērošanu pietiek, lai noraidītu jebkādas priekšrocības esību, bet tā nav nepieciešama. Jo īpaši nebūtu saprātīgi uzskatīt, ka iespējamu šaubu rašanās attiecībā uz maksātnespējas gadījumā piemērojamo procedūru varētu kļūt par pamatu labākiem finanšu nosacījumiem.

([43]) Komerckodeksa L 643-11. pants.

([44]) "*Category 1: equalization of ratings with those of the state owner. This first category includes those entities (..), generally loss making or with poor financial profiles, and extremely unlikely to be privatized (..) given the nature of their activity, as well as their home country's economic, social and political environment. None of the postal companies currently rated by Standard & Poor's falls into this category (..).*" (1. kategorija: reitinga pielīdzināšana valsts īpašnieka reitingam. Pirmā kategorija ietver tos subjektus (..), kas kopumā strādā ar zaudējumiem vai kuriem ir vājš finansiālais profils, kas diez vai jebkad tiks privatizēti (..), ņemot vērā to darbības veidu, kā arī mītnes valsts ekonomisko, sociālo un politisko vidi. Šobrīd šajā kategorijā neietilpst neviens no *Standard & Poor's* vērtētajiem pasta uzņēmumiem.)

([45]) "*Category 2: notching down with respect to the state owner's rating. (..) La Poste and Poste Italiane currently fall within this category.*" (2. kategorija: reitinga pazemināšana, ņemot vērā valsts īpašnieka reitingu. (..) *La Poste* un *Poste Italiane* šobrīd ietilpst šajā kategorijā.)

([46]) "*Category 3: notching up from the postal entity's stand-alone rating. (..) The entity's postal activities are still a key public service, but the clear aim of the entity is to achieve a high level of operational and financial independence, either through privatization or commercial autonomy (state ownership, but independent management) (..)*" (3. kategorija: reitinga paaugstināšana, balstoties uz pasta iestādes atsevišķo reitingu. (..) Subjekta pasta darbības aizvien ir svarīgs sabiedriskais pakalpojums, bet subjekta skaidri noteiktais mērķis ir panākt augsta līmeņa darbības un finansiālu neatkarību caur privatizāciju vai komerciālu autonomiju (atrašanās valsts īpašumā, bet neatkarīga pārvaldība).)

([47]) "*Standard & Poor's Ratings Services lowered its counterparty credit (..) ratings on French issuer AGF (..) to "A" from "A+" (..), following a review of AGF's parent, the Munich-based Allianz group (AA-/Negative/A-1+). (..)The downgrade of AGF, the holding company, is not specific to any issues within the French franchise and generally reflects the Allianz group's financial leverage and fixed-charge coverage, which are increasingly aggressive relative to the group's ratings and are a result of the group's weakened consolidated capital base and reduced earnings.*" (*Standard & Poor's* reitinga dienesti pazemināja darījumu partnera kredīta (..) reitingu Francijas emitentam *AGF* (..) no "A+" uz "A" (..) pēc *AGF* mātesuzņēmuma Minhenē reģistrētās *Allianz* grupas reitinga pārskatīšanas (AA-/Negatīvs/A-1+). (..) Kontrolakciju sabiedrības *AGF* reitinga pazeminājums nav īpaši saistīts ar Francijas franšīzes lietām un kopumā atspoguļo *Allianz* grupas finansiālo nozīmi un noteiktas maksas nodrošinājumu, kas kļūst aizvien agresīvāki attiecībā pret grupas reitingu, un izriet no grupas novājinātās konsolidētā kapitāla bāzes un samazinātiem ieņēmumiem.)

([48]) "*The ratings also take into account the unchallenged status of both it and its parent, Germany-based Volkswagen Financial Services AG (VWFS), as core and captive finance entities to VW*" et "*the ratings on VW Bank could moderately diverge (generally not more than one notch) from the ratings on VW or VWFS; currently only its outlook differs.*" (Reitingā tiek ņemts vērā arī tā un tā Vācijas mātesuzņēmuma *Volkswagen Financial Services AG* (*VWFS*) neapstrīdētais statuss, tā kā tie ir galvenie un ierobežotie *VW* finanšu subjekti. (..) *VW Bank* reitings varētu nedaudz atšķirties (kopumā ne vairāk kā par vienu iezīmi) no *VW* vai *VWFS* reitinga; šobrīd atšķiras tikai to perspektīva.)

([49]) "*The ratings on Germany-based Volkswagen Financial Services AG (VWFS) are based on its unchallenged status as a core subsidiary of German automaker Volkswagen AG (VW; A-/Negative/A-2) and reflect its strategic importance for and close operational integration into its parent.*" (Vācijas mātesuzņēmuma *Volkswagen Financial Services AG* (*VWFS*) reitinga pamatā ir neapstrīdētais Vācijas automobiļu ražotāja *Volkswagen AG* galvenās filiāles statuss (*VW*; A-/Negatīvs/A-2), un atspoguļo tā stratēģisko nozīmi un ciešo saikni ar mātesuzņēmumu.)

([50]) "Tāda uzņēmuma, kas saņem būtisku valsts atbalstu, novērtējumu (..) var samazināt par 2 kategorijām, ja ir iespējama minētā uzņēmuma un valsts finanšu attiecību attīstība vidējā termiņā vai ilgtermiņā."

([51]) Līdzīgi Francijas valsts iestādes uzskata, ka "spēcīgajam valsts atbalstam", uz ko Komisija atsaukusies lēmuma par procedūras uzsākšanu 84. apsvērumā, nav nekāda sakara ar uzņēmuma statusu vai jebkādu garantijas mehānismu, bet tas norāda uz lēmumiem, piemēram, par *La Banque Postale* (Pasta banka) izveidi vai pensiju finansējuma reformu, kuru mērķis ir nodot *La Poste* rīcībā līdzekļus vienādu apstākļu radīšanai ar konkurentiem un nodrošināt godīgu konkurenci (*at arm's length*) attiecībās ar valsti. Tomēr daži no minētajiem pasākumiem paši par sevi ir valsts atbalsts un veido būtisku summu (sk. īpaši Komisijas 2007. gada 10. decembra Lēmumu par *La Poste* strādājošo ierēdņu pensiju finansējuma reformu). Līdz ar to tie nav uzskatāmi par valsts intereses rādītājiem *La Poste* attīstībā godīgas konkurences (*at arm's length*) apstākļos.

([52]) "*A change in the group's ownership structure would lead Standard & Poor's to shift to a bottom-up rating approach, focusing more on LP's stand-alone business and financial profiles. This rating approach may not necessarily translate into rating changes given the expected improvement in LP's stand-alone situation in the coming years.*" (Ja notiks izmaiņas grupas īpašumtiesībās, *Standard and Poor's* izmantos augšupejošu vērtēšanas pieeju *La Poste*, vairāk uzmanības pievēršot *La Poste* autonomās uzņēmējdarbības un finanšu profiliem. Šāda vērtēšanas pieeja nenozīmē, ka noteikti notiks izmaiņas reitingā, ņemot vērā nākamajos gados paredzamo uzlabojumu *La Poste* autonomajā situācijā.)

([53]) *"The ratings could come under pressure if the group significantly underperforms its operational and financial trajectory at the dawn of full postal deregulation, or if an ownership changes occur sooner than we expect."* (Reitings varētu tikt pakļauts spiedienam, ja grupa būtiski novirzās no tās darbības un finansiālās trajektorijas līdz ar pilnīgu ierobežojumu atcelšanu pasta nozarē vai arī ja izmaiņas īpašumtiesībās notiek ātrāk nekā prognozēts.)

([54]) *"The EC recently recommended that the French government end this guarantee by year-end 2008, which they believe provides LP with more favorable financing conditions than its competitors in a market in the process of being liberalized."* (EK nesen ieteica Francijas valdībai izbeigt šo garantiju līdz 2008. gada beigām, uzskatot, ka minētā garantija rada *LP* labvēlīgākus finansējuma apstākļus nekā konkurentiem tirgū, kurā norit liberalizācijas process.)

([55]) *"The ratings on La Poste were unaffected by this recommendation since we consider that a change in La Poste's status would not necessarily reflect a decrease in the strong state support that underpins LP's ratings and that has been reaffirmed by recent government decisions."* (Šis ieteikums neietekmēja *La Poste* reitingu, jo mēs uzskatām, ka izmaiņas *La Poste* statusā nenozīmēs samazinājumu spēcīgajā valsts atbalstā, kas ir *LP* reitinga pamatā un ko no jauna apstiprināja nesenie valdības lēmumi.)

([56]) Francijas valsts iestādes norāda, ka likmes (*mid swap*) starpība (*spread*) bija 12 bāzes punkti attiecībā uz emisiju uz 15 gadu termiņu (vai 33 punkti par *OAT*) un 4 bāzes punkti attiecībā uz emisiju uz 7 gadu termiņu. Salīdzinājumam Francijas valsts iestādes norāda, ka iepriekšējā obligāciju emisija 2004. gadā tika veikta, nosakot saistības uz 15 gadiem 580 milj. euro apmērā, kā rezultātā tika iegūta 8 punktu starpība (*spread*), pamatojoties uz likmi (*mid swap*). Likme (*mid swap*) ir piedāvātās likmes un banku ierosinātās likmes mediāna konkrētā brīdī konkrētiem starpbanku darījumiem pēc termiņiem, proti, parasti tā ir fiksēta likme, kuru banka ir gatava apmainīt pret 6 mēnešu *Euribor*. Minētā likme ir tirgus atsauces vērtība īpaši attiecībā uz obligāciju emisijām.

([57]) Dekrēts Nr. 81-501. Brīdī, kad Francijas valsts iestādes izteica savus priekšlikumus, piemērošanas dekrēts bija 1981. gada 12. maija Dekrēts Nr. 81-501, kas pieņemts, lai piemērotu 1980. gada 16. jūlija likumu par administratīvajās lietās pasludinātajām kavējuma naudām un par juridisko personu, uz kurām attiecas publiskās tiesības, izpildītajiem spriedumiem un Valsts padomes "Ziņojumu un pētījumu nodaļu".

([58]) Valsts padome, 1998. gada 16. novembris, *Sille* lieta: "Vispirms ņemot vērā to, ka saskaņā ar pirmās instances tiesnešu lēmumu, ka, kaut arī valsts varu var saukt pie atbildības, pat stingras atbildības gadījumā, pamatojoties uz pilsoņu vienlīdzību publisko pienākumu priekšā, gadījumā, ja likumīgi veikts pasākums rada fiziskai vai juridiskai personai īpašus zaudējumus un tiem ir noteikta smaguma pakāpe, tas tā nav *Sille* kunga konkrētajā gadījumā, jo, pildot nekustamā īpašuma profesionāļa pienākumus, viņš nedrīkstēja ignorēt profesionālo risku, kas ir neatņemami saistīts ar nekustamā īpašuma programmas īstenošanu, kura bija izstrādāta konkrētajam gadījumam un kuras īstenošanai bija jāveic īpaši grozījumi teritoriju izmantojuma plānošanas noteikumos un jāiegūst pašvaldības piekrišana, un viņa pienākums bija paredzēt iespēju, ka negatīvu publiskās apspriedes rezultātu un negatīvas attieksmes pret projektu gadījumā pašpārvalde no tā atteiksies, un, ņemot vērā šo risku un pilnībā apzinoties tā iemeslu, viņam nebija tiesību apgalvot, ka viņam ir radīts ārkārtējs kaitējums un ka pašpārvaldei ir pienākums piedalīties smago seku, ar kurām viņš saskārās projekta noraidījuma rezultātā, kompensēšanā."

([59]) Valsts padome, 1996. gada 10. jūlijs, *Meunier* lieta: "Ņemot vērā ka, no izvēles uzsākt uzņēmējdarbību šādā vietā un mēra vēstules par zemes kustības iespējamību, izriet, ka ieinteresētā persona bija uzņēmusies nestabilitātes risku, kam bija pakļauta tās būve, administratīvā apelācijas tiesa veica neatkarīgu novērtējumu. Ņemot vērā to, ka situācijas, kurai ieinteresētā persona sevi apzināti pakļāva, radītie zaudējumi nedod tai tiesības uz kompensāciju, šī tiesa nepārkāpa noteikumus, kas regulē publisko personu atbildību."

([60]) Vairāk informācijas sk. lēmuma par procedūras uzsākšanu 11. līdz 13. apsvērumā.

([61]) OV C 155, 20.6.2008., 10. lpp.

([62]) Sk. šā lēmuma 3.1.1. A sadaļu.

([63]) Skatīt 29. zemsvītras piezīmi.

([64]) Skatīt 30. zemsvītras piezīmi.

([65]) Sk. Konstitucionālās padomes 2001. gada 25. jūlija Lēmuma Nr. 2001-448 110. punktu: "61. pantā, pamatojoties uz Konstitūcijas 34. pantu, varēja paredzēt pienākumu atļaut finanšu tiesību aktos valsts piešķirtās garantijas trīs gadu periodā, lai nodrošinātu skaidrību par tās finanšu saistībām, taču atļaujas neesība nenozīmē, ka attiecīgās garantijas nav spēkā; faktiski šādas sekas apdraudētu publisko pienākumu vienlīdzības principu un īpaši smaga pārkāpuma gadījumā – īpašumtiesības; no parlamenta darba izriet, ka 61. panta mērķis ir nodrošināt Parlamentam informāciju par valsts piešķirtajām garantijām, nevis apdraudēt tās garantijas, kas piešķirtas iepriekš, bet kurām atļauja nav dota paredzētajā termiņā; ņemot vērā minētos nosacījumus, 61. pants nav pretrunā ar Konstitūciju."

([66]) Iepriekšējā zemsvītras piezīmē citētais punkts.

([67]) Pirmās instances tiesas 2008. gada 26. jūnija spriedums, *SIC*/Komisija, T-442/03, *Rec. 2008*, II-1161. lpp., 124. līdz 127. punkts). Sk. arī paziņojumu par garantijām.

([68]) Sk. Francijas valsts iestāžu 2008. gada 23. janvāra paziņojuma 62. līdz 68. punktu.

([69]) Sk. 34. zemsvītras piezīmi.

([70]) Šā lēmuma 4.1.1. A b) 3. sadaļu.

([71]) Sk. 39. zemsvītras piezīmi lēmumā par procedūras uzsākšanu. Paziņojums netika publicēts, tomēr tas ir pieminēts ziņojumā par 1995. gadu.

([72]) Šo paziņojuma daļu publiskoja ziņojuma par 1995. gadu autori (219. lpp.).

([73]) Paziņojums, kuru Francijas valsts iestādes nosūtīja Komisijai 2008. gada 9. septembrī.

([74]) Sk. minētā paziņojuma pielikuma 5. punktu, kurā ir uzskaitīti dažādi dokumenti, piemēram, "ministra vēstule vai citu veidu dokumenti".

([75]) Ir jāpatur prātā, ka spriedums par slēgšanu aktīvu nepietiekamības dēļ bez soda piemērošanas likvidācijas procedūras noslēgumā ietver aizliegumu kreditoram iesniegt jaunas prasības: tātad tas neatgriezeniski zaudē prasījumus.

([76]) Sk. šā lēmuma 147. apsvērumu.

([77]) Piemērojamo tekstu – 1980. gada 16. jūlija likuma, 2008. gada 20. maija dekrēta, ar ko aizstāj 1981. gada 12. maija dekrētu, un 1989. gada 16. oktobra apkārtraksta – noteikumi ir izklāstīti šā lēmuma sadaļā par pasākuma aprakstu.

([78]) Sk. šā lēmuma. 3.1.1. B a) 1. sadaļu, kurā ir norādīta atsauce uz Francijas valsts iestāžu 2008. gada 23. janvāra vēstules IV.A.1. sadaļu, 19.–20. lpp.

([79]) Komisijas eksperte uzsver, ka gadījumā, ja publiskās iestādes līdzekļi ir nepietiekami, uzraudzības iestādei ir ierobežotas iespējas, kā rīkoties šajā situācijā. Pirmkārt, nepieciešamos resursus var iegūt no esošajiem līdzekļiem, kas piešķirti citiem izdevumiem un tiek novirzīti parāda atmaksai. Otrkārt, tos var iegūt, pārdodot īpašumus vai palielinot tarifus, ja šāds rīcības veids ir iespējams. Vēl publiskā iestāde var paņemt aizņēmumu. Tomēr, ja šādu iespēju nav, paliek pēdējais risinājums, proti, akciju turētājas valsts dotācija.

([80]) Gadījumā, ja nav jāievēro sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktības prasība.

([81]) Ekspertes ziņojums, I.2.A.2. sadaļa, 18. lpp.

([82]) Komerckodeksa L 620-1. pants.

([83]) Komerckodeksa L 640-1. pantā ir paredzēts, ka "tiek izveidota likvidācijas procedūra tiesas uzraudzībā, kas ir pieejama visiem L 640-2. pantā minētajiem parādniekiem, kuri ir maksātnespējīgi un kuru sanācija ir nepārprotami neiespējama".

([84]) *La Poste* aktīvi tika iekļauti vispārējo tiesību piemērošanas jomā ar 2001. gada 11. decembra likumu, sauktu arī par *MURCEF* likumu. Tomēr šajā likumā ir paredzēts, ka "gadījumā, ja aktīvu nodošanas vai iegūšanas nosacījumi apdraud labu La Poste normatīvajos aktos noteikto pienākumu veikšanu vai saistību izpildi, kuru uzņemšanās notikusi sadarbības līguma ietvaros (..), valsts iebilst pret nodošanu vai iegūšanu vai piemēro to īstenošanai nosacījumu, ka tā neapdraud sekmīgu iepriekšminēto saistību izpildi".

([85]) Attiecīgos rezervētā sektora pakalpojumu tarifus apstiprina pasta regulators *ARCEP*. Vispārējā sektora pakalpojumu tarifus pārvalda *ARCEP*.

([86]) Sk. šā lēmuma 4.1.1. A b) 3. sadaļu.

([87]) Sk. Francijas valsts iestāžu 2008. gada 23. janvāra paziņojuma 112. un 113. punktu.

([88]) Sk. šā lēmuma 4.1.1. A b) 3. sadaļu.

([89]) Francijas regulators (*ARCEP*) norāda, ka regulējuma jomā ietilpst pasta pakalpojumi, kas ietver regulāru pasta sūtījumu savākšanu, šķirošanu, pārvadāšanu un piegādi. Tajā neietilpst: bezadresāta reklāmas izdevumu piegāde, pilsētas maršruti un ātrās piegādes pakalpojumi.

([90]) Sk. gada izpildes projekta stratēģisko prezentāciju.

([91]) Vairāk informācijas par Francijas valsts iestāžu nostāju sk. īpaši šā lēmuma 3.1.1. B a) 2. sadaļu.

([92]) Administratīvā apelācijas tiesa, Liona, 1996. gada 6. jūnijs, Kampoloro Lauksaimniecības sabiedrība (*Société fermière de Campoloro*), Nr. 95LY00935.

([93]) *P. Bon*, minēts 37. zemsvītras piezīmē.

([94]) Sk. 37. zemsvītras piezīmi.

([95]) Sk. 34. zemsvītras piezīmi.

([96]) Nr. 57516/00.

([97]) Sērija A, Nr. 37.

([98]) Sk. 2009. gada 27. oktobra paziņojumu.

([99]) Valsts padome, 2004. gada 29. decembris, Senblēnas Vīnadārzu ierīkošanas sabiedrība (*Sté d'aménagement des coteaux de Saint-Blaine*), Nr. 257804: sabiedriskās lietderības servitūtu kompensācija ir iespējama, ja īpašnieks uzņemas specifiskus un pārmērīgus apgrūtinājumus, kas neatbilst vispārējo interešu mērķim.
Administratīvā apelācijas tiesa, Bordo, 2003. gada 14. oktobris, Klodu (*Claude*) laulātais pāris, Nr. 99BX01530: automobiļu satiksmes neispējamība uz pilsētas ceļiem, kuriem tika nodarīti postījumi zemes noslīdēšanas rezultātā, var radīt īpašus un ārkārtējus zaudējumus izolētajam īpašniekam. Jo īpaši administratīvais tiesnesis uzskata, ka zaudējumu ilgums (satiksme bija pārtraukta septiņus mēnešus, kamēr tika veikti attiecīgie darbi) padara to par ārkārtēju un īpašu notikumu, kas pārsniedz izdevumus, kas abiem koplietošanas ceļa lietotājiem būtu jāsedz, un līdz ar to ir kompensējami. Administratīvā tiesa, Monpeljē, 1999. gada 23. jūnijs, *M. Van der Velden*, Nr. 97-03716: kempinga pilnīga slēgšana liela plūdu riska dēļ radīja īpašniekam ārkārtējus un īpašus zaudējumus, kā rezultātā viņš ieguva tiesības uz kompensāciju par ieinteresētās personas vienīgās profesionālās nodarbes apturēšanu un pilnīgu komerclīdzekļu zaudēšanu.

([100]) Likumīgās kļūdas, kurai ir juridisku seku radīšanas raksturs, jēdziens ir saistīts ar šķietamības teoriju. Saskaņā ar *Cornu* juridisko terminu vārdnīcu šķietamība ir "iespaids, kas apzināti vai neapzināti izriet no tādu ārēju pazīmju summas, kuras parasti ir raksturīgas kādam stāvoklim vai funkcijai (pārstāvja, mantinieka, īpašnieka u. c. statusam) un kas ļauj uzskatīt, ka personai, kurai piemīt šīs pazīmes, patiešām ir šis stāvoklis vai funkcija". Šķietamības teorija ir "tiesu prakses teorija, saskaņā ar kuru ar šķietamību pietiek, lai gūtu vēlamo ietekmi attiecībā uz trešām personām, kas likumīgas kļūdas rezultātā nav apzinājušās reālo situāciju". Šķietamības teoriju izmanto judikatūrā, un tā pat ir pielietota vispārzināmos spriedumos (ECT, 2001. gada 7. jūnijs, *Kress*). To pielieto privātajās tiesībās, kad ir nepieciešams paredzēt juridiskas sekas līgumam, kura viena puse likumīgi uzticējās vienkāršai šķietamībai. Var pieminēt noteiktas dzīvesvietas piemēru vai publiskajās tiesībās ierēdņu faktisko dzīvesvietu, attiecībā uz kuru var tikt pieņemts lēmums par apmešanos uz pastāvīgu dzīvi. Tā atvieglo juridiskas īpašības vai juridisko seku esības pierādīšanu, ja nevienā tekstā nav skaidri un nepārprotami paredzēta tā esība.

([101]) Šī atšķirība konstatēta, par pamatu izmantojot tēzi, kuru pauda *S. Carpi-Petit, Les successions en droit administratif, PUR, 2006*.

([102]) Tas izriet no 2002. gada 15. jūlija nolēmuma (FROV, 2002. gada 23. jūlijs), ar ko nosaka Ažānas Tematiskās universitātes likvidācijas noteikumus, un tā 1. pantā ir paredzēts, ka likvidatora pienākums ir "ierosināt augstākās izglītības ministram sadalīt starp Bordo I universitāti un Bordo IV universitāti īpašumus, aizdevumus, parādus un likvidācijas kontu atlikumus, kas paliek likvidācijas perioda noslēgumā".

([103]) — 1953. gada 11. maija Dekrēts Nr. 53-404 par kompensāciju fonda likvidāciju aeronavigācijas nozares decentralizācijai, FROV, 1953. gada 12. maijs, 3. pants: "Saskaņā ar 1938. gada 24. maija dekrēta 7. pantu fonda iekārtas un aprīkojums, kā arī summas, kas vēl pieejamas pēc pasīvu dzēšanas, kļūs par valsts īpašumu" (šajā gadījumā ir acīmredzams, ka saldo ir pozitīvs).
— 1975. gada 6. oktobra Dekrēts Nr. 75-926 par mājokļu apmaiņas centra likvidāciju, 2. pants: "Parādu atmaksas darbības mājokļu apmaiņas centra prasījumu piedziņas un īpašumu likvidācijas ietvaros, kā arī attiecīgā gadījumā prasību celšana gan prasītāja, gan aizstāvības lomā ir ekonomikas un finanšu ministra kompetencē. Grāmatvedības ierakstus veic īpašā Valsts kases kontā 904.14 "Valsts uzņēmumu, sabiedriski administratīvu vai profesionālu struktūru likvidācija un citu veidu likvidācija"".
— 1981. gada 12. novembra Dekrēts Nr. 81-1009, ar ko nosaka *Auguste Comte* Zinātniskās darbības un pētniecības institūta (*Institut Auguste Comte pour l'étude des sciences et de l'action*) darbības pārtraukšanu: iespējamie likvidācijas atlikuma līdzekļi ir nododami valstij.
— 1983. gada 27. decembra Dekrēts Nr. 83-1185, ar ko nosaka par jaunās Austrumlilles (*Lille-Est*) pilsētas labiekārtošanu atbildīgā valsts uzņēmuma darbības pārtraukšanu: "par jaunās Austrumlilles pilsētas labiekārtošanu atbildīgās publiskās iestādes aktīvus un pasīvus šajā datumā nodod Lilles pilsētas kopienai, ievērojot nosacījumus, kas noteikti iepriekšminētajā 1983. gada 5. decembra sanāksmē, izņemot īpašumus, kas uzskaitīti šā dekrēta pielikumā un tiek nodoti Transporta pētniecības institūtam".
— 1983. gada 30. decembra Dekrēts Nr. 83-1263 par Valsts autovadītāju eksaminācijas dienesta darbības pārtraukšanu: darbības tiek pārnestas uz īpašu Valsts kases kontu "Publisko iestāžu likvidācija".
— 1987. gada 30. jūnija Dekrēts Nr. 87-590, ar ko nosaka Pasaules informācijas un cilvēkresursu centra (*Centre mondial informatique et ressources humaines*) likvidācijas nosacījumus, 1. pants: "No 1987. gada 1. jūlija (datuma, kurā tika pārtraukta Pasaules Informācijas un cilvēkresursu centra (*CMIRH*) darbība) minētās iestādes nekustamie īpašumi, kā arī tiesības un pienākumi tiek nodoti valstij."
— 1987. gada 17. novembra Dekrēts par Sistēmu un augsto tehnoloģiju pētniecības centra darbības pārtraukšanu (FROV, 1987. gada 18. novembris) un 1987. gada 31. decembra Dekrēts Nr. 87-1167, ar ko nosaka likvidācijas nosacījumus, 1. pants: "Sistēmu un augsto tehnoloģiju pētniecības centra (*CESTA*) īpašumus, tiesības un pienākumus nodod valstij 1988. gada 1. janvārī, kas ir minētās iestādes darbības pārtraukšanas diena."
— 1988. gada 28. septembra lēmums, ar ko nosaka Informācijas aģentūras (*Agence de l'informatique*) likvidācijas pabeigšanas nosacījumus (FROV, 1988. gada 23. decembris): likvidācijas darbību veikšanu nodrošina rūpniecības un zemierīcības ministrs.
— 1993. gada 26. marta Dekrēts Nr. 93-775 par valsts iestādes "Pasta muzejs" (*Musée de la Poste*) darbības pārtraukšanu (FROV, 1993. gada 30. marts): tiesību un pienākumu nodošana *La Poste*.
— 1996. gada 26. decembra Dekrēts, ar ko nosaka Francijas Valsts izejvielu fonda (*Caisse française des matières premières*) darbības pārtraukšanu (FROV, 2006. gada 29. decembris): "Minētās iestādes īpašumus, tiesības un pienākumus nodod valstij."
— 1997. gada 26. septembra Dekrēts Nr. 97-882, ar ko nosaka publiskās iestādes "Parīzes Starptautiskais konferenču centrs" likvidāciju: likvidācijas atlikums tiek nodots valstij.
— 1999. gada 29. decembra Dekrēts Nr. 99-1151, ar ko nosaka publiskās iestādes "Goda leģionāru valsts muzejs" (*Musée national de la Légion d'honneur*) likvidāciju, 2. pants: "Minētās iestādes uzdevumus, kā arī īpašumus, tiesības un pienākumus nodod dienā, kas norādīta rīkojumā par goda leģionu."
— 2000. gada 22. novembra Dekrēts Nr. 2000-1126, ar ko nosaka Jaunās Vodrojas (*Vaudreuil*) pilsētas labiekārtošanas publiskās iestādes likvidācijas atlikuma nodošanu: atlikumu pārskaita valsts budžetā, un 2. pantā ir precizēts, ka "ar iestādes darbību saistītās tiesības un pienākumus vai arī tiesības un pienākumus, kuru uzņemšanās notikusi likvidācijas periodā un par kurām nebija zināms likvidācijas perioda noslēgumā, nodod valstij".
— 2001. gada 31. decembra Dekrēts Nr. 2001-1383, ar ko nosaka par *Etang de Berre* piekrastes labiekārtošanu atbildīgās publiskās iestādes darbības pārtraukšanu: 6. pantā ir paredzēts, ka dekrētā būs noteikta to aktīvu un pasīvu, kuri pastāvēs likvidācijas konta slēgšanas brīdī, nodošana valstij kā arī tas pats būs attiecināms uz tiesībām un pienākumiem, kuru uzņemšanās notikusi likvidācijas periodā un par kuriem nebija zināms likvidācijas perioda noslēgumā. 2004. gada 17. marta Dekrēts Nr. 2004-234, ar ko nosaka dažādus noteikumus attiecībā uz publiskās iestādes, kas atbild par *Etang de Berre* piekrastes labiekārtošanu, likvidāciju, paredz, ka valstij ir jānodod "strīdus situācijas, kas radušās darbības rezultātā".
— 2004. gada 29. aprīļa dekrēts, ar ko nosaka rūpnieciskās un ostas zonas attīstības kombinētā sindikāta *Eure-Calvados* darbības pārtraukšanu (FROV, 2004. gada 6. maijs), 4. pants: "Parādus, kas pastāv kombinētā sindikāta likvidācijas datumā, sadala starp tā dalībniekiem saskaņā ar to statūtiem."

([104]) *S. Carpi-Petit, Les successions en droit administratif, PUR, 2006*.

([105]) — 2004. gada 24. februāra nolēmums, ar ko nosaka Centrālās un Dienvidfrancijas baseina ogļraktuvju darbības pārtraukšanu (FROV, 2004. gada 28. februāris): darbību, īpašumu, tiesību un pienākumu nodošana uzņēmumam Francijas Ogļraktuves (*Charbonnage de France*).
— 1959. gada 7. janvāra Rīkojums Nr. 59-80, ar ko nosaka tabakas un sērkociņu fiskālo monopolu reorganizāciju: publiskās iestādes *SEITA* izveide ar dotāciju.
— 1965. gada 17. decembra Dekrēts Nr. 65-116 par Naftas pašpārvaldes un Naftas meklēšanas biroja apvienošanu: "Visi Naftas pašpārvaldes un Naftas meklēšanas biroja īpašumi, tiesības un pienākumi tiek pilnībā nodoti Naftas meklēšanas darbību uzņēmumam."
— Dekrēts Nr. 67-796 par Elzasas Kālija fluorīda valsts raktuvju pārvaldes (*Mines domaniales de potasse d'Alsace*) un Slāpekļa valsts rūpnieciskā biroja (*Office national industriel de l'Azote*) apvienošanu, 2. pants: "Visi Elzasas Kālija fluorīda valsts raktuvju pārvaldes un Slāpekļa valsts rūpnieciskā biroja īpašumi, tiesības un pienākumi tiek pilnībā nodoti Kalnraktuvju un ķīmijas uzņēmumam."
— 1968. gada 16. aprīļa Dekrēts Nr. 68-369, ar ko nosaka Centrālās un Dienvidfrancijas baseina ogļraktuvju apvienošanu: "Šajā dokumentā atcelto baseina ogļraktuvju īpašumu, tiesību un pienākumu kopumu pilnībā nodod Centrālās un Dienvidfrancijas baseina ogļraktuvēm."
— 1969. gada 24. janvāra Dekrēts Nr. 69-69 par *ORTG* nodošanu: "Sākot no 1969. gada 1. janvāra, visi Radio sadarbības biroja kustamie un nekustamie īpašumi, tiesības un pienākumi tiek nodoti *ORTF*."
— 1993. gada 13. oktobra Dekrēts Nr. 93-1176, ar ko nosaka publiskās iestādes "Bastīlijas Opera" (*Opéra du Bastille*) darbības pārtraukšanu, 2. pants: "Publiskās iestādes "Bastīlijas Opera" īpašumi, tiesības un pienākumi tiek nodoti La Villette parka publiskajai iestādei."
— 2000. gada 26. decembra Dekrēts Nr. 2000-1294, ar ko nosaka Par jaunās Evrī (*Evry*) pilsētas labiekārtošanu atbildīgās publiskās iestādes darbības pārtraukšanu un tās tiesību un pienākumu nodošanu Parīzes Reģiona zemes un tehniskajai aģentūrai (*Agence foncière et technique de la région parisienne*), 2. pants: "Par jaunās Evrī pilsētas labiekārtošanu atbildīgās publiskās iestādes aktīvi un pasīvi no minētā datuma tiek nodoti Parīzes Reģiona zemes un tehniskajai aģentūrai." "Tā pārņem visas tiesības un pienākumus, kas ir saistīti ar publiskās iestādes veiktajām darbībām."
— 2004. gada 30. janvāra Dekrēts Nr. 2004-103 par Francijas Starptautiskās uzņēmumu attīstības aģentūru *Ubifrance*: "Francijas ārējās tirdzniecības centra tiesību, pienākumu, nekustamo un kustamo īpašumu nodošana *UbiIFrance* (..)."
— 2004. gada 3. februāra Likums Nr. 2004-105, ar ko nosaka Kalnraču tiesību garantijas valsts aģentūras (*Agence nationale pour la garantie des droits des mineurs*) izveidi, 6. pants: "Asociācijas, kuras nosaukums ir "Francijas kalnraktuvju un baseina ogļraktuvju pensionāru un viņu pilnvaroto personu pārvaldības valsts asociācija", darbības pārtraukšanas gadījumā, kas tiek īstenota, atlaižot kopsapulci, minētās asociācijas īpašumi, tiesības un pienākumi tiek nodoti Kalnraču tiesību garantijas valsts aģentūrai."
— 2004. gada 26. februāra Dekrēts Nr. 2004-186, ar izveido Organizāciju zinātnes universitāti un par lēmumu par *Paris-Dauphine* paredz, ka "Parīzes IX Universitātes īpašumi, tiesības un pienākumi tiek nodoti Parīzes Dofina Universitātei".

([106]) — 1980. gada 2. jūlija Likums Nr. 80-495, ar ko nosaka grozījumus Tabakas un sērkociņu rūpnieciskā dienesta statūtos, 2. pants: "Rūpniecības un tirdzniecības uzņēmuma "Tabakas un sērkociņu rūpnieciskais dienests" kapitāls tiek piešķirts sabiedrībai, kuras izveide ir noteikta šajā likumā, saskaņā ar kompetentās iestādes noteiktu kārtību."
— Sk. arī 1980. gada 19. decembra Dekrētu Nr. 80-1025 par Valsts iepirkumu, kopienu un publisko iestāžu nacionālā fonda (*Caisse nationale des marchés de l'Etat, des collectivités et établissements publics*) īpašumu, tiesību un pienākumu nodošanu sabiedrībai, kuras nosaukums ir *CEPME*.
— 1988. gada 18. janvāra Likums Nr. 88-50 par Lauksaimniecības kredīta valsts fonda (*Caisse nationale de crédit agricole*) pārveidi, 1. pants: "Lauksaimniecības kredīta valsts fonda un kopējo garantijas fondu kapitāls tiek nodots sabiedrībai, kura ir noteikta šā panta pirmajā daļā un kura pārņem valsts fonda un kopējo garantijas fondu tiesību un pienākumu kopumu līdz ar tam piesaistītajām garantijām un nodrošinājumiem".
— 1989. gada 19. aprīļa Dekrēts, ar ko Administratīvo informācijas sistēmu pētniecības centrs (*Centre d'études des systèmes d'information des administrations*) tiek pilnvarots nodot tā īpašumu, tiesību un pienākumu kopumu akciju sabiedrībai *Cesia*, šim centram pārtraucot darbību.
— 1992. gada 16. jūlija Likums Nr. 92-665, ar ko nosaka nodrošinājuma un kredīta jomā piemērojamo tiesību aktu pielāgošanu vienotajam Eiropas tirgum: PIRK *Caisse nationale de prévoyance* īpašumu, tiesību un pienākumu kopuma nodošana akciju sabiedrībai.
— 2001. gada 19. decembra Dekrēts Nr. 2001-1213, ar ko publiskā iestāde "Tehnoloģiskās informācijas izplatīšanas aģentūra" (*Agence pour la diffusion de l'information technologique*) tiek pilnvarota nodot savu kapitālu valsts akciju sabiedrībai ar tādu pašu nosaukumu, pārtraucot minētās publiskā iestādes darbību un pilnvarojot šīs sabiedrības nodošanu privātajam sektoram.

([107]) Kā piemēru var minēt Valsts iepirkumu, kopienu un publisko iestāžu nacionālā fonda (*Caisse nationale des marchés de l'Etat, collectivités et établissements publics*) darbības pārtraukšanas norisi: 1980. gada 19. decembra Dekrētā Nr. 80-1025 ir paredzēts, ka publiskās iestādes īpašumi, tiesības un pienākumi tiek nodoti valsts akciju sabiedrībai (*CEPME*) un publiskā iestāde apmaiņā saņem akcijas. Vēlāk saskaņā ar 1980. gada 23. decembra Dekrētu Nr. 80-1076 publiskās iestādes darbība tika apturēta, un tās kapitālu nodeva valstij. Tāds pats mehānisms tika piemērots, pārtraucot Tehnoloģiskās informācijas izplatīšanas aģentūras darbību (2001. gada 19. decembra Dekrēts Nr. 2001-1213).

([108]) *Etablissements publics, J-cl. admi. fasc. 135, 2007.*

([109]) Piemēram, 1980. gada 2. jūlija Likums Nr. 80-495 par Tabakas un sērkociņu dienesta pārveidošanu par valsts sabiedrību; 1996. gada 26. jūlija Likums Nr. 96-660 par valsts uzņēmumu *France Télécom*, 1. pants: "1. pantā minētā publisko tiesību juridiskā persona *France Télécom* 1996. gada 31. decembrī tika pārveidota par valsts uzņēmumu ar nosaukumu *France Télécom*, kurā valstij tieši pieder vairāk nekā puse pamatkapitāla." "Publisko tiesību juridiskās personas *France Télécom* īpašumi, tiesības un pienākumi 1996. gada 31. decembrī tika pilnībā nodoti valsts uzņēmumam *France Télécom*." Šī acīmredzot ir vienīgā piemērojamā procedūra, jo runa ir par valsts dienestu, kam piešķirts papildu budžets un kas tiek "pārveidots" par privātu tiesību sabiedrību. 1993. gada 31. decembra Likums Nr. 93-1419 par Valsts iespiestuvi (*Imprimerie nationale*), 1. pants: "Visas valsts tiesības, īpašumi un pienākumi, kas ir saistīti ar dienestu uzdevumiem, kas tiek finansēti no Valsts iespiestuves papildu budžeta, tiek nodoti valsts sabiedrībai ar nosaukumu "Valsts iespiestuve""; nesenā pagātnē – 2001. gada budžeta grozījumu likuma 2001. gada 28. decembra Likuma Nr. 2001-1276 78. pants, ar ko valsts kompetences dienests *DCN* tika pārveidots par valsts akciju sabiedrību, nododot tai ar dienestu saistītās valsts tiesības, īpašumus un pienākumus.

([110]) Šāda procedūra tika ievērota attiecībā uz *ADP* 2005. gada 20. aprīļa Likumā Nr. 2005-357 par lidostām, 1. pants: "Publiskā iestāde "Parīzes Lidostas" tiek pārveidota par akciju sabiedrību. Minētā pārveidošana neietver nedz jaunas juridiskas personas izveidi, nedz arī ietekmē darbiniekiem piemērojamo tiesisko regulējumu."

([111]) *G. Cornu, Vocabulaire juridique, PUF.*

([112]) Sk. *S. Carpi-Petit, Les successions en droit administratif,* minēts iepriekš, 207. lpp.

([113]) Sk. 61. zemsvītras piezīmi.

([114]) Pirmās instances tiesas spriedums saistītajās lietās T-204/97 un T-270/97, *EPAC*/Komisija, *Rec. 2000*, II-2267. lpp., 80. un 81. punkts.

([115]) Finanšu novērtējums ir obligāts priekšnosacījums uzņēmumu finansēšanai kapitāla tirgos; turklāt to aizvien biežāk izmanto kā atsauci bankas aizdevumiem. Šajā saistībā sk. 46. zemsvītras piezīmi lēmumā par procedūras uzsākšanu.

([116]) Runa ir par *Standard & Poor's* un *Fitch* – divām nozīmīgākajām reitinga aģentūrām pasaulē.

([117]) Fragments no *International Postal Entities: Influence of government support on ratings, Standard and Poor's*, 2004. gada 22. novembris: "*La Poste's legal status, which ensures a last-recourse sovereign guarantee, confers the ultimate statutory guarantee of the Republic of France on its obligations.*" (*La Poste* juridiskais statuss, kas nodrošina tam valsts pēdējās instances garantiju, piešķir *La Poste* saistībām Francijas Republikas likumos paredzēto pēdējā līdzekļa garantiju.)

([118]) Fragments no *Ratings direct* attiecībā uz *La Poste, S & P*, 2007. gada 3. aprīlis: "*In 1991, LP – previously part of the government bureaucracy- became an independent publicly owned entity with EP status, which ensures LP an ultimate state guarantee on its obligations, but not a timely and explicit guarantee as reflected by the rating differentiation between LP and the Republic of France.*" (1991. gadā *LP*, kas bija daļa no Francijas valdības administratīvās sistēmas, kļuva par neatkarīgu valstij piederošu subjektu ar PU statusu, kas nodrošina *LP* pēdējā līdzekļa valsts garantiju tā saistībām, pat ja šī garantija nav tūlītēja un tieša, un tas atspoguļojas vērtējuma diferenciācijā starp *LP* un Francijas Republiku.)

([119]) Sk. paziņojuma par garantiju 1.2. punkta otro un ceturto ievilkumu.

([120]) Sk. rakstu "*Fitch* apstiprina *La Poste* piešķirto reitingu "AA"" (*Fitch confirme la note "AA" attribuée à La Poste*), *Fitch Ratings*, Parīze/Londona, 2009. gada 4. septembris.

([121]) Sk. šā lēmuma 2. apsvērumu.

([122]) Fragments no *International Postal Entities: Influence of government support on ratings. Standard and Poor's*, 2004. gada 22. novembris: "*Category 2: notching down with respect to the state owner's ratings. The second category includes those entities that, while autonomous in their operations, are largely public-policy-based institutions, still in receipt of substantial direct or indirect financial backing from the State. There is, however, a high level of uncertainty surrounding the level and/or timeliness of this state support. A top-down approach that assumes notching down from the sovereign rating by up to two categories (six notches) applies to such postal entities. La Poste and Poste Italiane currently fall within this category.*" (2. kategorija: reitinga pazemināšana, ņemot vērā valsts īpašnieka reitingu. Otrā kategorija ietver tos subjektus, kuri, lai gan to darbība lielā mērā ir autonoma, tomēr to darbības pamatā ir valsts politika, un tie turpina saņemt būtisku tiešu vai netiešu finansiālu atbalstu no valsts. Tomēr attiecībā uz šā valsts atbalsta apjomu un/vai iekļaušanos laikā valda liela neskaidrība. Šādām pasta iestādēm ir piemērojama lejupvērsta pieeja, kuras ietvaros attiecīgās iestādes reitingu samazina salīdzinājumā ar tā augstākās struktūras reitingu par divām kategorijām (6 iezīmēm). *La Poste* un *Poste Italiane* šobrīd ietilpst šajā kategorijā.)

([123]) Fragments no *International Postal Entities: Influence of government support on ratings. Standard and Poor's*. 2004. gada 22. novembris: "*Unlike the credit quality of companies that operate in a commercial manner at arm's length from the government, like SingPost, Deutsche Post or TPG, a major factor underpinning La Poste's robust credit quality is its extremely strong State support. La Poste's legal status confers the ultimate statutory guarantee of the Republic of France (AAAA/Stable/A-1+) on its obligations.*" (Atšķirībā no tādu uzņēmumu kredīta kvalitātes, kas veic komerciālu darbību konkurences apstākļos neatkarīgi no valdības, piemēram, *SingPost, Deutsche Post* vai *TPG*, *La Poste* noturīgo kredīta kvalitāti visvairāk ietekmē tā ārkārtīgi spēcīgais atbalsts no valsts puses. *La Poste* juridiskais statuss piešķir tam likumos paredzēto Francijas Republikas pēdējā līdzekļa garantiju (AAAA/Stabils/A-1+).)

([124]) Pēdējo reizi *La Poste* reitings tika pazemināts 2009. gada 21. janvārī – neilgi pēc tam, kad Francijas Republikas prezidents paziņoja par *La Poste* pārveidošanu par akciju sabiedrību: *La Poste* reitings tika samazināts līdz A+, kas vēlreiz apstiprina to, ka, *ceteris paribus, La Poste* publiska subjekta statusam ir būtiska ietekme uz tā reitingu.

([125]) Fragments no *Ratings direct* attiecībā uz *La Poste, S & P*, 2007. gada 3. aprīlis: "*S & P continues to follow a top-down rating methodology for La Poste – which allows for a governement supported entity to be rated by up to two categories below the sovereign- as we expect the French state to remain La Poste's 100 % shareholder in the medium term. The ratings nevertheless already factor in the long-term likelihood of a change in the group's capital structure, which would require a change in its current "établissement public" legal status and result in the loss of the state's ultimate guarantee on LP's financial obligations, the elimination of which was recently recommended by the European Commission.*" (*S & P* turpina piemērot lejupvērsto metodi *La Poste*, saskaņā ar kuru valdības atbalstītu subjektu var novērtēt līdz pat divas kategorijas zemāk nekā attiecīgo valsti, jo mēs paredzam, ka vidējā termiņā Francijas valsts būs 100 % *La Poste* akciju īpašniece. Tomēr reitingā jau ir ņemta vērā ilgtermiņa varbūtība, ka notiks izmaiņas grupas kapitāla struktūrā, kas nozīmētu, ka ir jāveic izmaiņas *LP* pašreizējā "publiskās iestādes" juridiskajā statusā un tas savām finanšu saistībām zaudētu valsts pēdējā līdzekļa garantiju, kuras izbeigšanu nesen ieteica Eiropas Komisija.)

([126]) Fragments no *Ratings direct* attiecībā uz *La Poste, S & P*, 2007. gada 3. aprīlis: *"The EC recently recommended that the French government end this guarantee by year-end 2008, which they believe provides La Poste with more favorable financing conditions than its competitors in a market in the process of being liberalized. The ratings on La Poste were unaffected by this recommendation since we consider that a change in La Poste's status would not necessarily reflect a decrease in the strong state support that underpins La Poste's ratings and that has been reaffirmed by recent government decisions*." (EK nesen ieteica Francijas valdībai izbeigt šo garantiju līdz 2008. gada beigām, uzskatot, ka minētā garantija rada *LP* labvēlīgākus finansējuma apstākļus nekā konkurentiem tirgū, kurā norit liberalizācijas process. Šis ieteikums neietekmēja *La Poste* reitingu, jo mēs uzskatām, ka izmaiņas *La Poste* statusā nenozīmēs samazinājumu spēcīgajā valsts atbalstā, kas ir *LP* reitinga pamatā un ko no jauna apstiprināja nesenie valdības lēmumi.)

([127]) Fragments no 2009. gada 21. janvāra *ADP news*: "*S & P lowers ratings on La Poste with negative outlook*". *"The announced legal status and ownership change will give the company a greater autonomy from the government, which is why its rating has a four-notch differential with the rating on the Republic of France, rated AAA/A-1 + with a "stable" outlook. S & P's "negative" outlook reflects concerns that the changes in the company's legal status and ownership, likely to take place in the next two years as part of a capital hike, could pressure the ratings. These initiatives could limit the government's ability to provide the postal operator with exceptional support without improving its standalone profile in the short term, as the capital hike should not decrease La Poste's debt relative to its cash generation*." (*S & P* pazemina *La Poste* reitingu ar negatīvu perspektīvu. (..) Izsludinātās izmaiņas juridiskajā statusā un īpašumtiesībās sniegs uzņēmumam lielāku neatkarību no valdības, un tieši šā iemesla dēļ tā reitings par četrām iezīmēm atšķiras no Francijas Republikas reitinga (AAA/A-1+ ar "stabilu" perspektīvu). *S & P* "negatīvā" perspektīva atspoguļo bažas, ka izmaiņas uzņēmuma juridiskajā statusā un īpašumtiesībās, kas visticamāk notiks nākamo divu gadu laikā kā daļa no kapitāla papildinājuma, varētu radīt spiedienu uz reitingu. Šīs iniciatīvas varētu ierobežot valdības spēju sniegt pasta komersantam ārkārtas atbalstu, neuzlabojot tā neatkarīgo profilu īstermiņā, jo kapitāla palielinājums nesamazinātu *La Poste* parādu attiecībā pret tā naudas ieņēmumiem.)

([128]) Sk. Francijas 2008. gada 23. janvāra paziņojuma 197. punktu.

([129]) *Rating Government-Related Entities: A Primer. Standard and Poor's*. 2006. gada 14. jūnijs.

([130]) Sk. arī *Ratings direct* attiecībā uz *La Poste, S & P*, 2007. gada 3. aprīlis: *"The entities' credit standing is linked to that of the government, but ratings can be notched down from those on the State by up to two categories as the financial links between these companies and the state may be increasingly subject to change in the medium or long term*." (Subjektu kredītspēja ir saistīta ar valdības kredītspēju, tomēr reitingu var samazināt līdz pat divām kategorijām, ja ir iespējamas vidēja vai ilgtermiņa izmaiņas minētā uzņēmuma un valsts finanšu attiecībās.)

([131]) Fragments no *Ratings direct* attiecībā uz *La Poste, S & P*, 2007. gada 3. aprīlis: *"In 1991, La Poste became an independent publicly owned entity with Etablissement Public status, which ensures La Poste an ultimate State guarantee on its obligations, but not a timely and explicit guarantee as reflected by the rating differentiation between La Poste and the Republic of France*." (1991. gadā *La Poste* 1991. gadā *La Poste* kļuva par neatkarīgu valstij piederošu subjektu ar publiskas iestādes statusu, kas nodrošina *La Poste* pēdējā līdzekļa valsts garantiju tā saistībām, pat ja šī garantija nav tūlītēja un tieša, un tas atspoguļojas vērtējuma diferenciācijā starp *La Poste* un Francijas Republiku.)

([132]) Fragments no *Ratings direct* attiecībā uz *La Poste, S & P*, 2007. gada 3. aprīlis: *"The EC recently recommended that the French government end this guarantee by year-end 2008, which they believe provides La Poste with more favorable financing conditions than its competitors in a market in the process of being liberalized. The ratings on La Poste were unaffected by this recommendation since we consider that a change in La Poste's status would not necessarily reflect a decrease in the strong state support that underpins La Poste's ratings and that has been reaffirmed by recent government decisions*." (EK nesen ieteica Francijas valdībai izbeigt šo garantiju līdz 2008. gada beigām, uzskatot, ka minētā garantija rada *LP* labvēlīgākus finansējuma apstākļus nekā tā konkurentiem tirgū, kurā norit liberalizācijas process. Šis ieteikums neietekmēja *La Poste* reitingu, jo mēs uzskatām, ka izmaiņas *La Poste* statusā nenozīmēs samazinājumu spēcīgajā valsts atbalstā, kas ir *La Poste* reitinga pamatā un ko no jauna apstiprināja nesenie valdības lēmumi.)

([133]) Fragments no *Ratings direct* attiecībā uz *La Poste, S & P*, 2007. gada 3. aprīlis: "*A change in the group's ownership structure would lead Standard and Poor's to shift to a bottom-up rating approach, focusing more on La Poste's stand-alone business and financial profiles. This rating approach may not necessarily translate into rating changes given the expected improvement in La Poste's stand-alone situation in the coming years*." (Ja notiks izmaiņas grupas īpašumtiesībās, *Standard and Poor's* izmantos augšupejošu vērtēšanas pieeju *La Poste*, vairāk uzmanības pievēršot *La Poste* autonomās uzņēmējdarbības un finanšu profiliem. Šāda vērtēšanas pieeja nenozīmē, ka noteikti notiks izmaiņas reitingā, ņemot vērā nākamajos gados paredzamo uzlabojumu *La Poste* iekšējā situācijā.)

([134]) Fragments no *Ratings direct* attiecībā uz *La Poste, S & P*, 2007. gada 3. aprīlis: *"The ratings on La Poste could be downgraded, however, if state backing for the company were to weaken*." (Tomēr *La Poste* kredītvērtējums var tikt pazemināts, ja vājināsies valsts atbalsts minētajam uzņēmumam.)

([135]) Sk. šā lēmuma 3.2.1. D sadaļu un Francijas iestāžu 2008. gada 23. janvāra paziņojuma V.4. daļu.

([136]) Francijas 2008. gada 23. janvāra paziņojuma V.4. a) daļa.

([137]) Sk. Francijas 2003. gada 23. janvāra paziņojuma 186. punktu.

([138]) Sk. 1. tabulu *Ratings direct* attiecībā uz *La Poste, S & P*, 2007. gada 3. aprīlis.

([139]) Fragments no *International Postal Entities: Influence of government support on ratings, Standard and Poor's*, 2004. gada 22. novembris: "*Unlike the credit quality of companies that operate in a commercial manner at arm's length from the government, like SingPost, Deutsche Post or TPG, a major factor underpinning La Poste's robust credit quality is its extremely strong State support. La Poste's legal status confers the ultimate statutory guarantee of the Republic of France (AAAA/Stable/A-1+) on its obligations*." (Atšķirībā no tādu uzņēmumu kredīta kvalitātes, kas veic komerciālas darbības konkurences apstākļos neatkarīgi no valdības, piemēram, *SingPost, Deutsche Post* vai *TPG*, *La Poste* noturīgo kredīta kvalitāti visvairāk ietekmē tā ārkārtīgi spēcīgais atbalsts no valsts puses. *La Poste* juridiskais statuss piešķir tam likumos paredzēto Francijas Republikas pēdējā līdzekļa garantiju (AAAA/Stabils/A-1+).)

([140]) Sk. Francijas 2008. gada 23. janvāra paziņojuma 196. punktu.

([141]) Sk. Francijas 2008. gada 23. janvāra piezīmju 198.–200. punktu.

([142]) *International Postal Entities: Influence of government support on ratings, Standard and Poor's*, 2004. gada 22. novembris.

([143]) Fragments no *Ratings direct* attiecībā uz *La Poste*, *S & P*, 2007. gada 3. aprīlis: *"The ratings nevertheless already factor in the long-term likelihood of a change in the group's capital structure, which would require a change in its current "établissement public" legal status and result in the loss of the state's ultimate guarantee on LP's financial obligations, the elimination of which was recently recommended by the European Commission*." (Tomēr reitingā jau ir ņemta vērā ilgtermiņa varbūtība, ka notiks izmaiņas grupas kapitāla struktūrā, kas nozīmētu, ka ir jāveic izmaiņas *LP* pašreizējā "publiskās iestādes" juridiskajā statusā un tas savām finanšu saistībām zaudētu valsts pēdējā līdzekļa garantiju, kuras izbeigšanu nesen ieteica Eiropas Komisija.) Ir jāpiebilst, ka tika konstatēta arī šāda *La Poste* vājā vieta: "*Likely capital structure change at company or bank level in the long term*." (Iespējamas kapitāla struktūras izmaiņas uzņēmuma vai bankas līmenī ilgtermiņā.)

([144]) Likme (*mid swap*) ir piedāvātās likmes un banku ierosinātās likmes mediāna konkrētā brīdī konkrētiem starpbanku darījumiem pēc termiņiem, proti, parasti tā ir fiksēta likme, kuru banka ir gatava apmainīt pret 6 mēnešu *Euribor*. Šī likme ir tirgus atsauces vērtība īpaši attiecībā uz obligāciju emisijām.

([145]) Tiesas 1990. gada 14. februāra spriedums lietā Francija/Komisija (*Boussac*), C-301/87, *Rec.*, I-307. lpp., 33. punkts.

([146]) Pirmās instances tiesas 2009. gada 11. marta spriedums lietā TF1/Komisija, T354/05, *Rec.*, II-113. lpp., 166. un 167. punkts.

([147]) Īpaši lēmumā par *EDF* (Komisijas 2003. gada 16. decembra Lēmums 2005/145/EK par valsts atbalstiem, ko Francijas piešķīrusi *EDF* un elektrības un gāzes rūpniecības nozarei, 57. punkts (OV L 49, 22.2.2005., 9. lpp.)) Komisija uzskatīja, ka "apstāklis, ka *EDF* nevar pakļaut atjaunošanas vai likvidēšanas tiesas ceļā procedūrai un tātad, bankrotēt, ir līdzvērtīgs vispārīgai garantijai, kas skar visas uzņēmuma saistības. Tāda garantija saskaņā ar tirgus likumiem nevar būt nekādas atlīdzības objekts. Šī garantija, kas ir neierobežota savā nodrošinājumā, laikā un apjomā, ir valsts atbalsts."

([148]) Sk. 2008. gada paziņojuma par garantijām 2.1. punkta trešo daļu.

([149]) OV L 15, 21.1.1998., 14. lpp.

([150]) Sk., piemēram, Lēmumu 2005/145/EK.

([151]) Sk. īpaši paziņojuma par garantijām 1.5. punktu, kas apstiprina neitralitātes principu, kā arī 1.2. punktu, kurā ir paskaidrots, ka valsts garantija var izrietēt no juridiskās formas (minētā punkta otrais un ceturtais ievilkums).

([152]) Lieta E 10/2000, *Anstaltslast und Gewährträgerhaftung*, 2001. gada 8. maija priekšlikuma par piemērotiem pasākumiem 5. punkts. Dokuments ir aplūkojams šādā Komisijas interneta vietnē: http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/comp-2000/e010-00-1.pdf

([153]) Sk. Lēmumu 2005/145/EK.